XXIX. évfolyam, 18. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1973. május 3.

Ludas Matyi

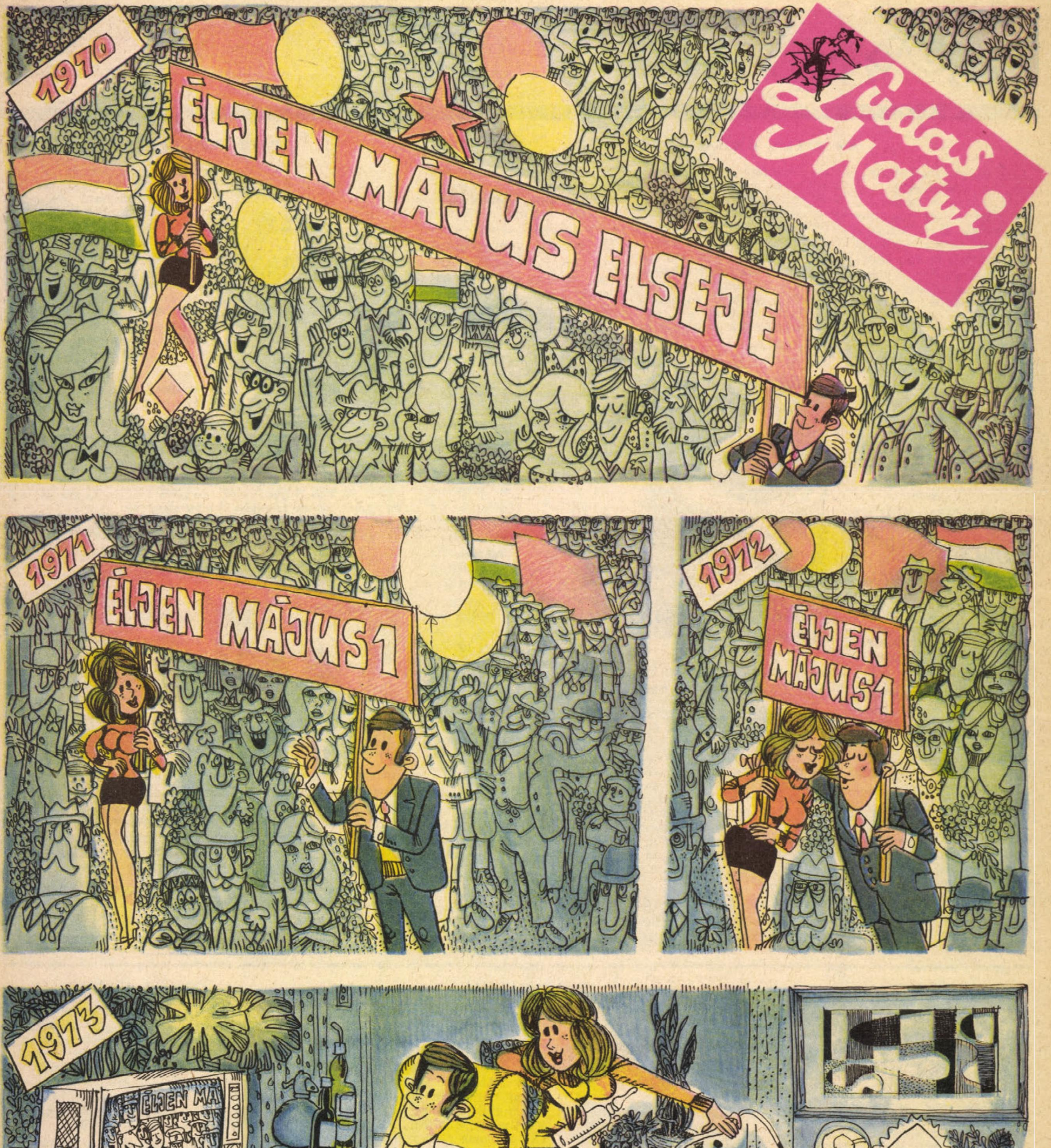
1970
ÉLJEN MÁJUS ELSEJE
1971
ÉLJEN MÁJUS 1
1972
ÉLJEN MÁJUS 1
1973
ÉLJEN MA

Endrődi István rajza

KEDVES LUDAS!

AZ ÜRES BUDAPESTÉRT

Lidérces álmom volt. Budáról, a Krisztinából, el akartam jutni a Hősök terére. Hát ahogy megyekmendegélek és az Alagúthoz érek, látom, hogy az biz palánkkal el van kerítve. Tatarozzák. Botond módján rést ütöttem a palánkon és az állványok alatt átkúsztam az Alagúton. A másik oldalon újólag rést vágtam és már ott is álltam a Lánchíd tövében. És akkor, mit látnak szemeim? A Lánchidat is tatarozzák. Hanem ekkor már semmitől sem rettentem vissza, alulról rákapaszkodtam a láncokra és áthimbálóztam a hídon. Most már csak egy ugrás a Vörösmarty tér, innen gyerekjáték a kis földalattival a Hősök teréig. De uramfia, a lejáraton tábla: „Nem működik." Ezt is tatarozzák.

Nem szívóskodtam tovább, kerültem egyet, a Felszabadulás téren taxiba szálltam, de a kocsi megrekedt egy aszfaltozógép meg egy kockakőrakás előtt.

Szerencsére felébredtem. Mondhatom, szörnyű álom volt, de még álmomban is volt bennem annyi tárgyilagosság, hogy elismerjem: ennek így kell lennie, semmi sem tart örökké, mindent újjá kell egyszer építeni és az átmenet bajjal jár. De milyen jó lesz, ha már túl leszünk az egészen, meglesz az Alagút, a Lánchíd, a kis földalatti, a Fogaskerekű... akkor jön csak a Kánaán!

De mielőtt a Kánaán megérkezne, előbb lezárják a Kálvin teret, felbontják a Felszabadulás teret, hogy aluljárót építsenek, talán lezárják a Szabadság-hidat, mert berozsdásodott, meg a Margit-hidat, mert bepárásodott és ha majd meglesz a Déli pályaudvar, átalakítják a Nyugatit, és mire a Nyugati rendben lesz, addigra elromlik a Keleti...

És ez így van rendjén. Sokan morognak, hogy nem volna szabad ennyi mindent egyszerre és egyidőben bolygatni, mert ez megbénítja a forgalmat, de én nem osztom ezeket a nézeteket. Szerintem oly sokfélét kell át-, újjá- és megépíteni, fel-, helyre- és visszaállítani, hogyha darabonként piszmognának vele, még az ükükunokáink idejére sem lenne készen. Ezért én nemhogy sokallom, amit egyszerre csinálnak, hanem ellenkezőleg, keveslem!

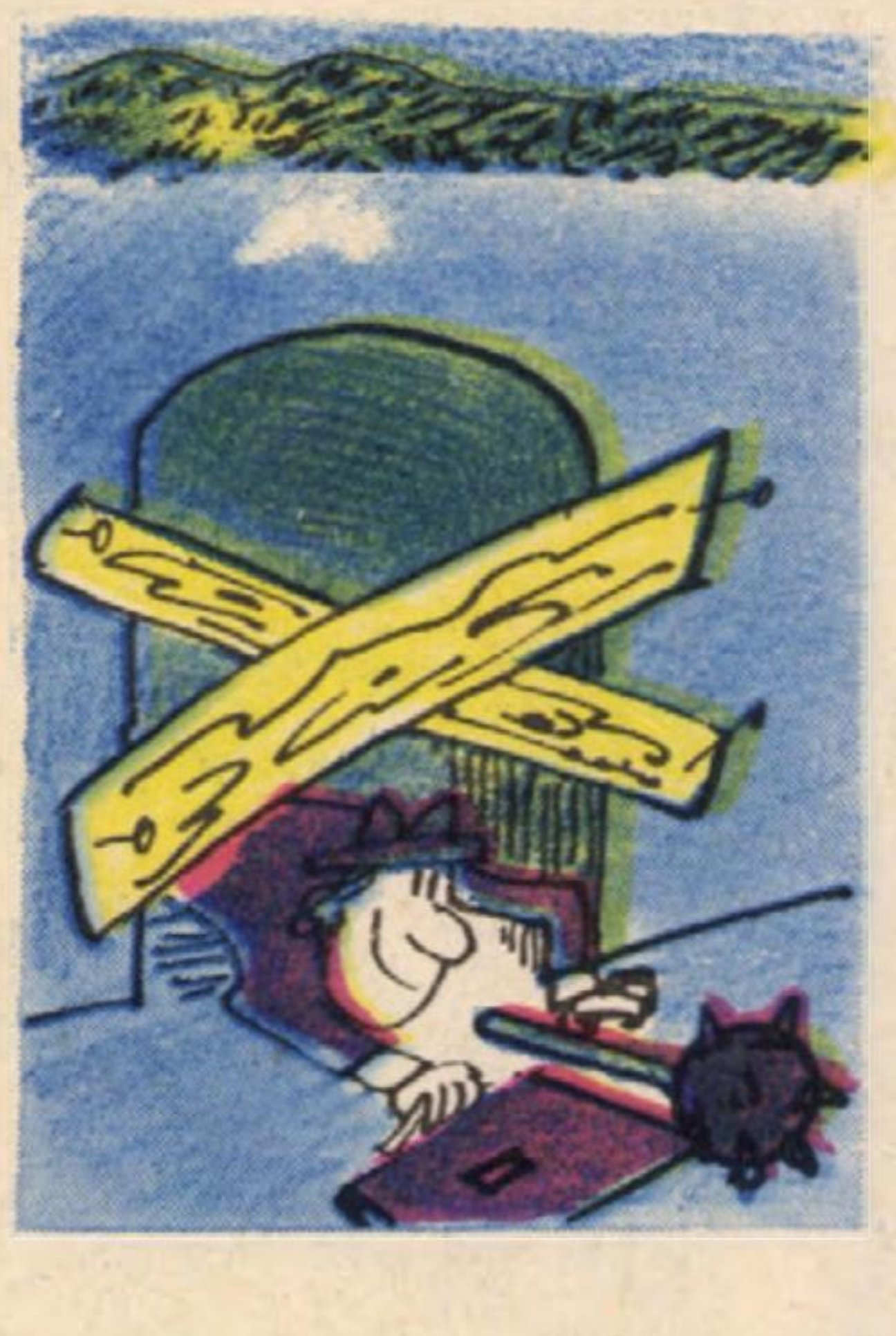

Vagyis van nekem egy elgondolásom erre a Budapest-fúrás-faragásra, erre az általános megelőző karbantartásra. Ötletemet a gyárak, nagyüzemek példájából merítem. Ezek a nagy ipartelepek úgy szokták csinálni a nagytakarítást és a generáljavítást, hogy nyáron két hétre bezárják a céget, a dolgozókat szabadságra küldik és ezalatt az üres gyárban, ahol nem zavarja őket semmi, mindent, de mindent rendbehoznak.

Valahogy így kellene csinálni ezzel a mi kedves Budapestünkkel is. Mert akárhogy kendőzzük is a dolgot, ők — vagyis az építők —, és mi — a lakosság — útjában vagyunk egymásnak. Tehát nyáron vagy tavasszal, esetleg kora ősszel két hétre be kellene zárni a fővárost. Ki kellene üríteni a lakosságot, mindenkit kiköltöztetni Bugacra vagy a Hortobágyra vagy a Balaton mellé. Az építőipari vállalatok a kihalt városban olyan ideális munkahelyet kapnának, ahol egyhuzamban mindent helyrepofozhatnának. Nekünk nem kellene kerülgetni a dömpereket és a dömpereknek nem kellene kerülgetni bennünket.

Nem utópia! Nem gondolok én arra, hogy házakat építsenek a kedvünkért a pusztán. Ördögbe is, két hétre jó időben, megtenné a sátortábor is, bár — elismerem — elég kényelmetlen élet volna.

Miért, így talán nem az?

Novobáczky Sándor

PATKÓSZÖG ÉS RÁF

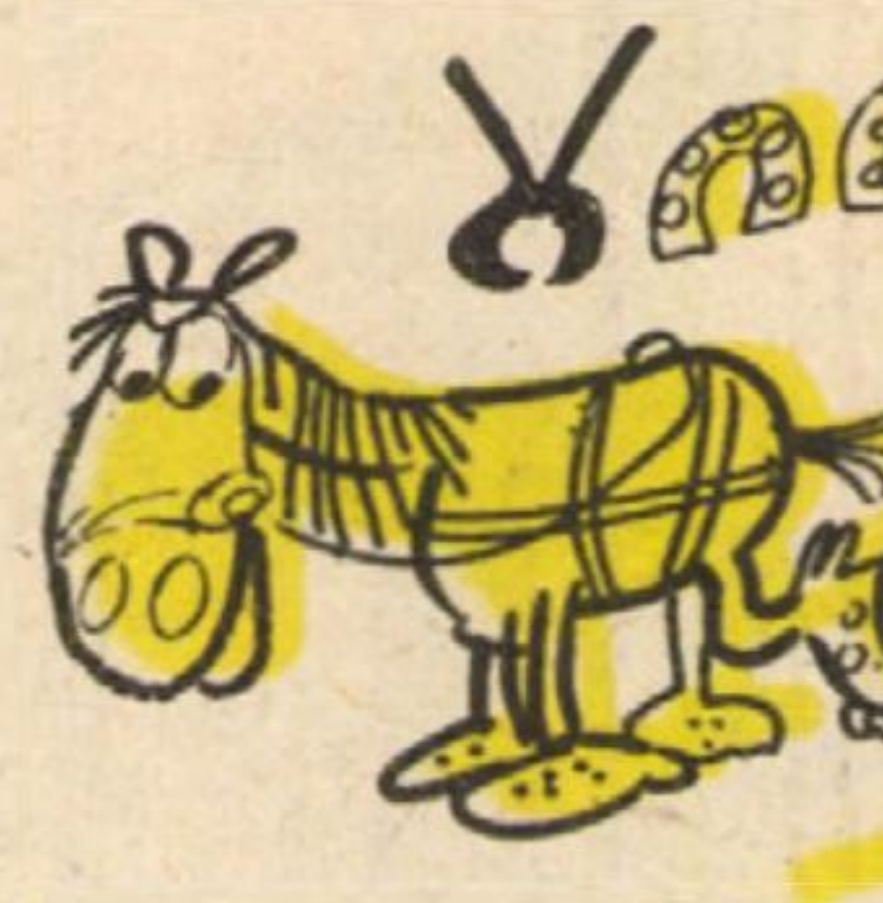

A budapesti és a Pest környéki vasboltokban sehol sem kapható patkószeg. Budakeszin 14 fuvaros van, a környező községekben is lehet ugyanannyi, aztán az erdőgazdaság is tart lovakat, szép számmal. A lónak azonban patkó kell, a patkoláshoz pedig patkószög. De az nincs. Márpedig a patkó szög nélkül, olyan mint a cipő talp nélkül: nem lehet viselni.

Ezek a lovak többnyire szekeret húznak, a szekérnek, mint tudjuk, kereke van, a kerékre pedig ráf, azaz abroncs kell. Abroncsnak való vasat sem lehet kapni, sajnos, sehol.

Iparunk és kereskedelmünk, úgy látszik, már „leírta" a lovat és a szekeret, nem létezőnek tekinti őket, nem gondoskodik róluk. Igaz, kiveszőben van mindkettő, állandóan csökken a számuk, de amíg vannak lovak, addig patkó is kell rájuk, amíg vannak szekerek, ráf is kell hozzájuk. Ezt se feledjék el az illetékesek.

Padányi Lajos,
Budakeszi

GARANCIÁN INNEN ÉS TÚL

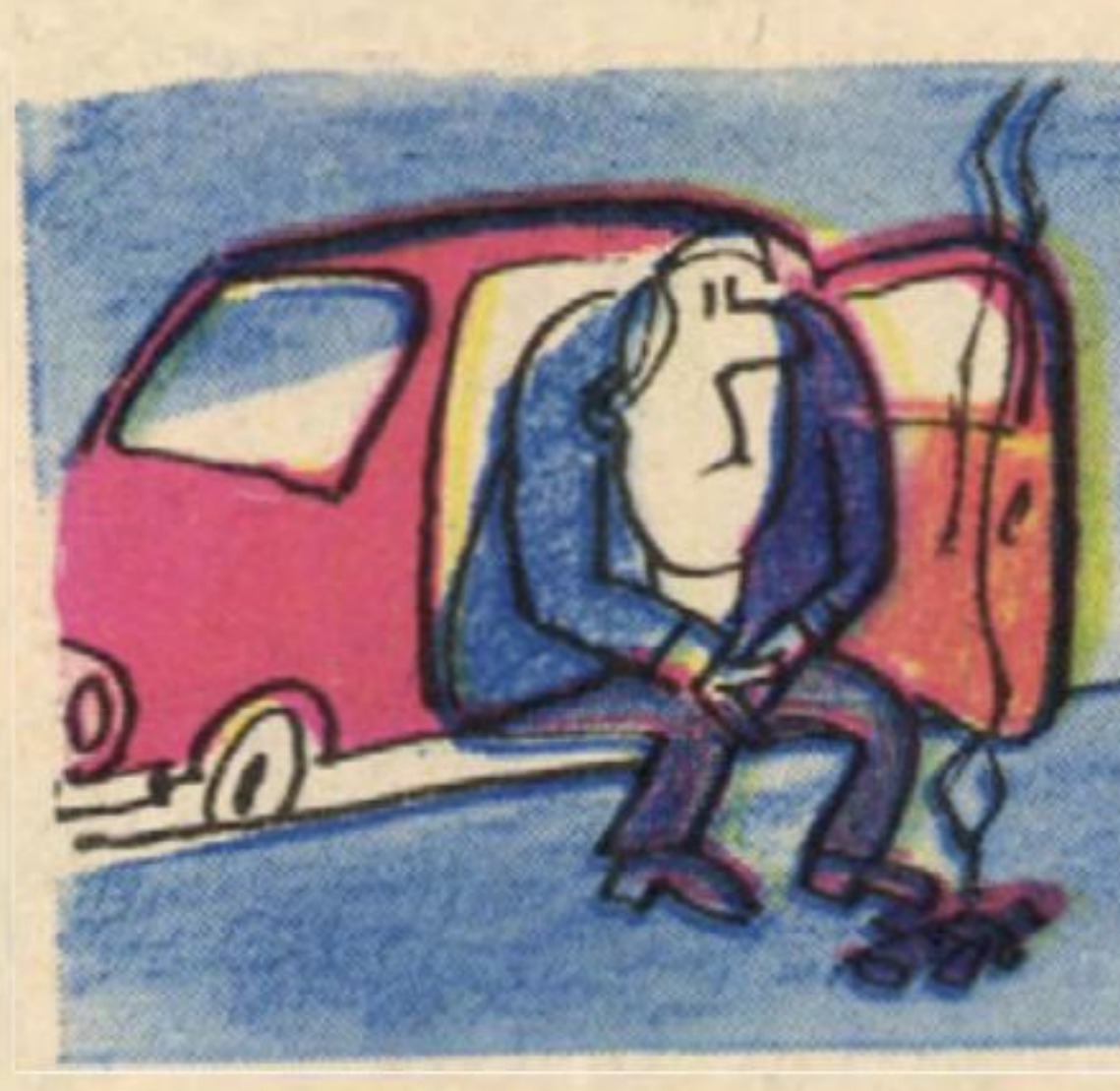

A Ludas 15. számában megjelent egy hirdetés, amely arra ösztönöz bennünket, hogy vegyük igénybe az AFIT szolgáltatásait, a garanciális idő letelte után is szívesen javítja, gondozza járgányainkat.

Jó lenne, ha nemcsak a garanciális idő letelte után, hanem azt megelőzőleg is mindenben rendelkezésünkre állana az AFIT. Az én garanciális 412-es Moszkvicsomról, sajnos, az AFIT szegedi vállalata nem tud megfelelően gondoskodni. A kilométeróra spirálját meghajtó szerkezetet több mint két hónapja nem cserélik ki, mert ez az alkatrész elfogyott. Most mit tegyek? Várjam meg talán, míg lejár a garanciális idő, s akkor majd fog rólam gondoskodni az AFIT?

Vagy talán addig is akad valami megoldás?

F. P.,
az IS 54—14 rendszámú
kocsi tulajdonosa, Szeged

A CÍMZETT VÁLASZOL

A Ludasban megjelent egy fénykép, amely a VI. ker., Népköztársaság útja 20. sz. épület statikai okból aládúcolt erkélyét ábrázolja. 1971-ben köteleztük a VI. ker. IKV-t, hogy az épület teljes felújítását két éven belül kezdje meg. Az IKV határidőmódosítást kért, amelyet azonban a szükséges dokumentumok hiánya miatt nem adtunk meg. A kötelezés tehát érvényben maradt, ezért ismételten felszólítottuk az Ingatlankezelő Vállalatot, hogy a felújítási munkákat kezdje meg.

Szanyi József o. v.
Fővárosi Tanács V. B.

„Vajas tészta" címmel megjelent közleményüket köszönettel vettük. Értesítjük Önöket, hogy a címkék legközelebbi nyomtatásánál már alkalmazni fogjuk az észrevételezésükben hiányolt használati utasítást. Az új címkék kinyomtatásáig kérjük szíves türelmüket.

„Rákóczi" Sütő- és
Cukrászipari Szövetkezet

EGY POHÁR VÍZ

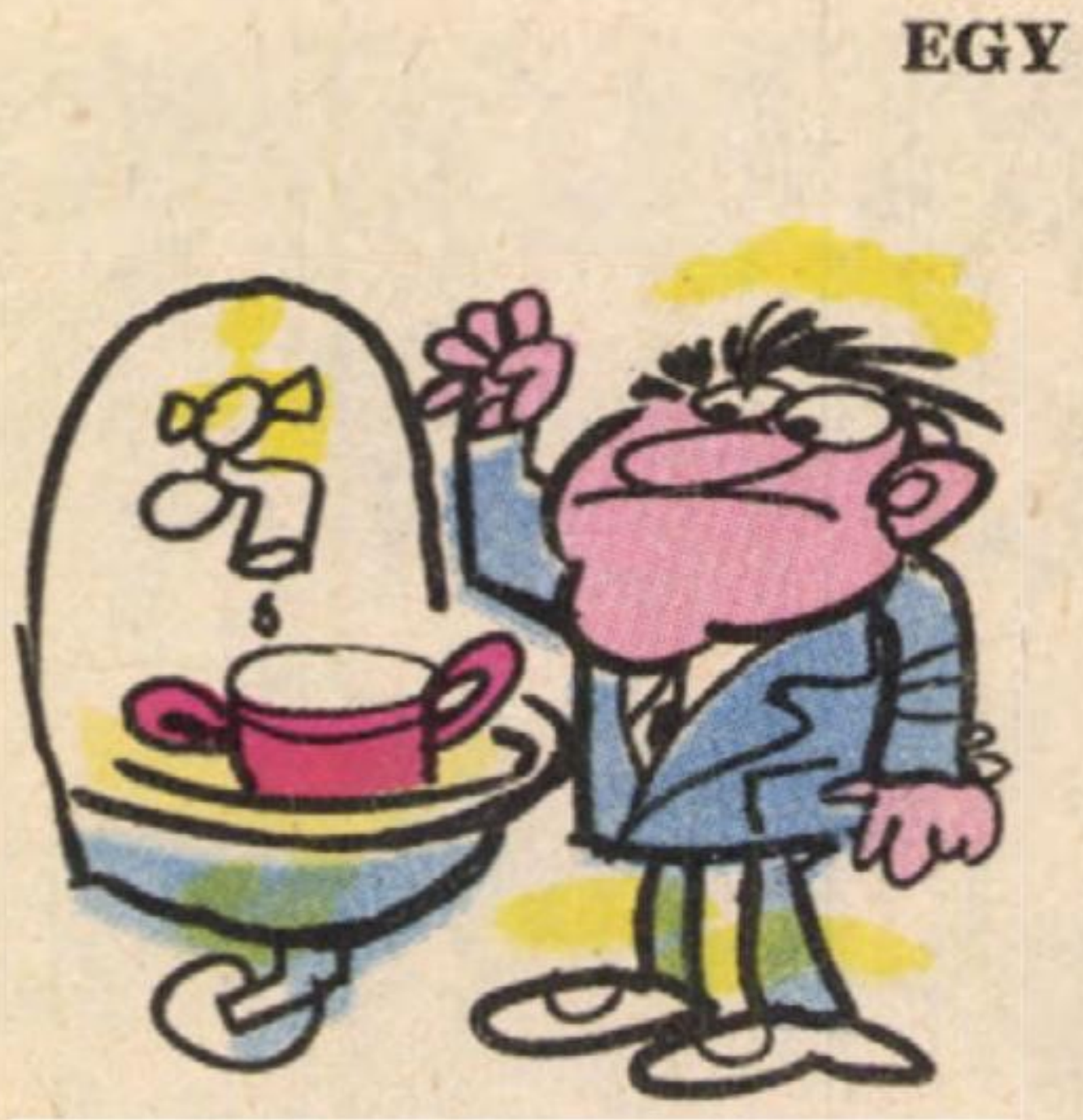

Évek óta vízhiánnyal kínlódunk: a házban levő vendéglő „elfogyasztja" előlünk a vizet. Egy pohár vizet inni, kezet mosni (mosásról, fürdésről nem is beszélve) úgyszólván egész nap nem lehet, mert órákon át egy csepp víz nem sok, de annyi sem folyik a csapokból. Bejelentéseinkre a Vízművektől, a kerületi IKV-től már több ízben is kint jártak, megállapították, hogy tényleg nem folyik a víz, aztán elmentek és a világon semmi nem történt. Mi lesz nyáron, amikor a kerthelyiséget is megnyitja a vendéglő?

Mindez nem egy hatemeletes bérház tetején történik, hanem az első emeleti lakásokban.

Böröcz István,
Bp. III., Bécsi út 103.

ÁROK AZ UTCÁN

Még a múlt év őszén, október elején, kiásták Dunaújvárosban, a Gábor Áron utca teljes hosszában, a gázhálózat ellenőrző vezetékét. A nyitott árkok azóta is ott tátonganak, több mint egy fél éve immár. Úgy gondoljuk, eleget szellőzött már azóta az a vezeték, ideje volna, ha betemetnék. Nem nagy munka volna, 4—5 ember egy nap alatt végezne vele. Ha egyszer hozzákezdene...

A dunaújvárosi Gábor Áron
utca lakói

ZEBRÁT KÉRÜNK

Ha a 61-es villamossal a Déli pályaudvar irányába utazva, az Alkotás utcai pékség mellett leszállunk, hogy a Nagyenyed utcába juthassunk: nem kis feladatra vállalkozunk. Tudniillik az „Eger csillaga" nevű bisztró sarkán van ugyan átkelést jelző vagy tiltó jelzőlámpa, csak éppen az átkelőhelyre felejtették el ráfesteni a zebrát.

Az Alkotás utcában lefelé menő járművek igen gyakran megállnak az „elméleti" zebra helyén, és nekünk gyalogosoknak, sokszor 2—3 lámpaváltást is meg kell várnunk, amíg az álló járművek között annyi helyet találunk, hogy a túlsó sarokra átkelhessünk.

Ilyen alkalmakkor aztán könnyen történhet baleset!

ifj. Török Tiborné
Budapest, Alkotás utca

DICSEKVÉS

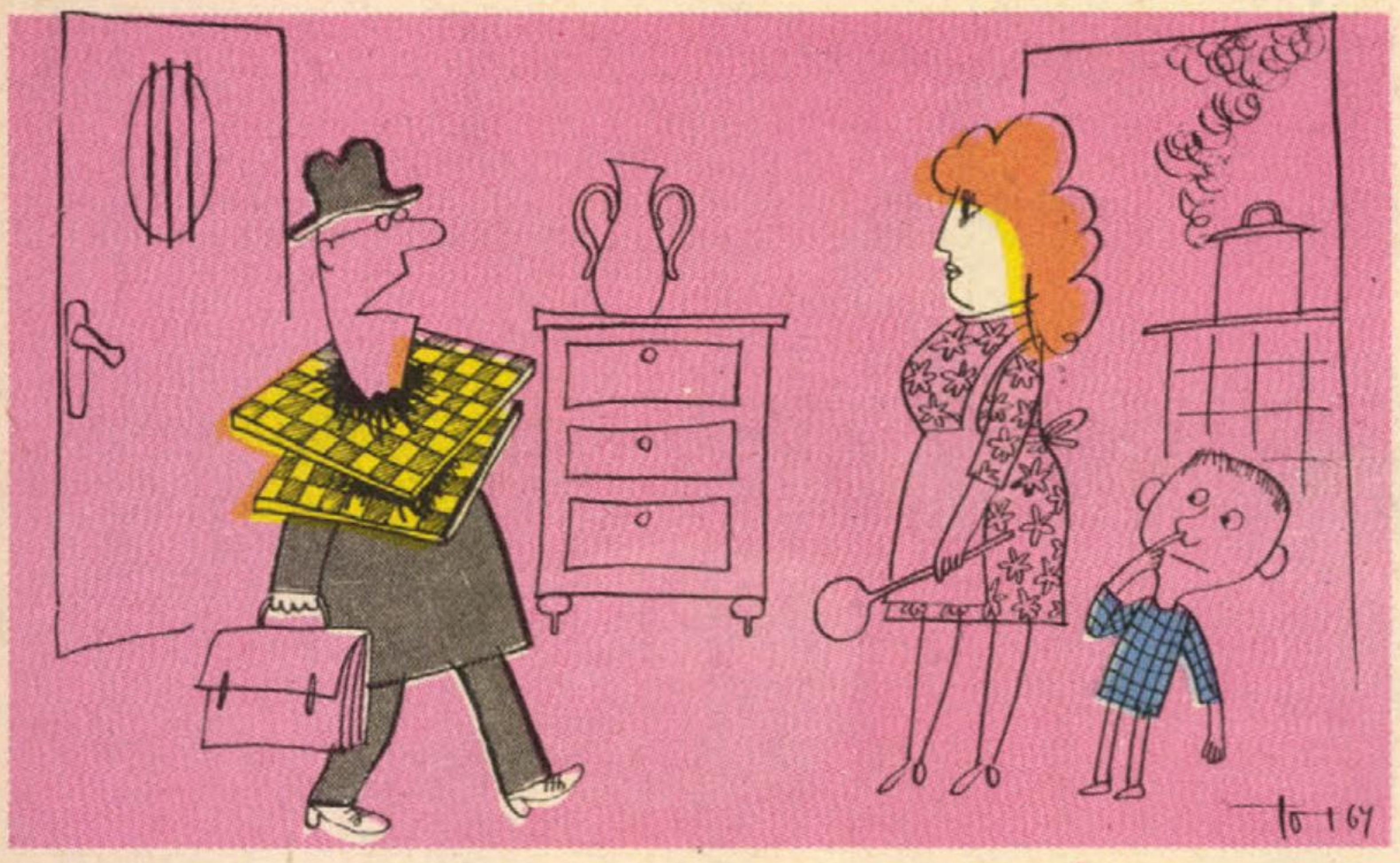

– Képzeld, szívecském, kétszer is mattot adtam a főnökömnek!...

HAZATÉRŐBEN

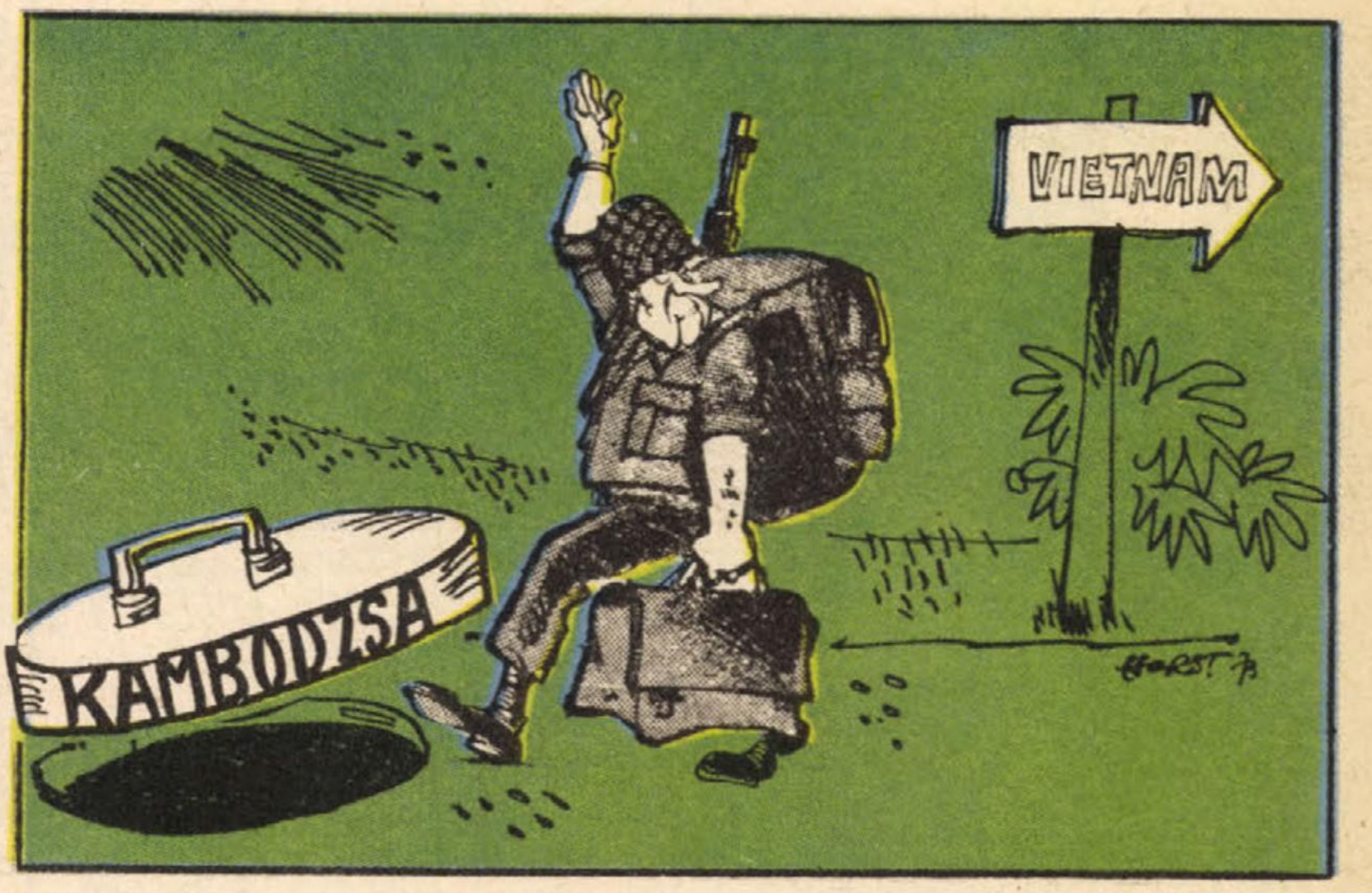

(„*Die Furche*", *Ausztria*)

Pál utcai galeri

A papa elmerülten leste a televíziót. A mama mosogatott. Béluska izgatottan várta a pillanatot, hogy végre megoszthassa nagy örömét a családjával. A tévében valaki előadást tartott, így reménye lehetett arra, hogy szülei figyelnek rá.

— Képzeljétek, apuci, anyuci! Felvettek a Pál utcai fiúk közé — mondta Béluska.

— Az jó — könnyezett meghatottan a mama, mert az mindig nagy öröm, ha a gyereket felveszik.

— Nagyra nőjj, fiam! — bólintott a papa, és már majdnem napirendre tért a dolog felett, de azért még megkérdezte: — Ez miféle szervezet?

— A Boka Dezsőé ... — felelt Béluska.

— Ő a KISZ-titkár? — kérdezte a papa ...

— Nem ... Ő a csapatparancsnok ...

— Parancsnok? — kezdett gyanakodni a papa. — Mi az, hogy parancsnok? Talán klubvezető, vagy alapszervezeti titkár ...

— Nem. Ő a vezér. Tudod, papa, a vörösingesek vezére az Ács Ferenc!

— Akik a Jancsónál szerepeltek?

— Dehogyis! Molnár Ferencnél ... Én a Pál utcai fiúkhoz tartozom. A grundon szoktunk összejönni!

— Jézusmária! — sikoltott a mama. — Grundon? Honnan vesztek ti grundot? És minek nektek az a grund? Utcagyerekek vagytok ti?

— Az állam milliókat költ játszóterekre, de nekik a grund kell — zsörtölődött a papa. — Bezzeg, ha nekünk ilyen szép parkjaink lehettek volna ...

— Mi van egy ilyen grundon? — érdeklődött a mama ...

— Semmi! Gaz! Törmelékkupacok, téglahalmok, meg mindenféle szemét — mondta csillogó szemmel Béluska.

— És mit szól ehhez a felügyelő tanár? — kérdezte a mama.

— Semmit! Nem tud róla ... — felelte Béluska.

— Nem tud? — csattant fel a papa. — Akkor ez valami illegális szervezkedés ... Galeri! Úgy van! Na, majd adok én neked galerit! — ugrott fel a kényelmes fotelból és maga elé rántotta Béluskát. A mama most már nem örömkönnyeket sírt:

— Istenem, segíts, a Béluska belépett a galeribe ...

— És mit akartok csinálni? — kezdte a kihallgatást a papa.

— Felvesszük a harcot a vörösingesekkel ...

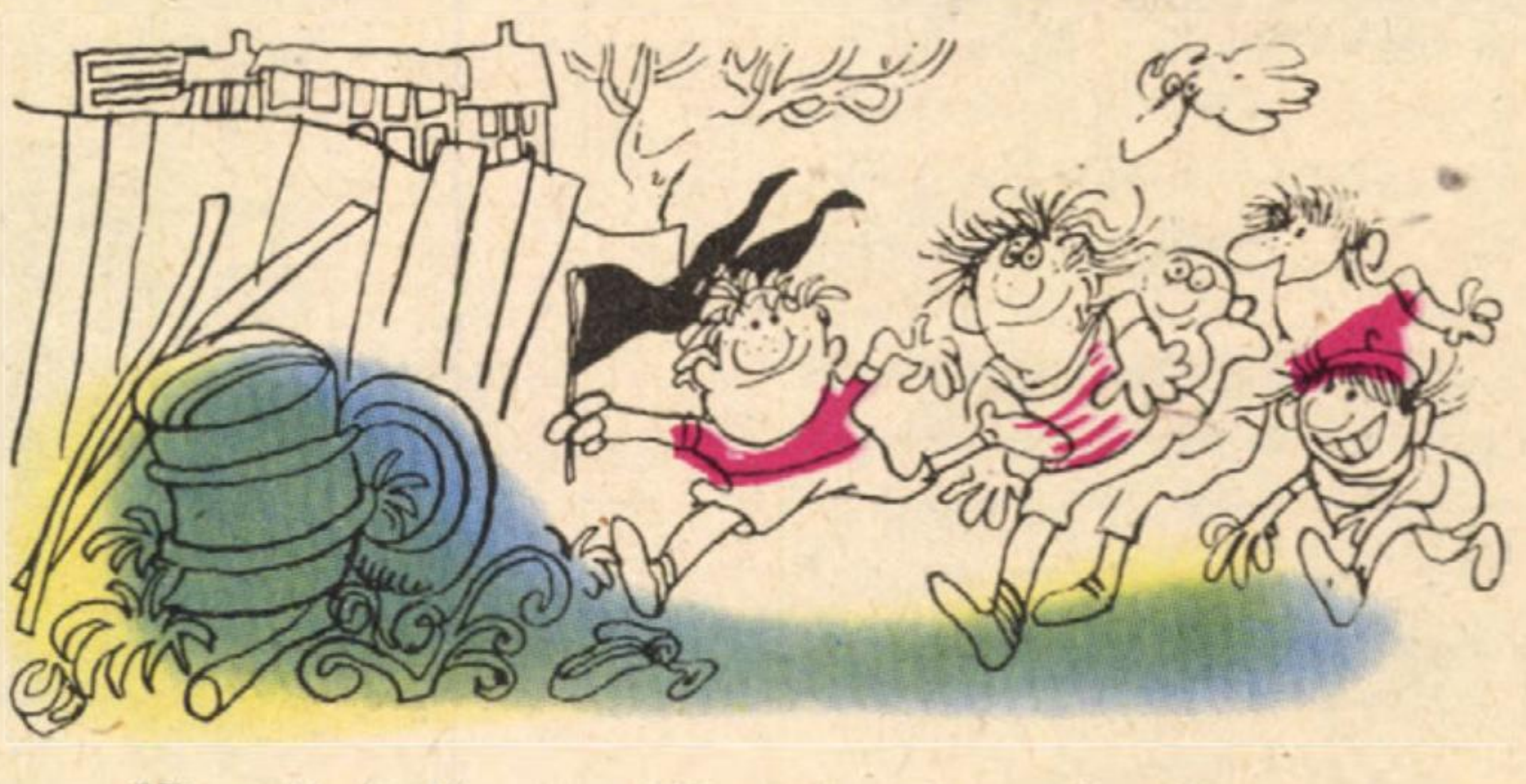

— Ki mit tud! — szólt közbe a mama, mert a papa szemei kezdtek vérben forogni.

— Nem — tiltakozott Béluska. — Ez igazi harc!

— Fémgyűjtő versenyre hívjátok ki őket! — mondta a mama. — Ez derék!

— Dehogyis — felelt Bélus. — Bunyó lesz. Igazi bunyó. A fatelepen!

— Hogy juttok be a TÜZÉP-telepre? — kérdezte a papa.

— Felmászunk a farakásokra és a vörösingesek megostromolnak ...

— Huliganizmus. Garázdaság. Súlyos kár a társadalmi tulajdonban — pattogott a papa.

— A Nemecsek este belopódzik a Füvészkert üvegházába, hogy megtudja Ácsék haditervét ...

— Este? Belopódzik? Engedély nélkül? — kapkodott levegő után a papa ...

— Kész bűnbanda ...

— Pedig mi mindent megadtunk neki — szipogott a mama. — Külön angolra, külön tornára, biológiai szakkörre, zeneiskolába járattuk ... És ez a köszönet ...

— Most nincs idő siránkozásra — tért magához a papa és hogy a dolgok további menete zökkenőmentes legyen, lekent két pofont Béluskának. — Azonnal megmondod, hol lakik az a Nemecsek, ki az a Boka Dezső, meg az Ács Ferenc. Majd én beszélek a tanárokkal, behívatjuk a szülőket és megakadályozzuk a bajt ...

Béluska, aki nem született hősnek, mint Nemecsek Ernő, a beígért harmadik pofon előtt bevallotta a kért adatokat. Másnap már a Pál utcai galeri tagjainak valamennyi felmenője tudott a dologról. Az ügyet kezébe vette a tanári kar, a szülői munkaközösség és a diáktanács. Hála Bélus apukája gyorsaságának, még elejét lehetett venni a súlyos fejleményeknek. Boka Dezső megúszta egy osztályfőnökivel, a többiek pedig néhány pofonnal. De egy ügyes pedagógus felismerte a gyerekekben szunnyadó hasznos energiákat és megalakította a Pál utca és környéke honismereti szakkört, melynek tagjai az elhagyott grundon fémet, valamint régi emléktárgyakat gyűjtenek. A fémet a MÉH-nek adják át, az összeszedett rozsdás kacatokból pedig kiállítást rendeznek. Akik kiválnak a munkában, részt vehetnek a közeli TÜZÉP fatelepén, üzemlátogatáson ...

Ősz Ferenc

SZIGOR

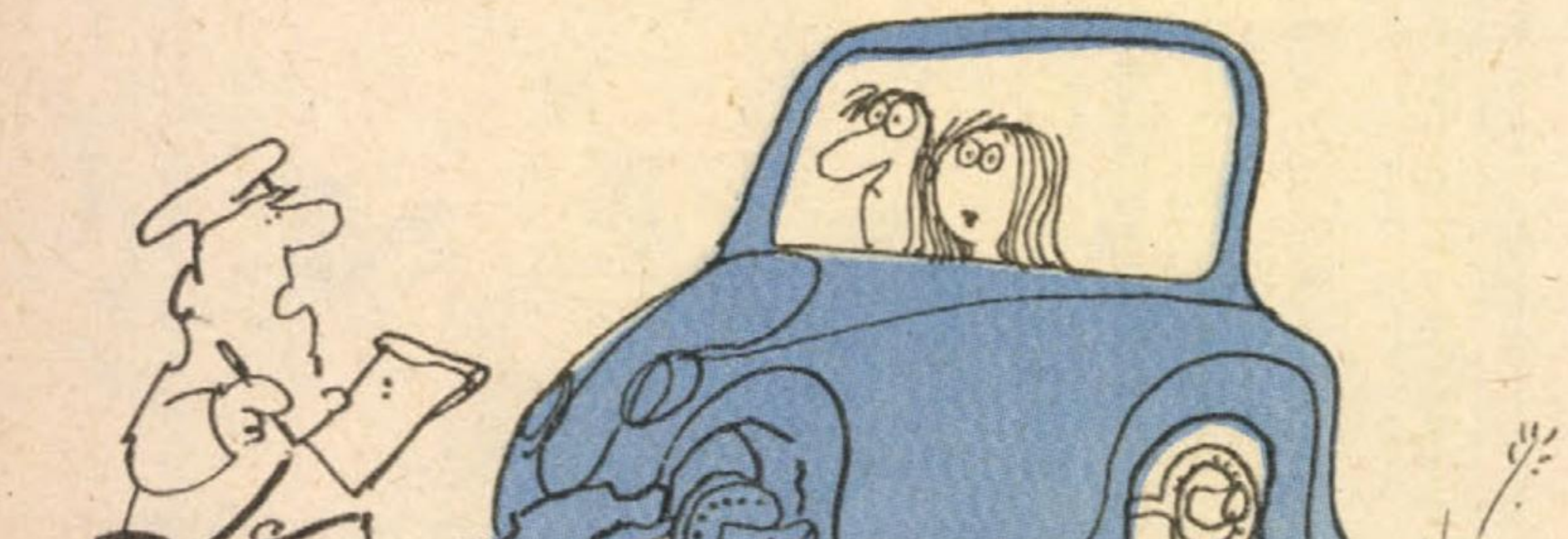

– Felírom gyorshajtásért!

DIVATOS FOGALMAZÁS

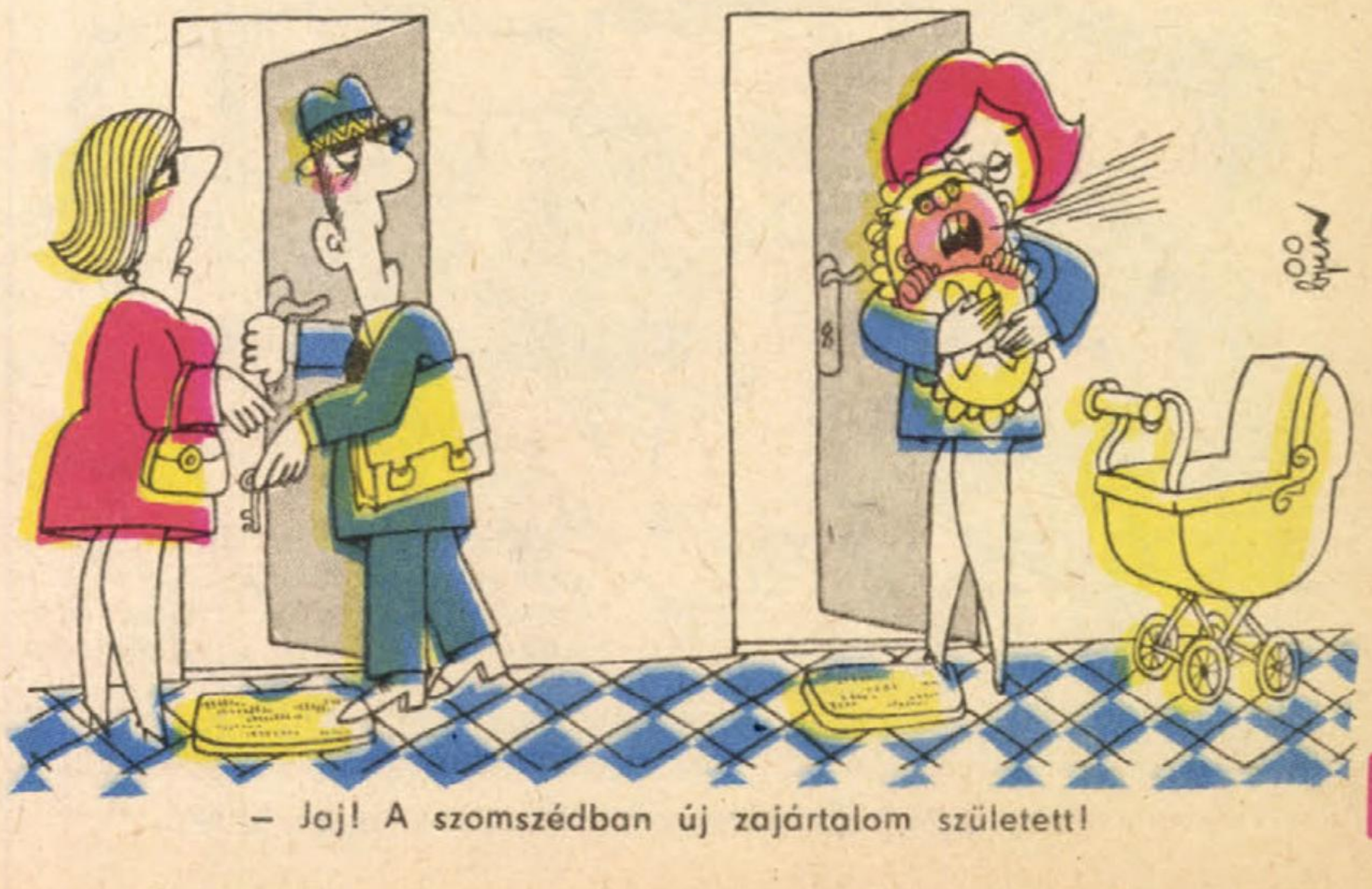

– Jaj! A szomszédban új zajártalom született!

DIPLOMÁCIAI NYELV

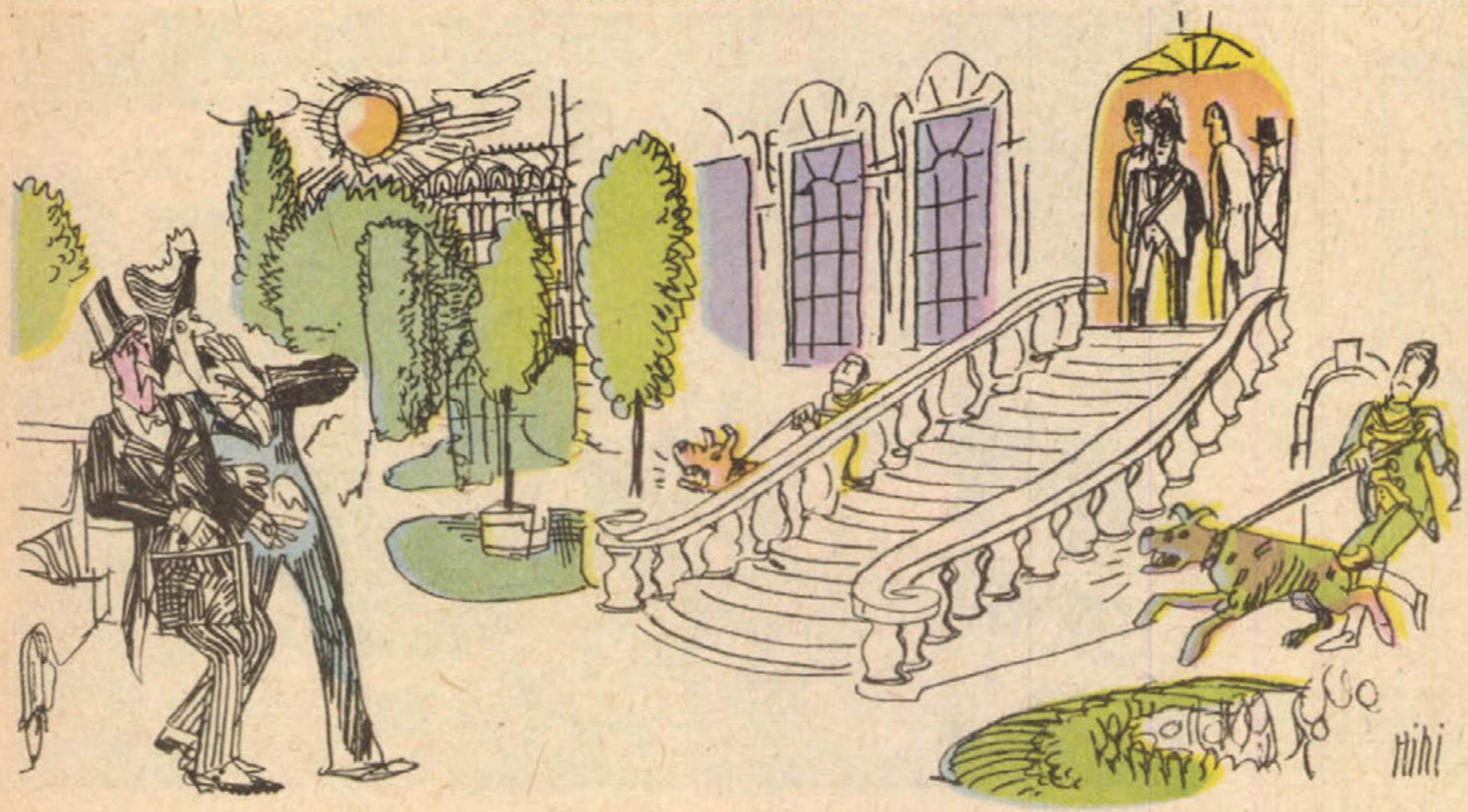

– Az évszakhoz képest eléggé hűvös a fogadtatás . . .

KALODA

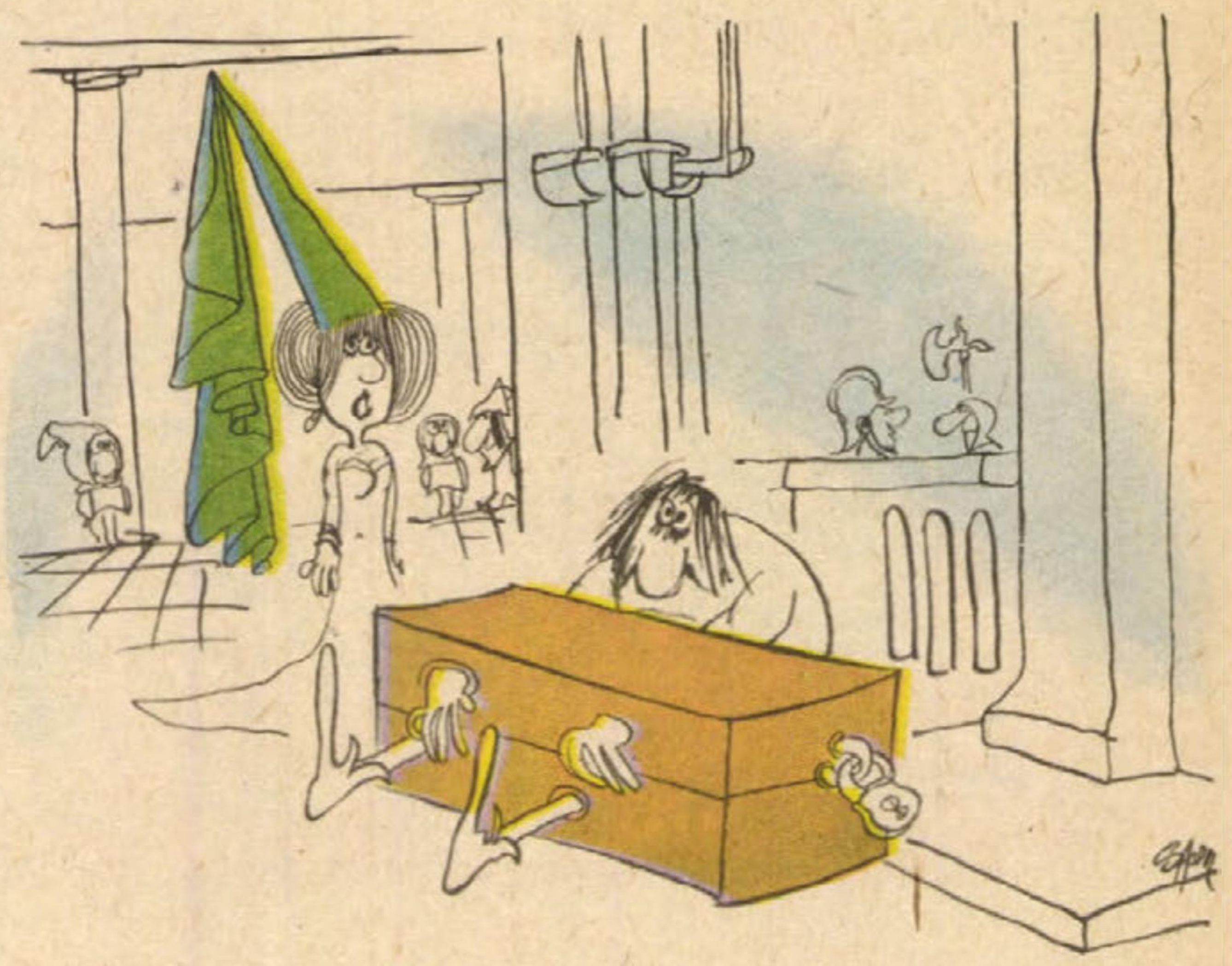

– Nem veszne kárba az idő, ha mondjuk, mulatságos történeteket gondolnál ki . . .

Levélváltás A MAGÁN- ÉS KÖZÉRDEKRŐL

Kedves Szerkesztő elvtárs!

Elmondom az alábbiakban, hogy mi történt nálunk a napokban.

Az üzemmérnökünk felkereste a TMK részleg vezetőjét: „Szükségem lenne egyik berendezésünkhöz erre a kis szerkezetre, itt a rajza, nagyon kellene!” — mondta nyomatékkal.

A részleg vezetője gondolkodás nélkül válaszolt: „Sajnos, egyhamar nem kerülhet rá a sor. Kevés az emberem és olyan anyag, ami ehhez kell, egyelőre nincs raktáron.”

Öt perccel később az üzemmérnök felkereste a TMK részleg egyik beosztottját: „Szevasz” — mondta —, „nagy szükségem lenne erre a kis szerkezetre, szeretném, ha megcsinálnád.”

A TMK beosztottja habozás nélkül válaszolt: „Raktáron nincs, de a múltkor félretettem magamnak ilyen anyagot, abból megcsinálom. Elég lesz nekem a maradék is. „Holnap eljöhetek érte?” „Nem. Gyere vissza másfél óra múlva és elviheted készen, szia.”

És másfél óra múlva a kis szerkezetet az üzemmérnök már át is vehette. Mit tetszik szólni ehhez? (Kérem a nevemet ne közöljék.)

Kedves Olvasóm!

Előfordult már az ilyesmi máskor is és máshol is, nemcsak önöknél. Dicséretes, hogy a TMK részleg beosztottja nem vitte ki a gyárból a szóbanforgó anyagot, csak a saját biztonságára törekedett, de az első kérő szóra kisegítette az üzemmérnököt.

Ha valaki azt kérdezné, hogy az üzemmérnök, mint felettes. belenyugodott-e ebbe a megoldásba, azt kellene mondanom, hogy az ön előadása szerint mindent rendben levőnek talált: nem érdeklődött, hogy a fontos nyersanyagot miért nem a raktárban tárolják és hogyan kerül az a TMK részleg dolgozójának egyéni gondozásába? Nem indított fegyelmit sem, nem is kutatta a kérdés lényegét, vagyis azt, hogy miért nevezte ki önmagát raktárossá a TMK dolgozója. Az üzemmérnök, mint vezető, belenyugodott abba, hogy az anyag nem veszett el, még csak át sem alakult, csak a raktárból átvándorolt a TMK beosztottjához. (Járhatott volna rosszabbul is. Néhány évvel ezelőtt egy likőrgyár kapujában, a portán, rajtakapták a gyár egyik osztályvezetőjét: ruhájának zsebeit telerakta kávéval és hosszú időn keresztül, egészen a leleplezésig, naponta, ha jól emlékszem, egy-egy kilogramm kávét vitt haza. Abban az időben, amikor még a kávé ára kilogrammonként négyszáz forint volt! Mit számított az, hogy kevesebb kávé került a kávélikőrbe?)

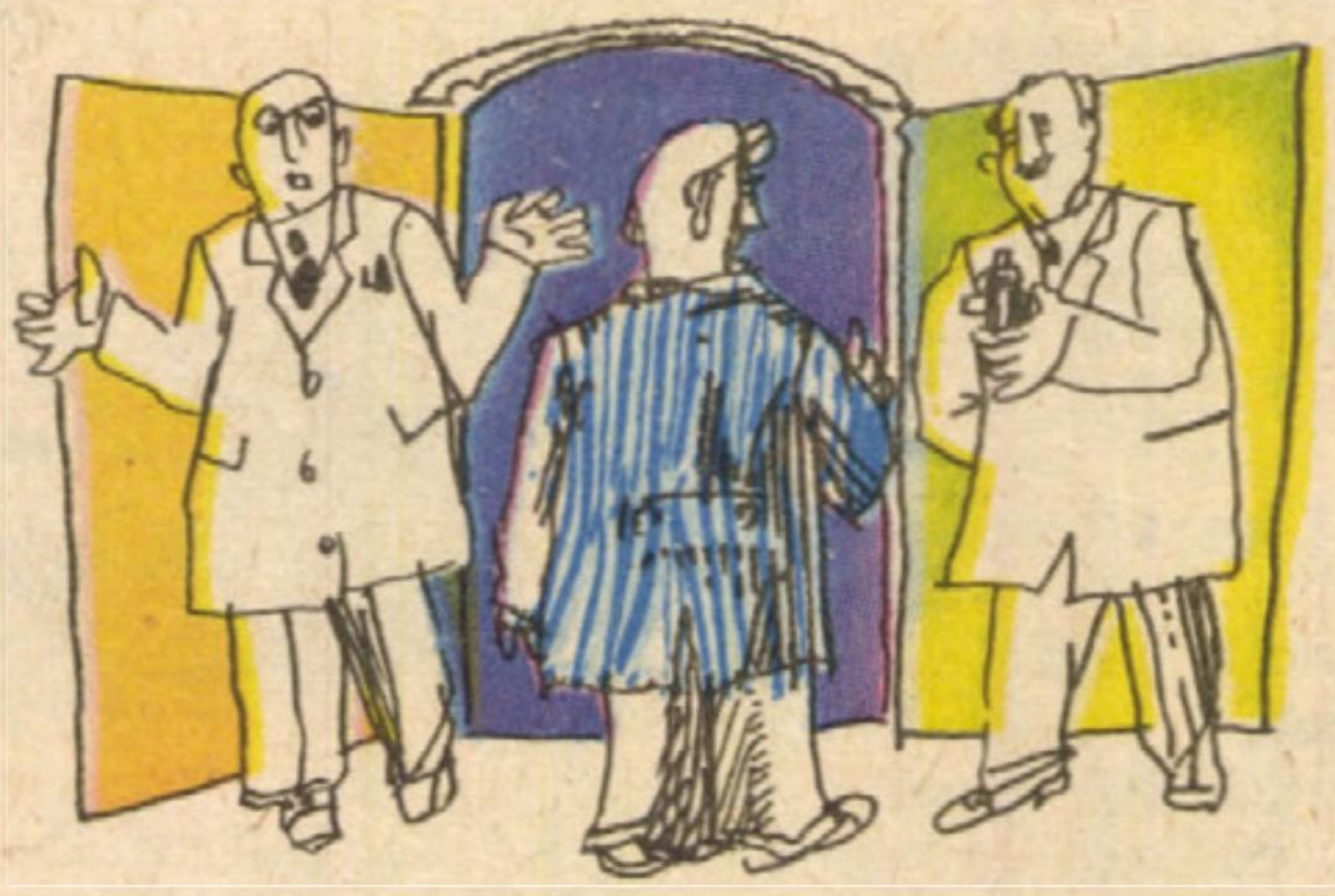

A TMK szóbanforgó dolgozója nem csempészte ki az anyagot az üzemből, mint a példában említett kávés ember. Sőt, még önzetlenséget is tanúsított, amikor a *saját anyagából* kisegítette az üzemmérnököt és megelégedett a saját fusizásához azzal, ami neki maradt. Ha jól meggondolom, csupán arról van szó, hogy az egyéni érdekét a vállalati érdek alá rendelte, de ha arra gondolok, hogy a magáéból adott az üzemmérnöknek, akkor mondhatnám azt is, hogy az egyéni érdekét rendelte alá a vállalati érdeknek.

Önre bízom, hogy melyiket tartja szimpatikusabbnak.

Földes György

ELŐZÉKENY AUTÓSOK

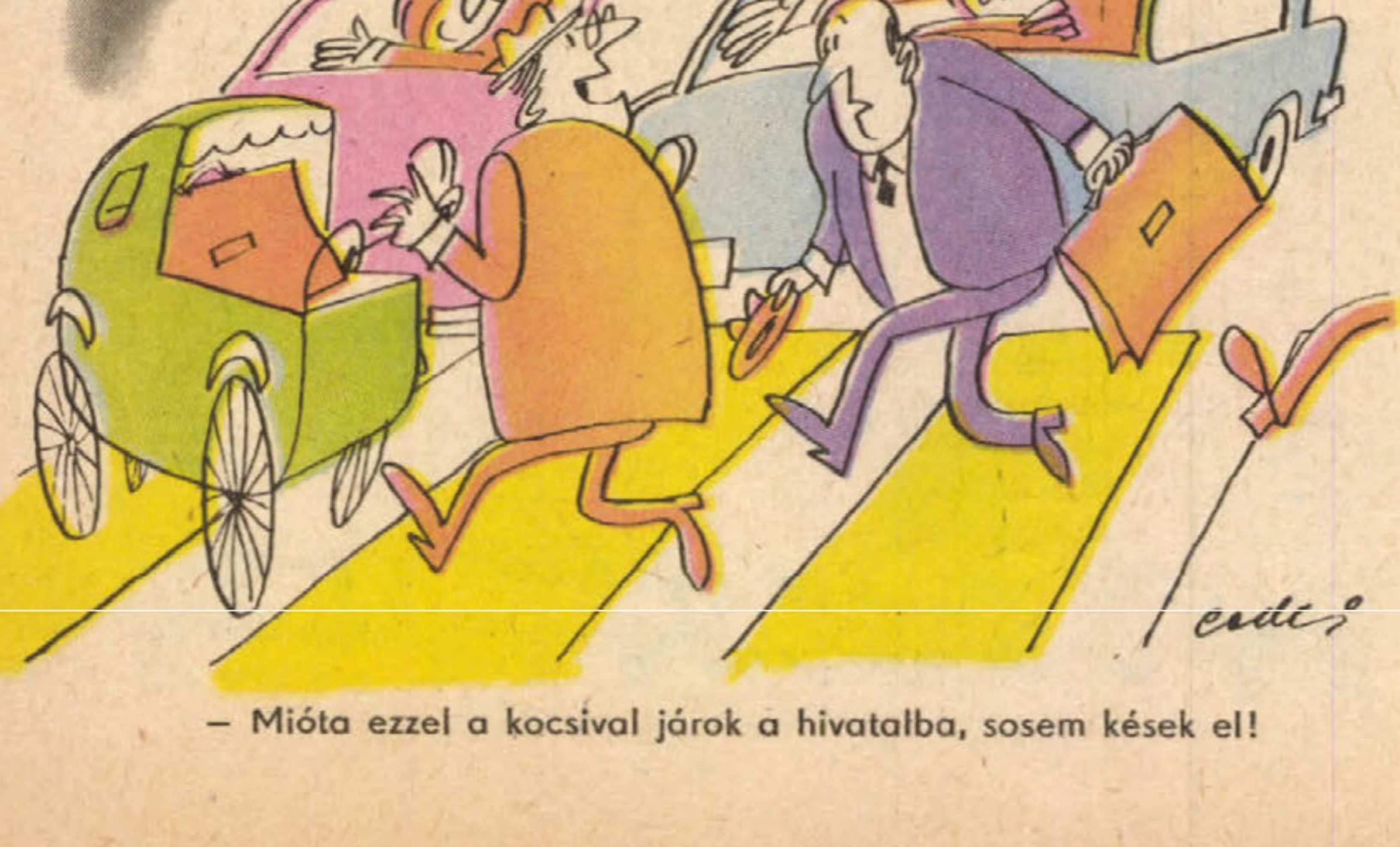

– Mióta ezzel a kocsival járok a hivatalba, sosem kések el!

ÓSZERES

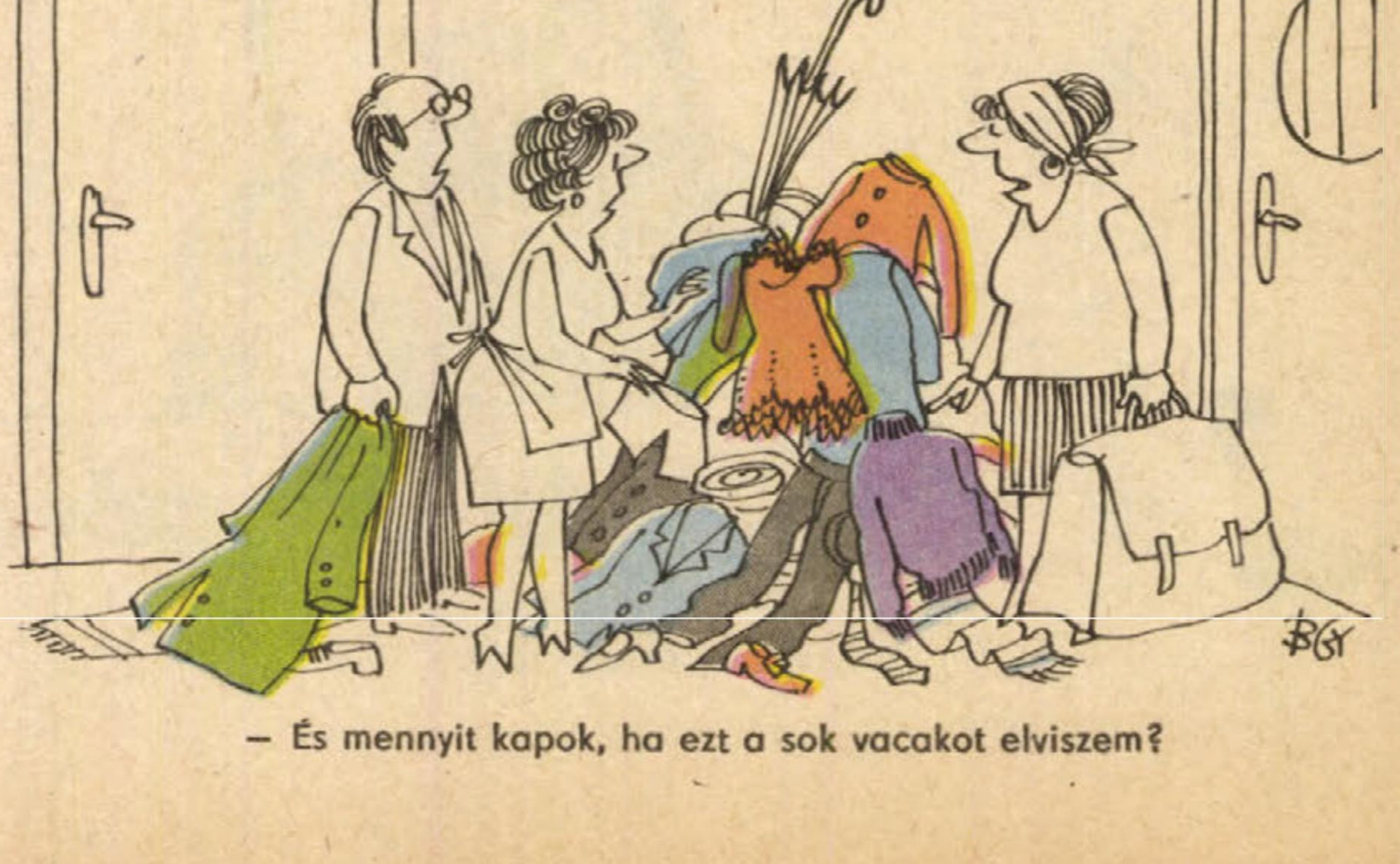

– És mennyit kapok, ha ezt a sok vacakot elviszem?

A HÉT HAZAI HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

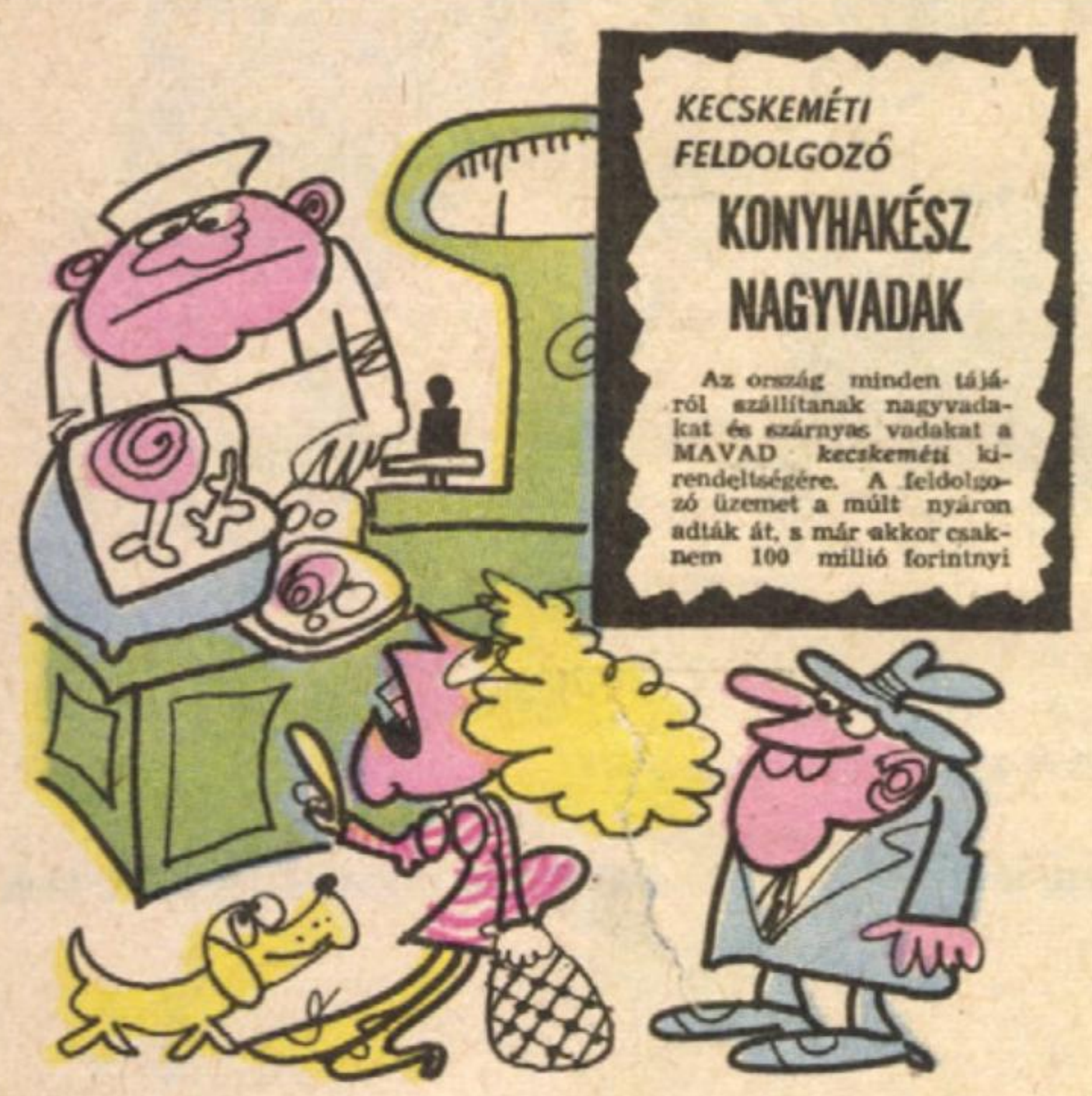

KECSKEMÉTI FELDOLGOZÓ

KONYHAKÉSZ NAGYVADAK

Az ország minden tájáról szállítanak nagyvadakat és szárnyas vadakat a MAVAD *kecskeméti* kirendeltségére. A feldolgozó üzemet a múlt nyáron adták át, s már akkor csaknem 100 millió forintnyi

– Kérek egy kiló szarvashúst, lehetőleg kevés aganccsal.

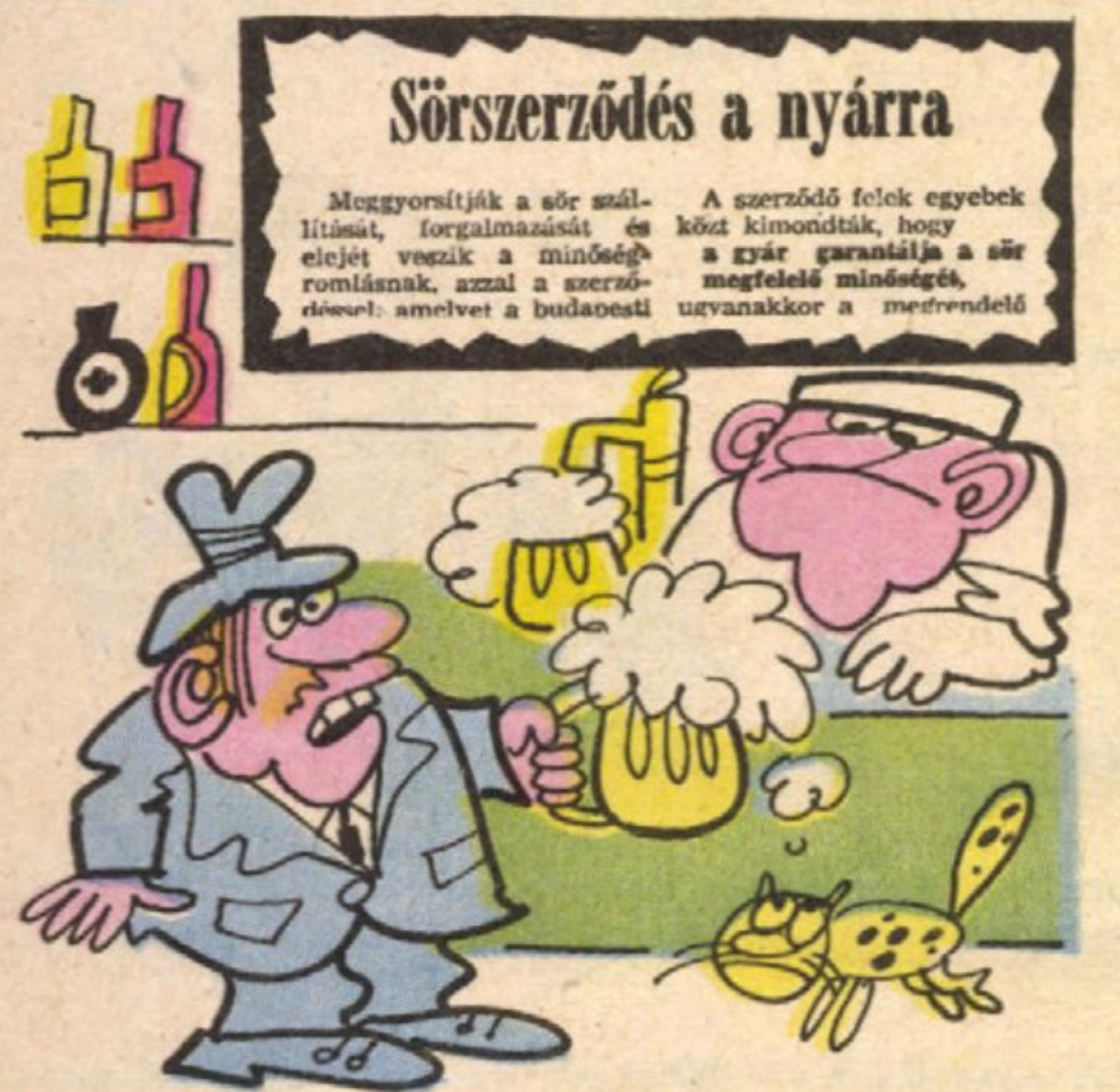

Sörszerződés a nyárra

Meggyorsítják a sör szállítását, forgalmazását és elejét veszik a minőségromlásnak, azzal a szerződéssel, amelyet a budapesti

A szerződő felek egyebek közt kimondták, hogy **a gyár garantálja a sör megfelelő minőségét,** ugyanakkor a megrendelő

Remélem, kevesebb habot kötöttek le, mint tavaly.

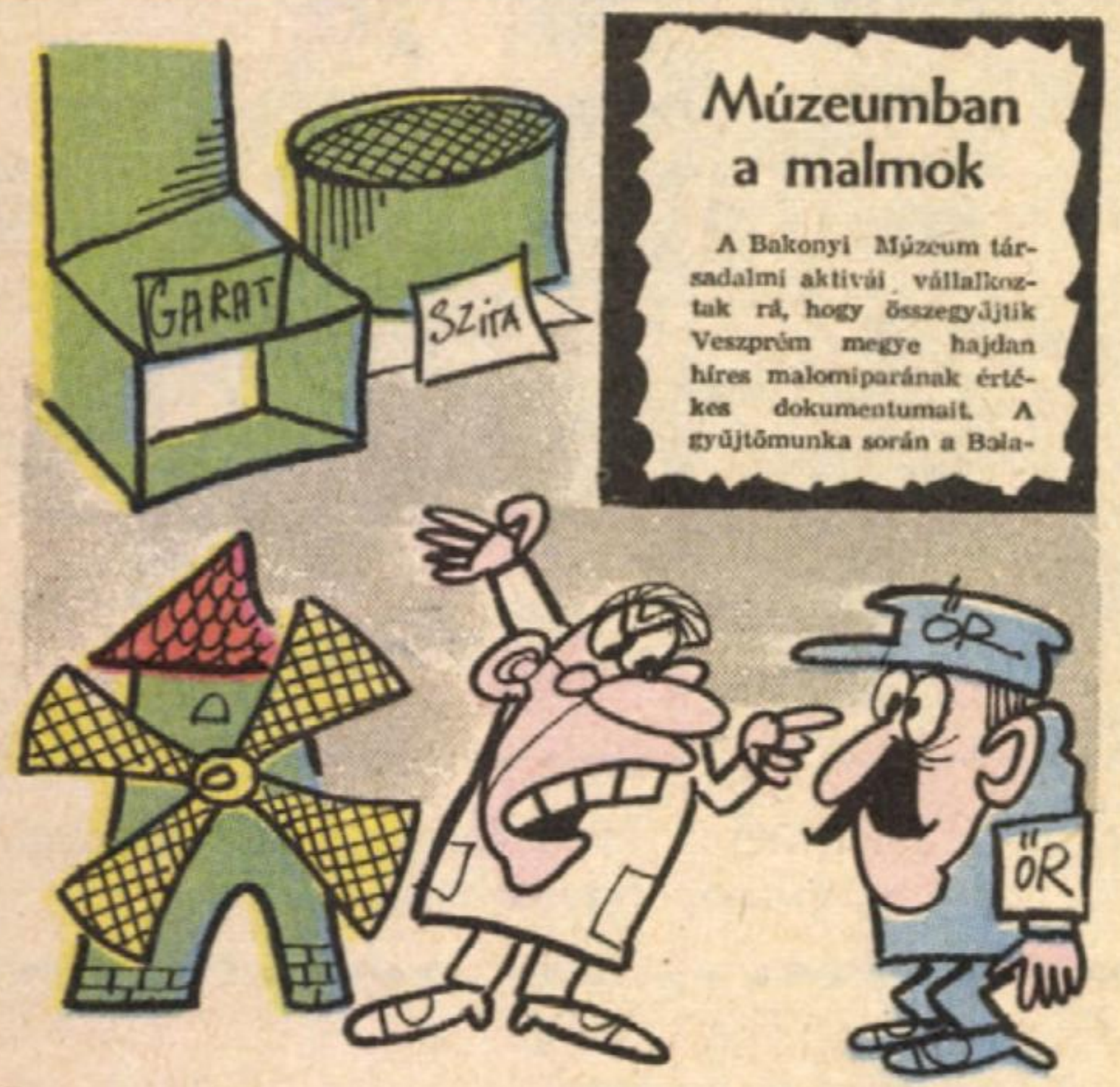

Múzeumban a malmok

A Bakonyi Múzeum társadalmi aktívái vállalkoztak rá, hogy összegyűjtik Veszprém megye hajdan híres malomiparának értékes dokumentumait. A gyűjtőmunka során a Bala-

– Hová tűntek innen a malomkövek?

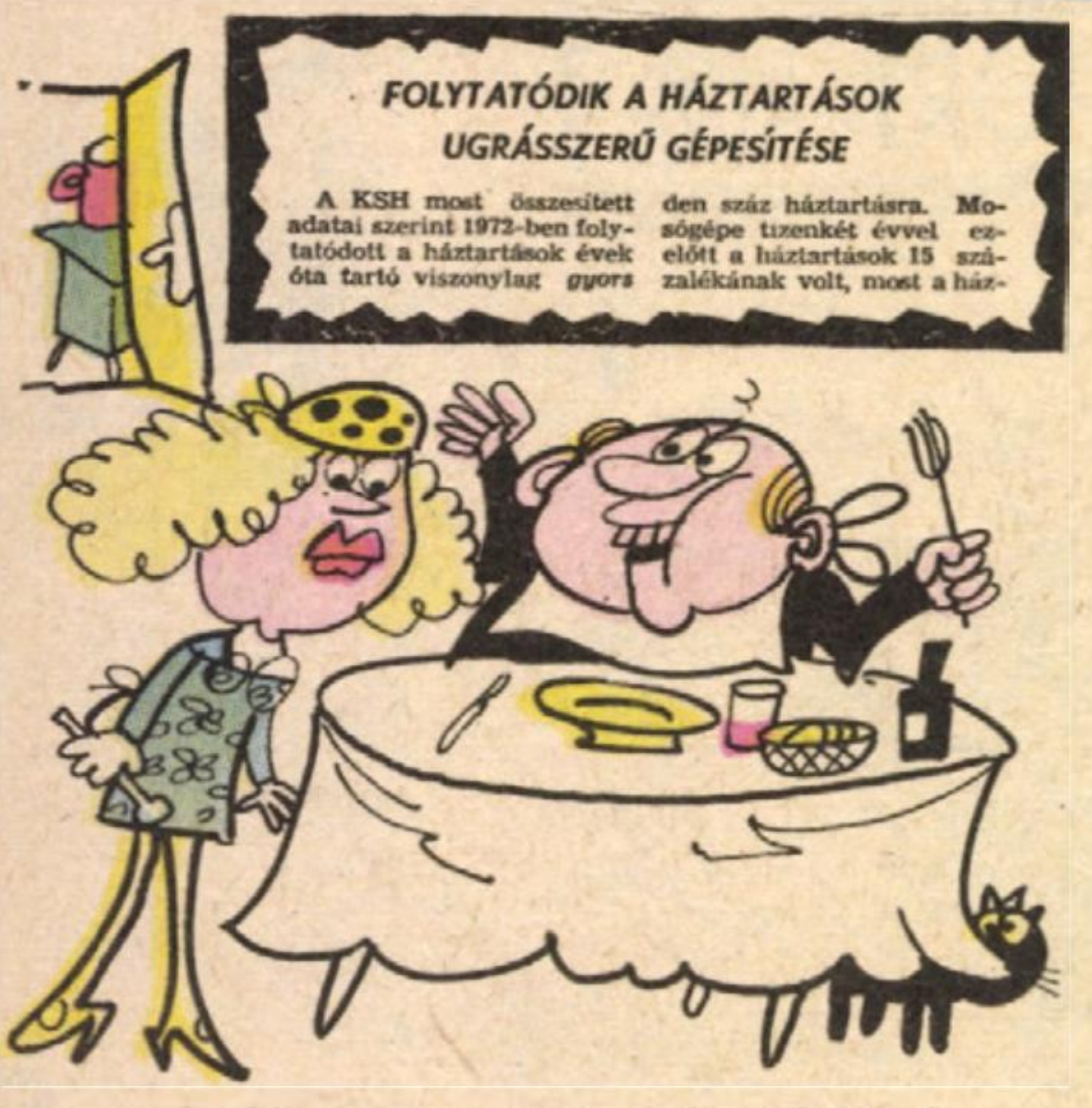

FOLYTATÓDIK A HÁZTARTÁSOK UGRÁSSZERŰ GÉPESÍTÉSE

A KSH most összesített adatai szerint 1972-ben folytatódott a háztartások évek óta tartó viszonylag *gyors*

den száz háztartásra. Mosógépe tizenkét évvel ezelőtt a háztartások 15 százalékának volt, most a ház-

– Na, ugorj, fiam a konyhába!

MEGOLDÁS

„Nem vezetek pénztárkönyvet,
No de anélkül is látom,
Sokba kerülök magamnak..."
– panaszolta egy barátom.

„Eltartani önmagamat
Nagyon költséges ügy nálam,
Rosszul osztom be a pénzem,
Néha ettől roskad vállam.

Spórolással, beosztással
Eddig semmire se mentem,
Eltartási szerződést kell
Kötni magammal, de menten."

(–véghy)

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

HÁZSÁRTOS ÖREGÚR

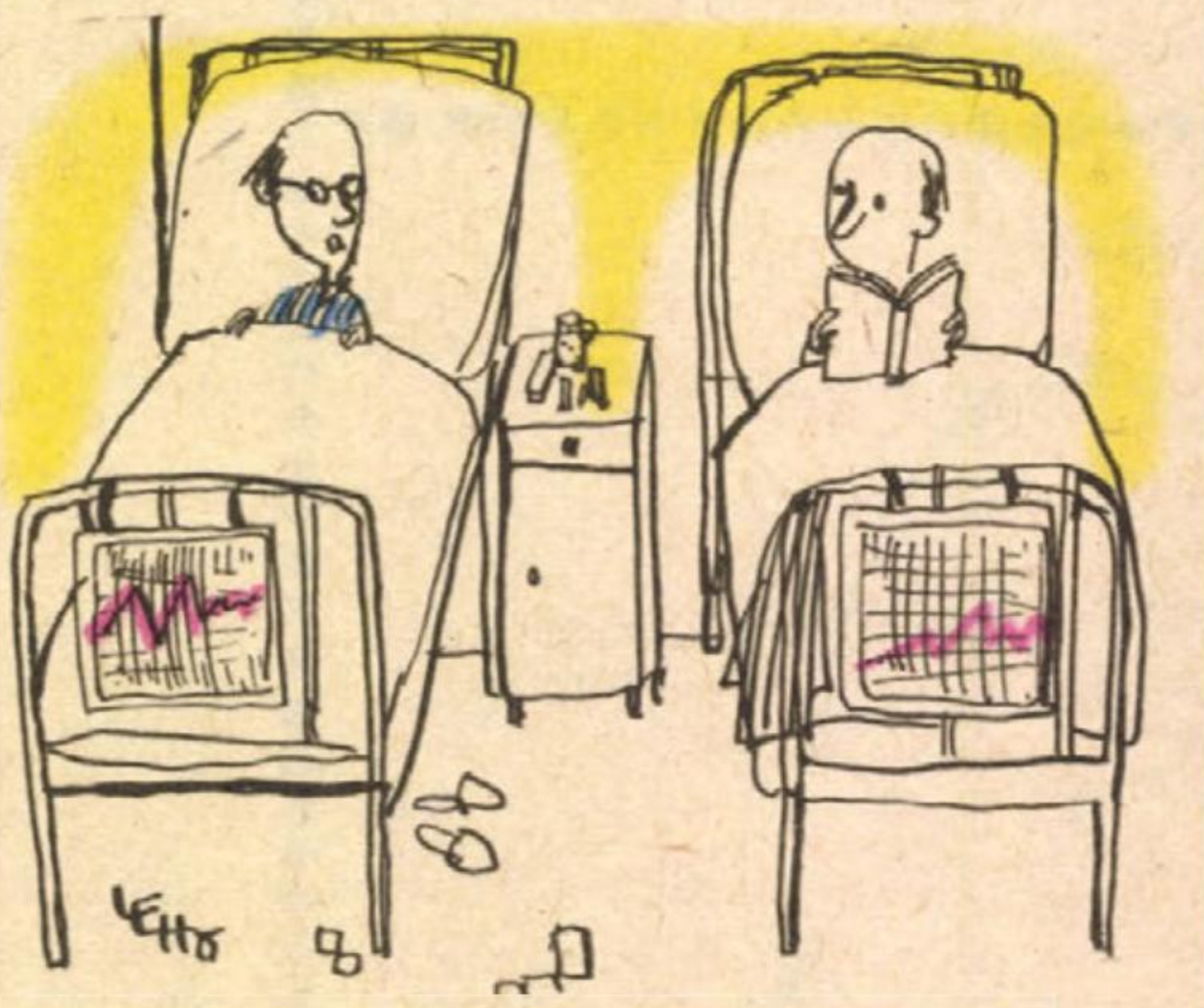

– Az én családomtól akár meg is gyógyulhatnék!

THIEU DÉL-VIETNAMI ELNÖK AMERIKAI ÚTJA

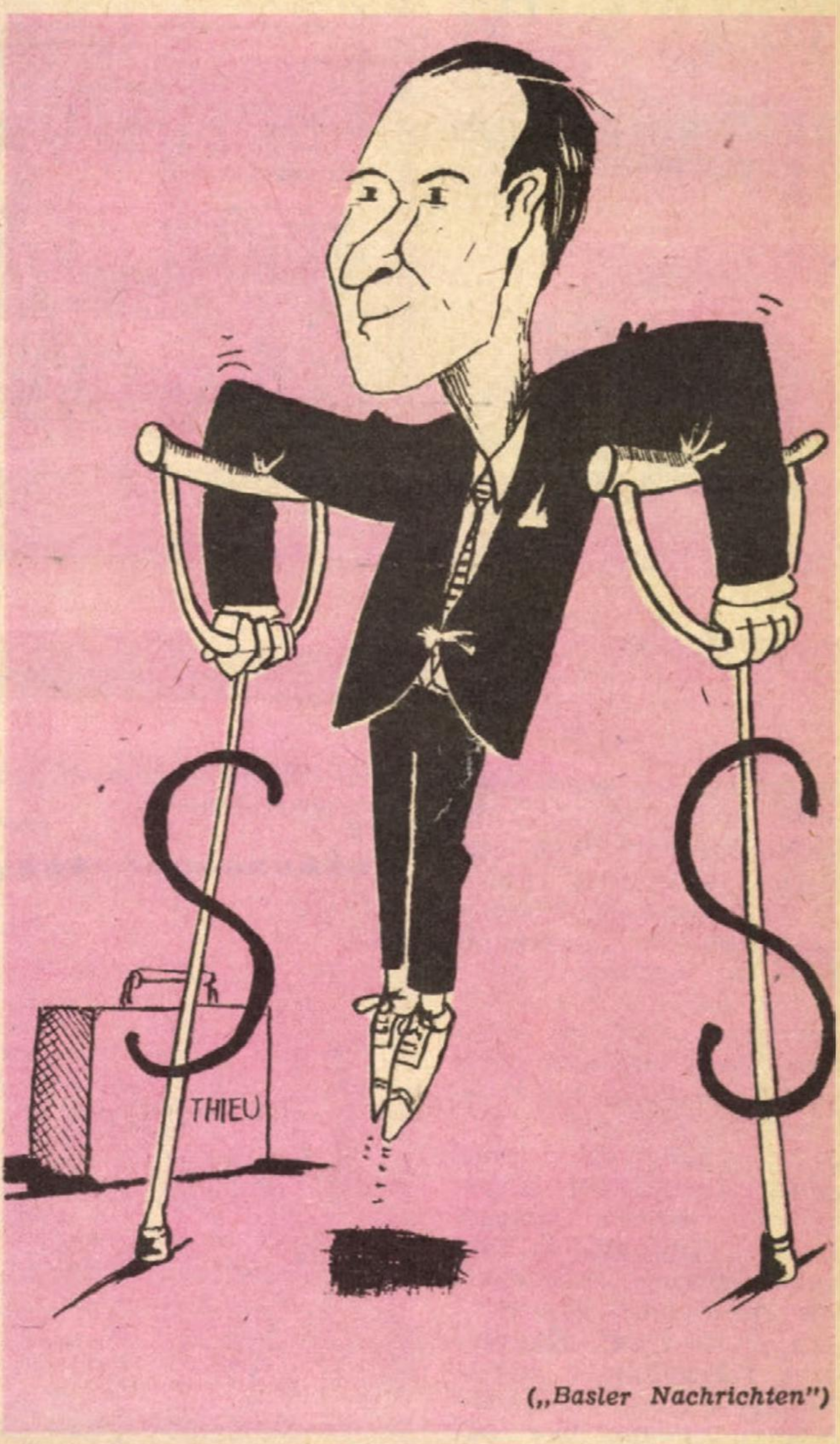

(„*Basler Nachrichten*")

ILJA POPOVSZKI

A LOGIKA NEM MINDEN!

Ebéd utáni sziesta. Heverek a díványon, csend van, a feleségem átment egy csésze kávéra a barátnőjéhez a szomszédba, ötéves kisfiam képeskönyvet böngész. Nézi, nézegeti a színes rajzokat, aztán odafordul hozzám:

— Apu, vegyél nekem egy élő elefántot!

— Fiacskám, a mi országunkban nem élnek elefántok. Ők innen nagyon-nagyon messze élnek. Főképp Afrikában!

— Hát akkor utazzunk Afrikába és hozzunk onnan!

— Hm... elvileg ez persze elképzelhető. Csakhogy az út oda nagyon sokba kerülne. És nekünk most nincs annyi pénzünk...

— Dehogy nincs! Nekünk van pénzünk, apu. Menjünk el abba a nagy házba és hozzunk onnan pénzt!

Tessék, ez a békaporonty emlékszik rá, hogy a múltkor elvittem magammal a takarékpénztárba.

— Értsd meg, fiacskám — feleltem már kissé bosszúsan —, ez az afrikai kirándulás most nem időszerű.

— De én Afrikába akarok menniiii! — kezd hangos bömbölésbe. Régi, kipróbált fegyvere ez.

— Jól van, fiam. De előbb nézz körül, látod milyen kicsi a mi lakásunk? Hol tarthatnánk itt a te elefántodat?

Egy szempillantás alatt abbahagyja a sírást.

— Nyáron jól ellesz az erkélyen — mondja —, télen az előszobában fog lakni.

— És mivel eteted? Rengeteget eszik!

— Kap aludttejet. Salátát. És kását.

Kezdek aggódni párbeszédünk alakulása miatt, így hát erélyesen leszögezem:

— Elég, megmondtam, nem utazunk!

— De én utazni akaróóók! — kezdi rá ismét — Afrikábaaaa! Menjünk Afrikábaaa! Elefántot akaróóók ! ! !

És e vészterhes órában felvillan a nagy ötlet!

— Hagyd abba — mondom —, utazunk. Megyünk Afrikába, veszünk elefántot. Ha már annyira ragaszkodsz hozzá.

— Hurrá! — rikolt fel a fiatalember. — Rögtön megyünk?

— Természetesen. Elintézzük az oltásokat s már indulunk is.

A fiú arcáról elröppen az öröm.

— Muszáj az oltás?

— Hja, barátom, e nélkül nem engednek ki Afrikába. Legalább három oltást kapunk. Egyet kolera ellen, egyet tífusz ellen, egyet meg pestis ellen. Ennyi biztos. De lehet több is.

— Apu...

— Tessék? Döntsd el gyorsan: megyünk vagy nem megyünk?

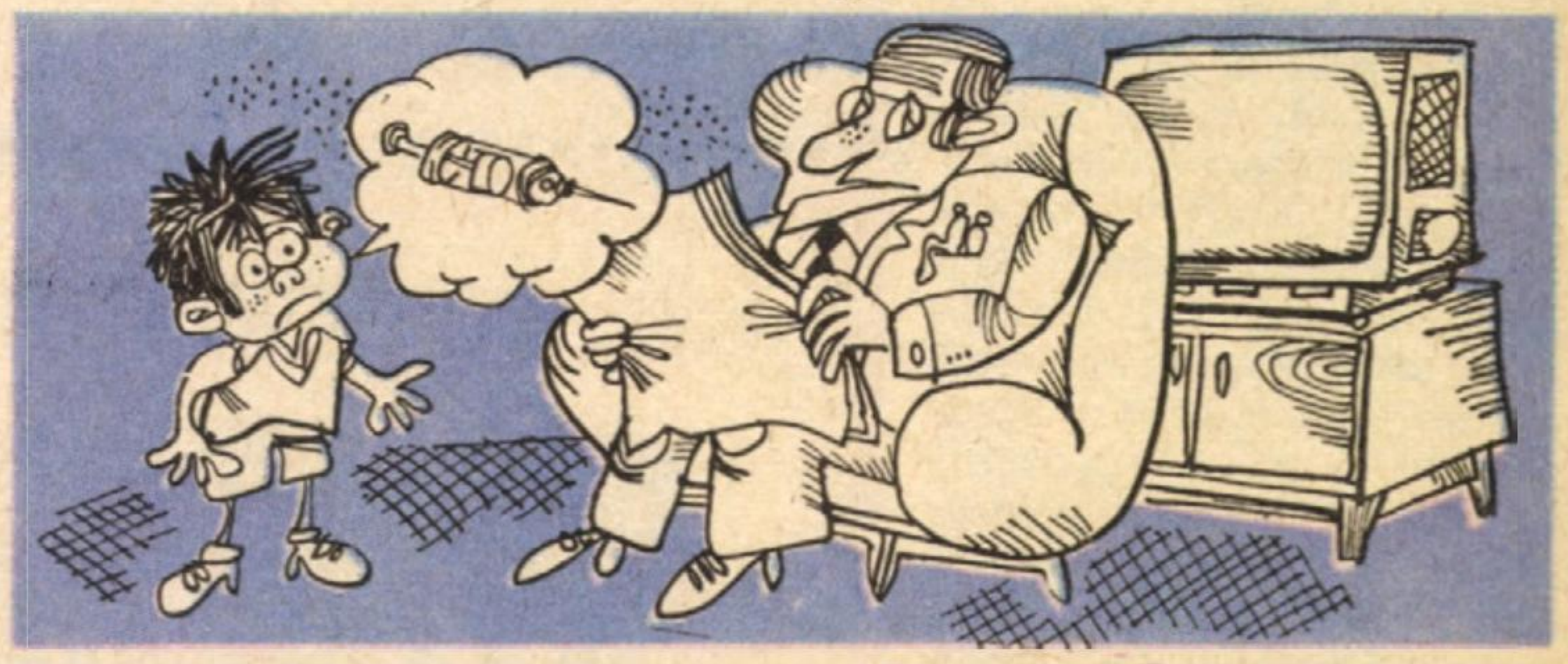

Töprengve ráncolja össze homlokát.

— Apu, tulajdonképpen minek nekünk elefánt? Az elefánt rengeteget eszik...

Csend, nyugalom, a vihar elvonult. A gyerek odajön, a fülemhez hajol, bizalmasan közli:

— Igazából nem is férne el. Az elefánthoz kicsi a mi lakásunk.

Íme, az injekciós tű képzete mennyivel erősebb a logikánál!

(Fordította: **Kürti András**)

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

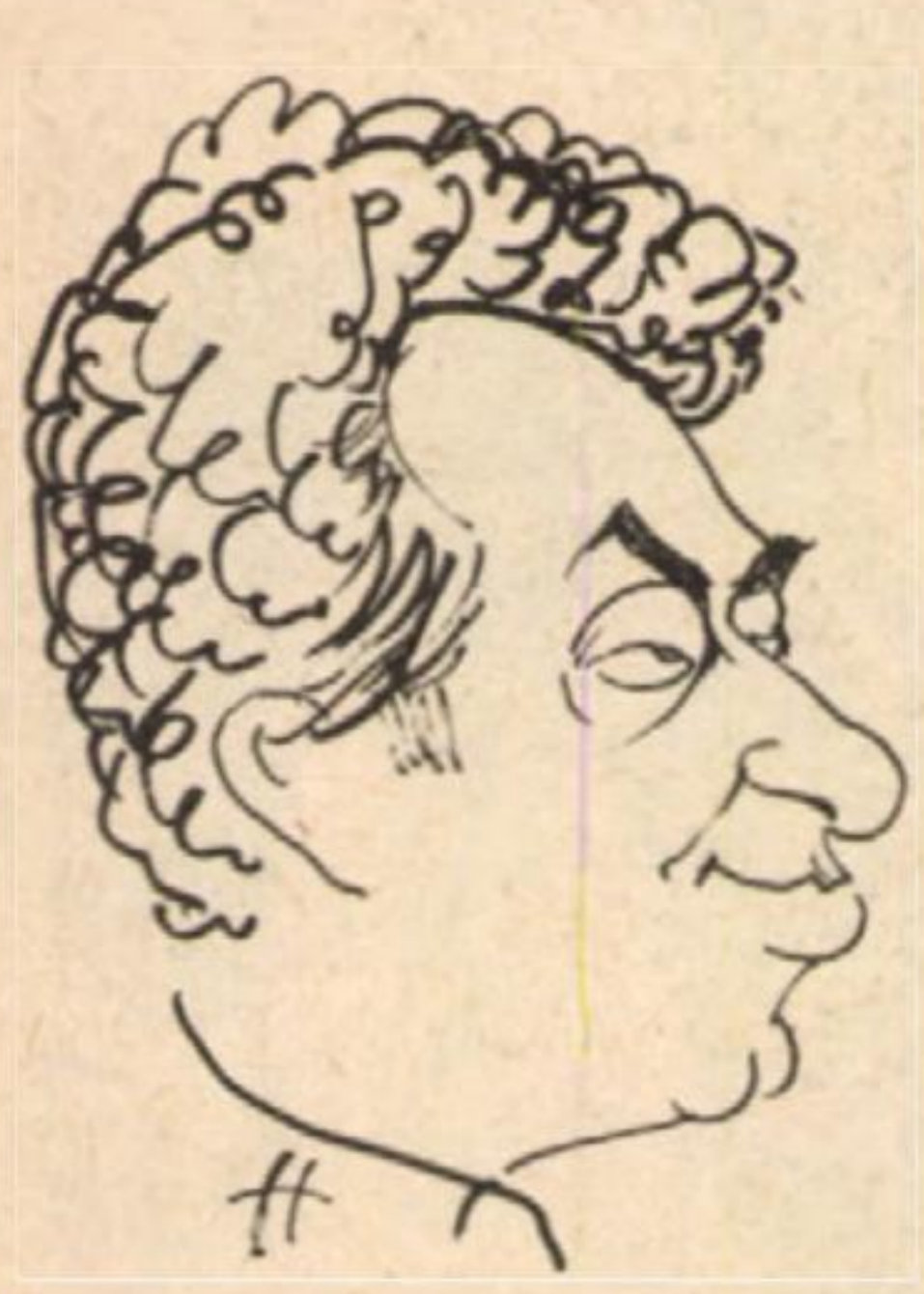

Miskolcon történt, 20 évvel ezelőtt, kezdő rendező koromban. Az „Ukrajna mezőin” című vígjátékot rendeztem, ez volt az első munkám. Izgatottan készültem a próbákra, előre kiterveztem, hogyan szólok majd föl a sötét nézőtérről, hogyan kiáltom, hogy „álljunk meg kérem” — ahogy azt nagy rendezőktől láttam —, hogyan szaladok föl a színpadra a zenekari árkon átvezető pallón, hogyan adok instrukciót és hogyan szaladok utána vissza. Az első két nap minden jól is ment. Kiáltottam, fölszaladtam, utasításokat adtam, visszaszaladtam. Nagyon meg voltam magammal elégedve. A harmadik nap azonban az egyik ilyen visszaszaladásnál a keskeny palló mellé léptem. Szerencsétlenségemre előző este a Három a kislány ment, így aztán —, mikor minden manőverezésem ellenére belezuhantam a zenekari árok közepébe —, magamra rántottam egy nagybőgőt, végigcsúsztam a nagydobon és egy rémült mozdulattal megkapaszkodtam a cintányérba. Mire a zaj elült, és a kollégák segítségével kikecmeregtem a hangszerek közül, bal lábam hordónyira dagadt.

Másnap reggel halkan és szerényen, bekötözött lábbal, bottal jelentem meg a próbán és leültem a bal portál mellé. Lábamat gondosan fölpolcolták: elég szerencsétlenül nézhettem ki. Aznap délelőtt nagyon halkan adtam instrukciót és csak akkor szólaltam meg, amikor ez feltétlenül szükséges volt. A próba ennek ellenére —, vagy talán éppen ezért — kitűnően sikerült, a színészek szorgalmasan dolgoztak, látták, hogy a rendező nem zavarja őket fölöslegesen.

Ki tudja, hogy enélkül az epizód nélkül hány évig tartott volna, amíg megtanulom, hogy rendezni csak póz nélkül lehet és a színpadon csak a színésznek szabad szerepelnie.

Ádám Ottó

● ● ●

ROSSZ NAPJA VAN

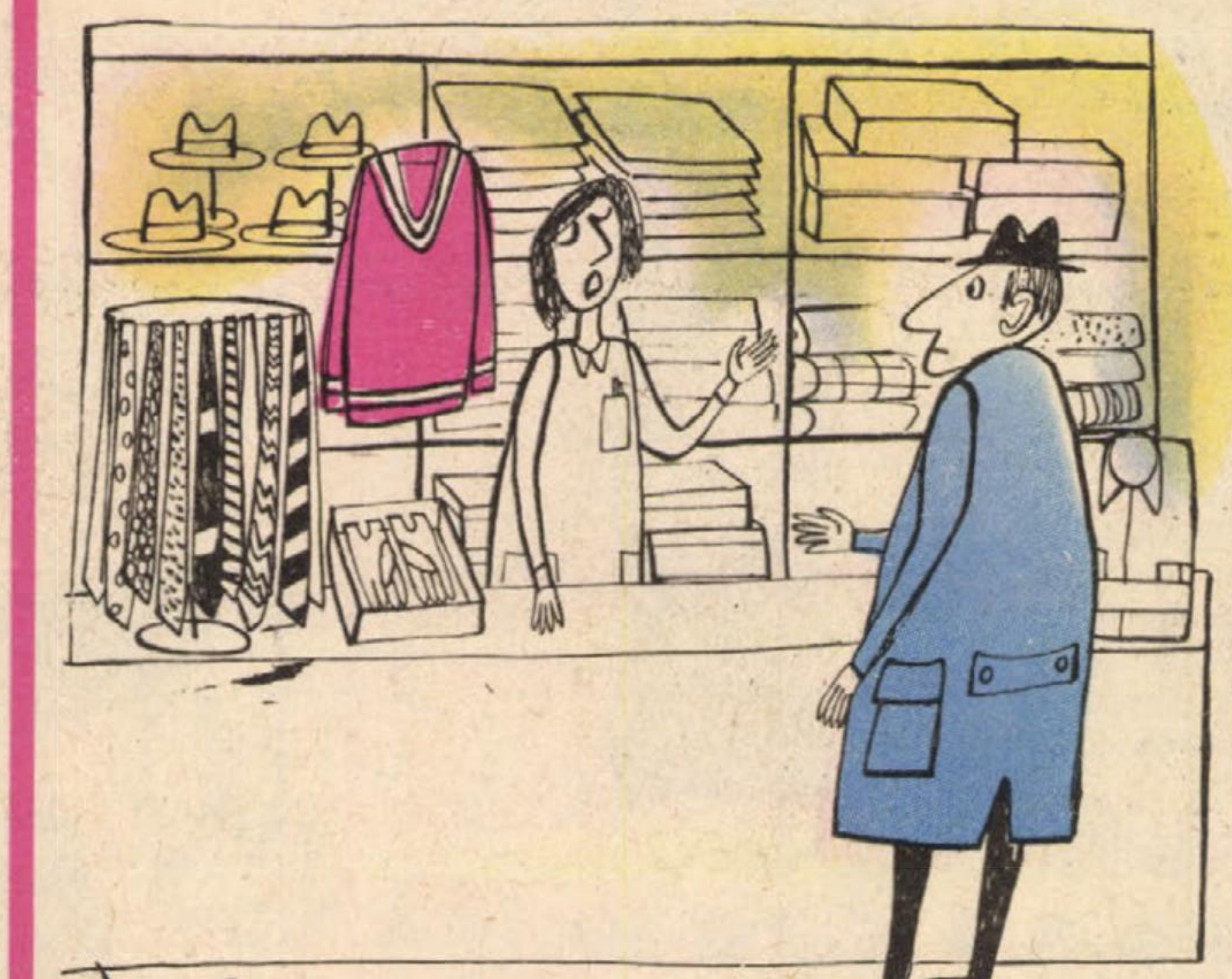

– Nézze, kedves vevő, ne idegesítsük egymást, menjen szépen haza!

PESTI EBTENYÉSZTŐ

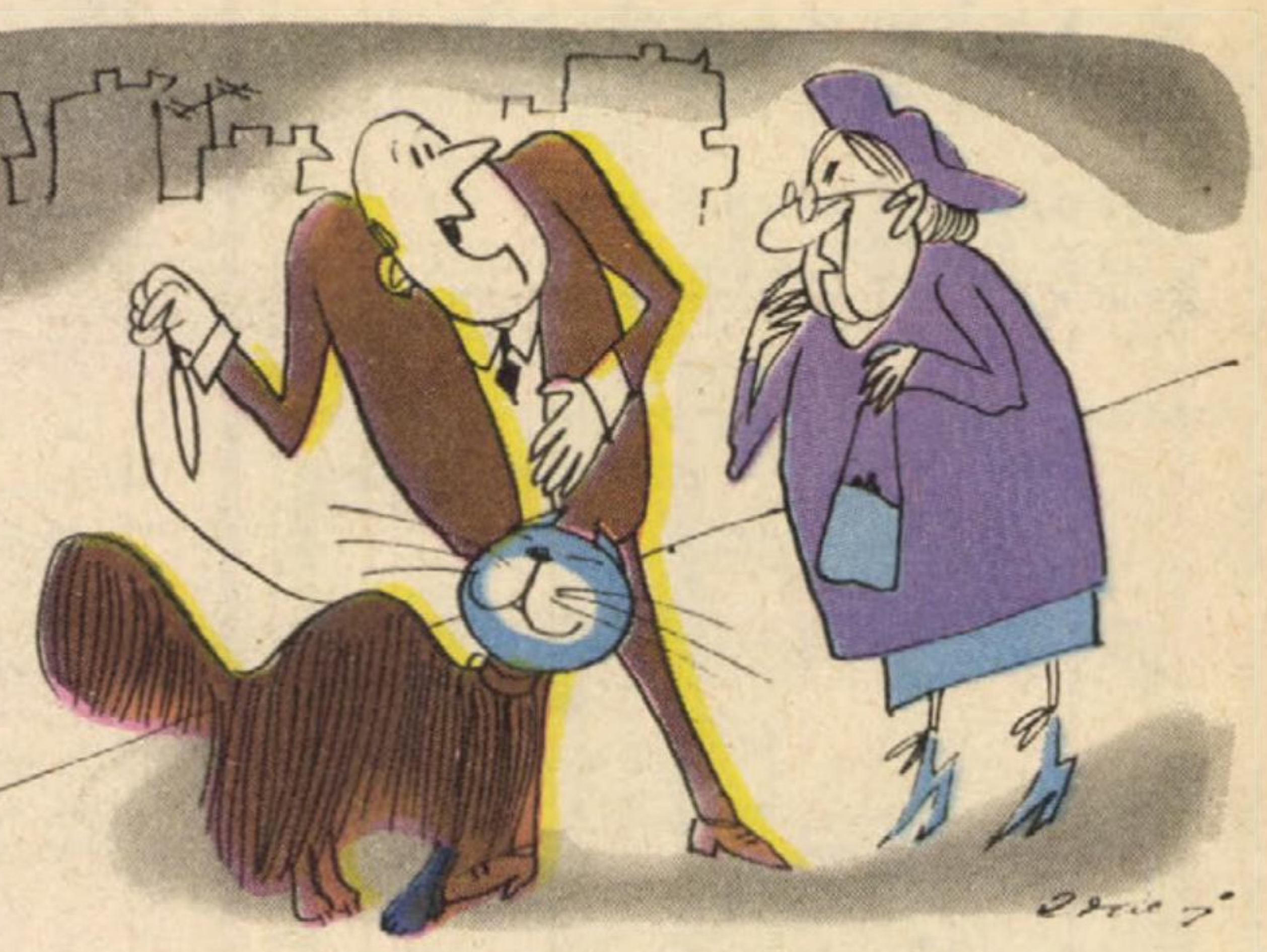

– Sikerült egy adómentes korcs-fajtát kitenyésztenem: ha akarom, macska, ha akarom, kutya.

VILÁGNÉZET

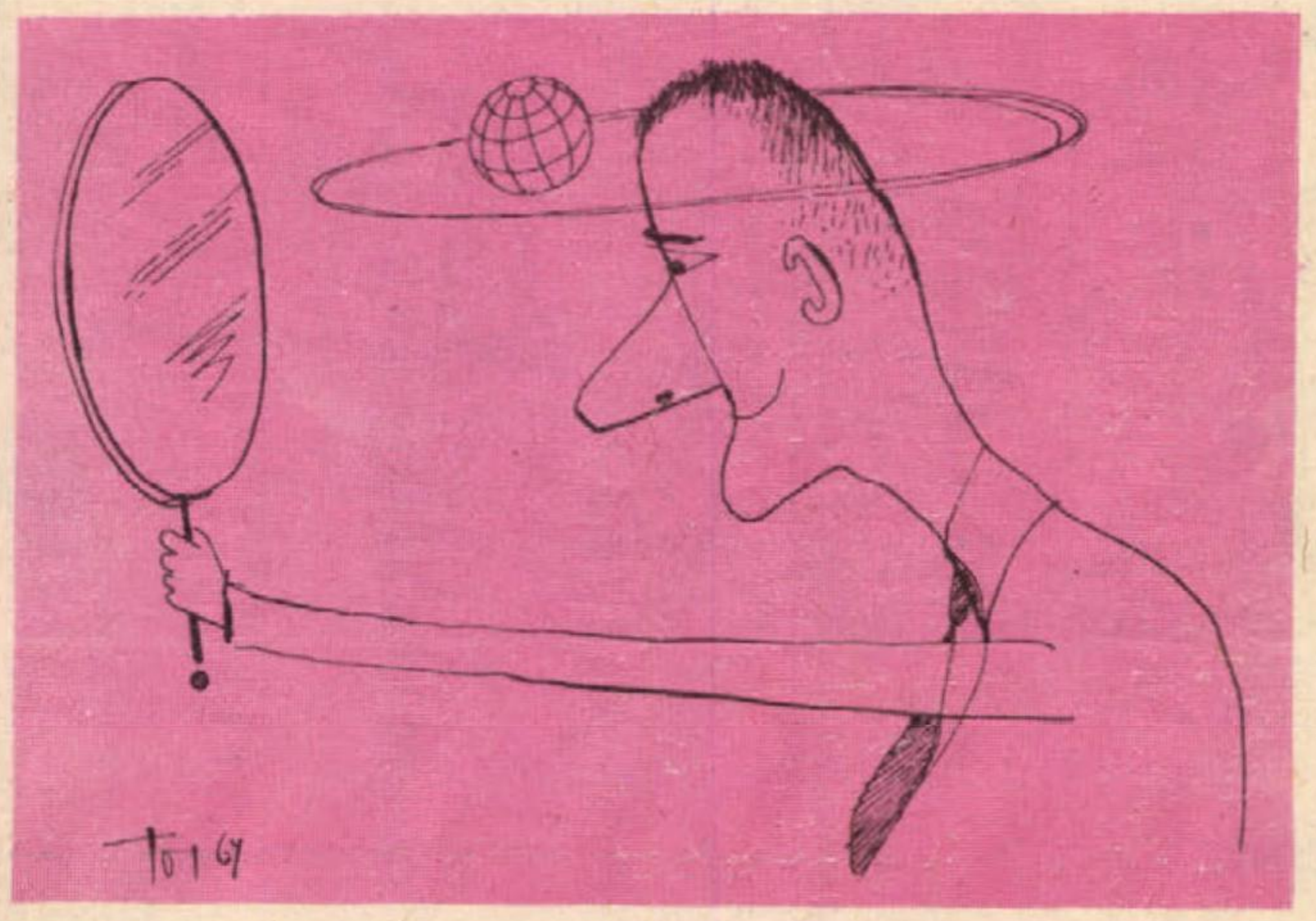

RÉGI ISMERETSÉG

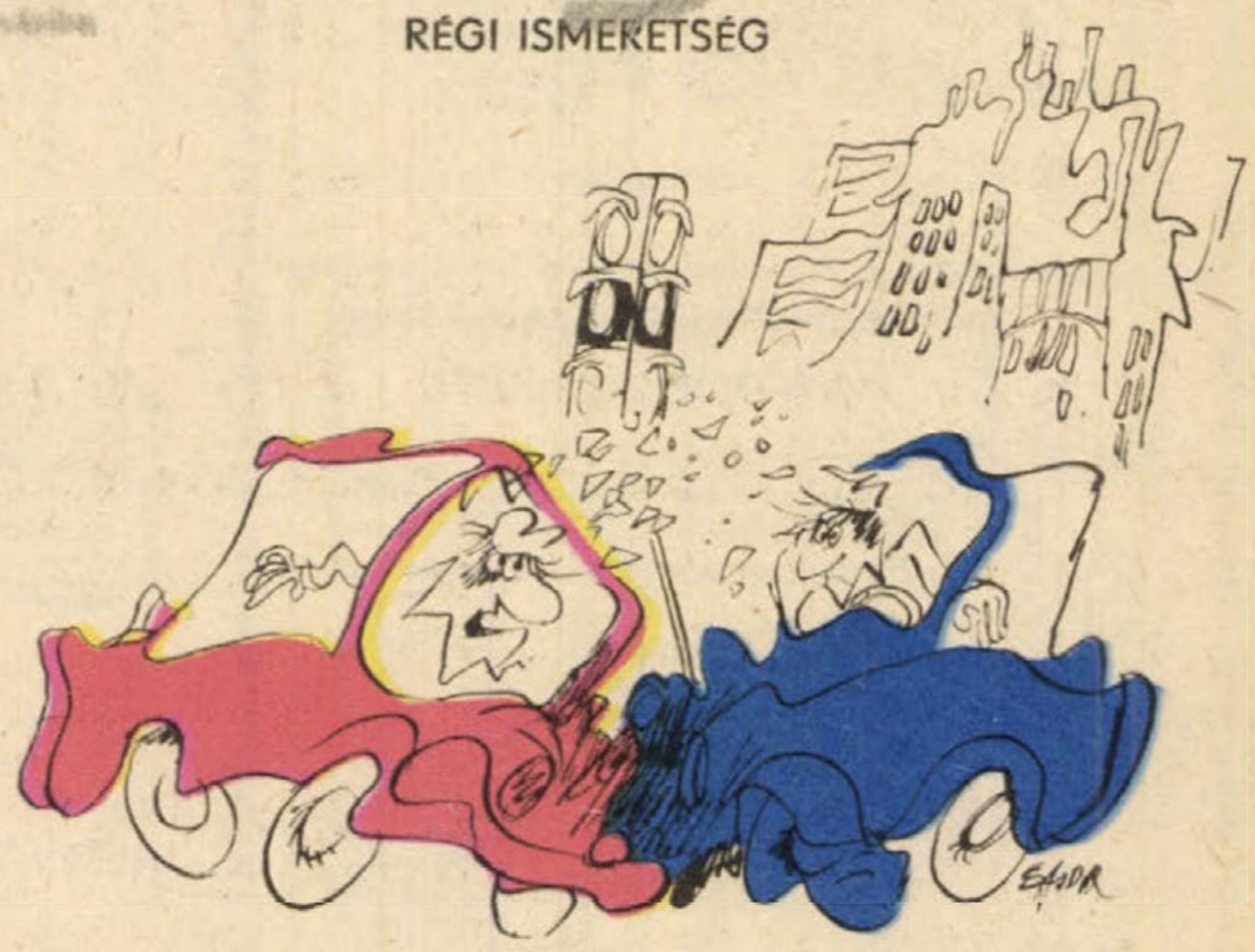

– Tudom már, hol találkoztunk: együtt buktunk meg a KRESZ-vizsgán!

ÁLLATI DOLGOK

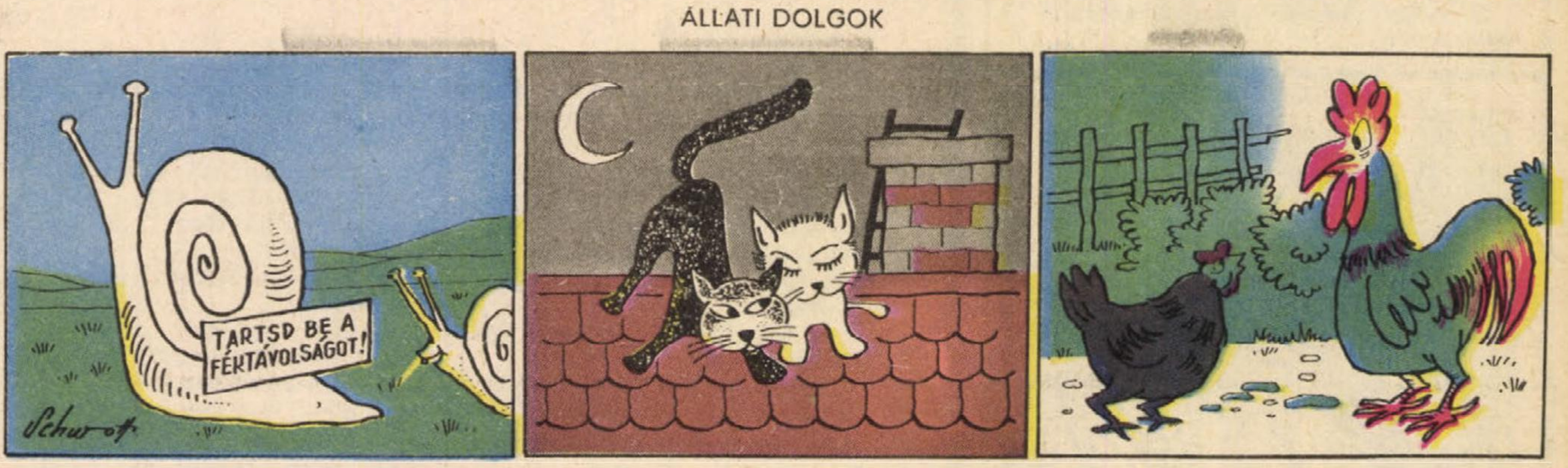
TARTSD BE A FÉKTÁVOLSÁGOT!

A nagyképű

– Ha a feleségem lesz, a Kanári szigetekre viszem nászútra ...

– Későn kukorékolsz. Vizsgáltasd meg magad egy órással ...

FELKÉSZÜLT TURISTÁK

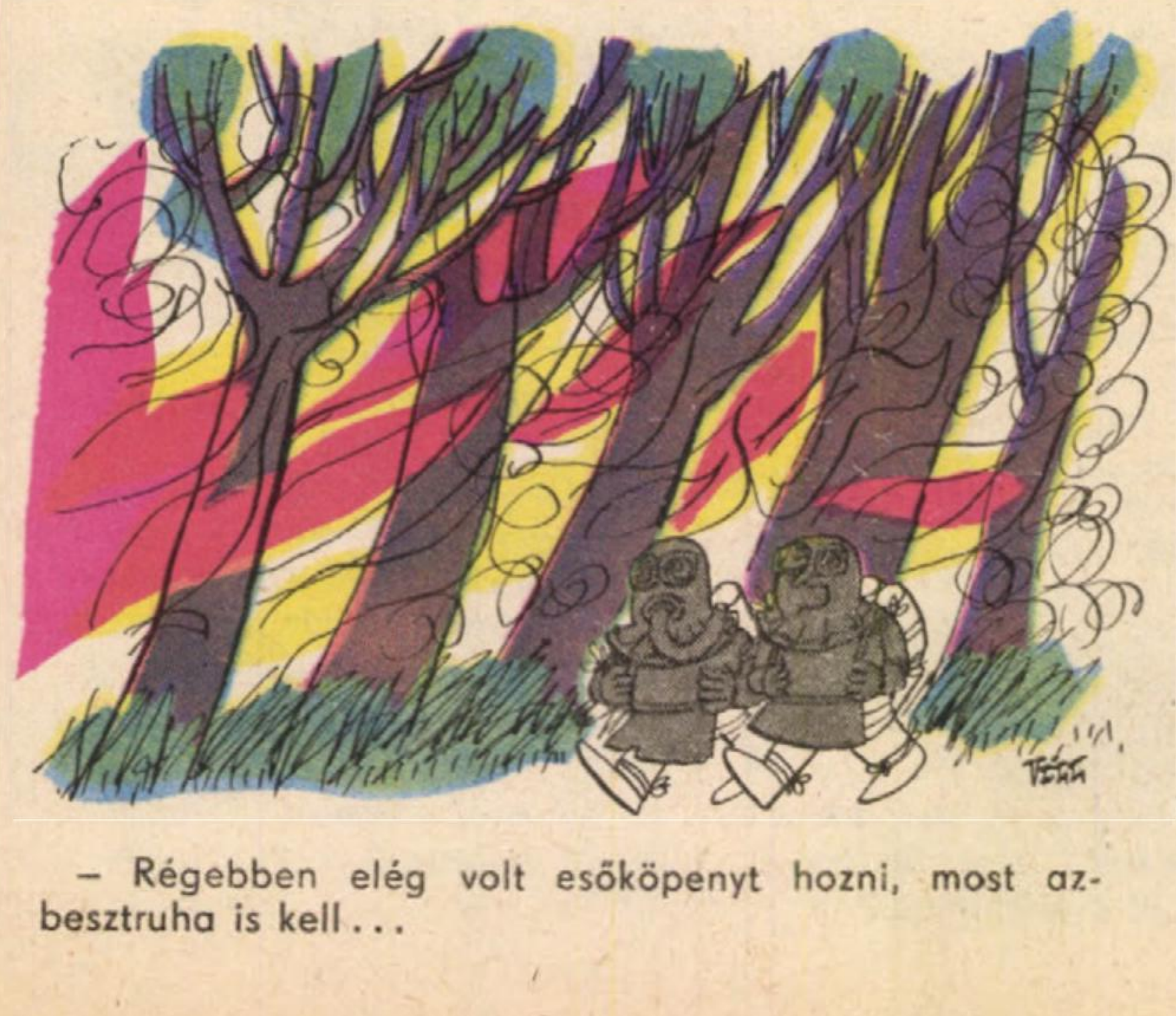

– Régebben elég volt esőköpenyt hozni, most azbesztruha is kell ...

EDZŐCSERÉK IDEJÉN

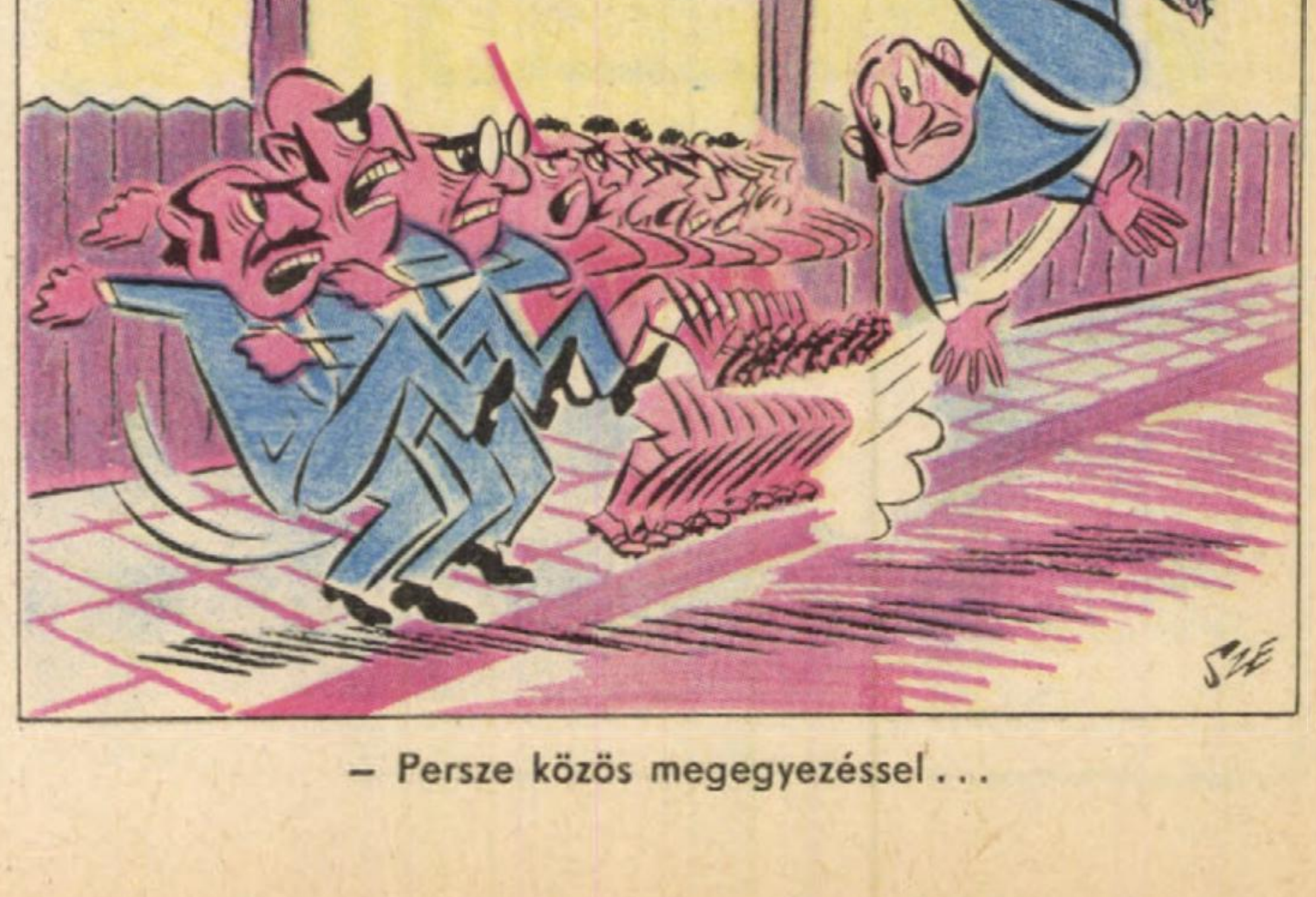

– Persze közös megegyezéssel ...

VESZÉLYES ÉVSZAK

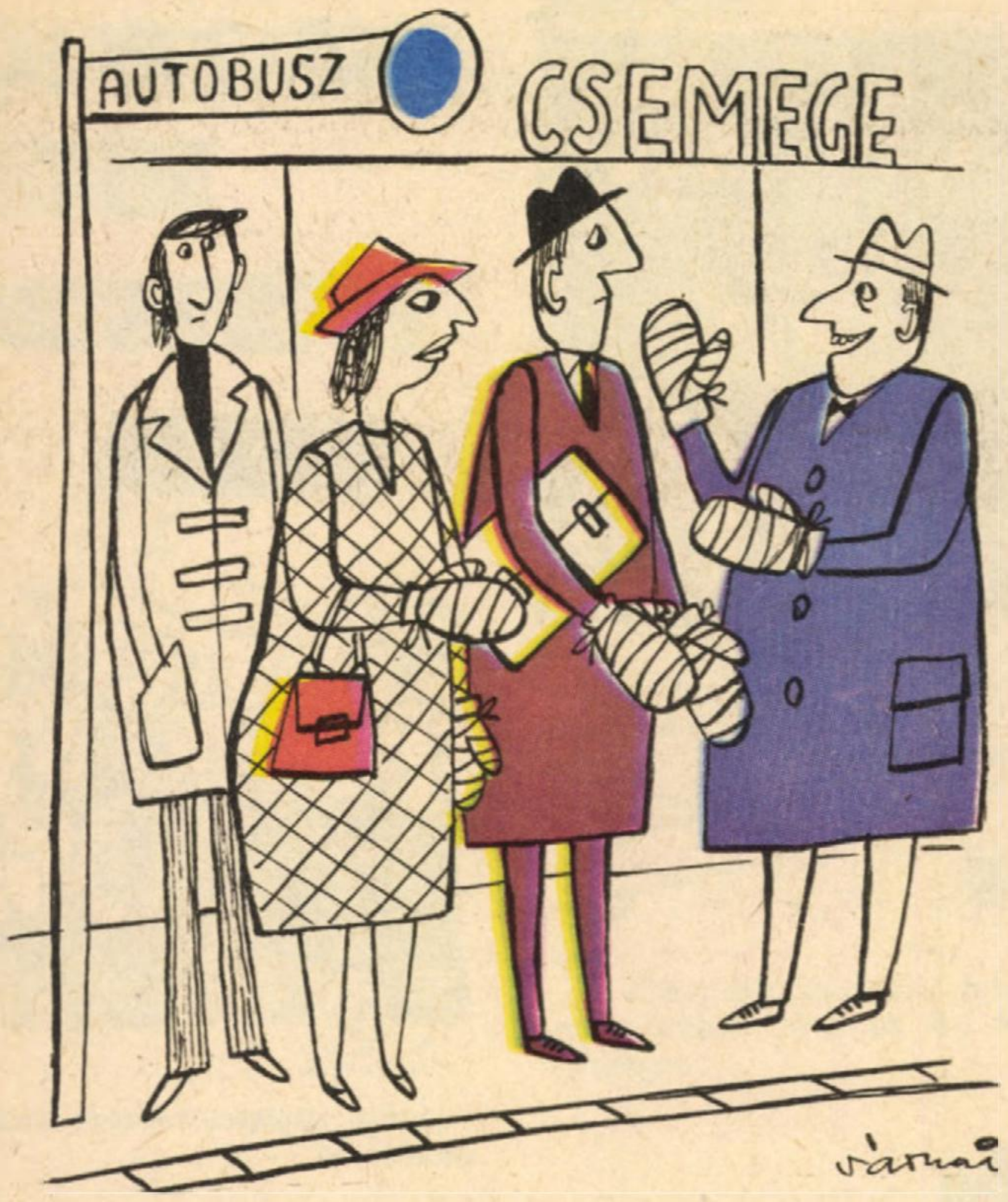
AUTOBUSZ
CSEMEGE
várnai

– Látom, ti is megkezdtétek a tavaszi munkákat a telken...

GYORSOLVASÁS

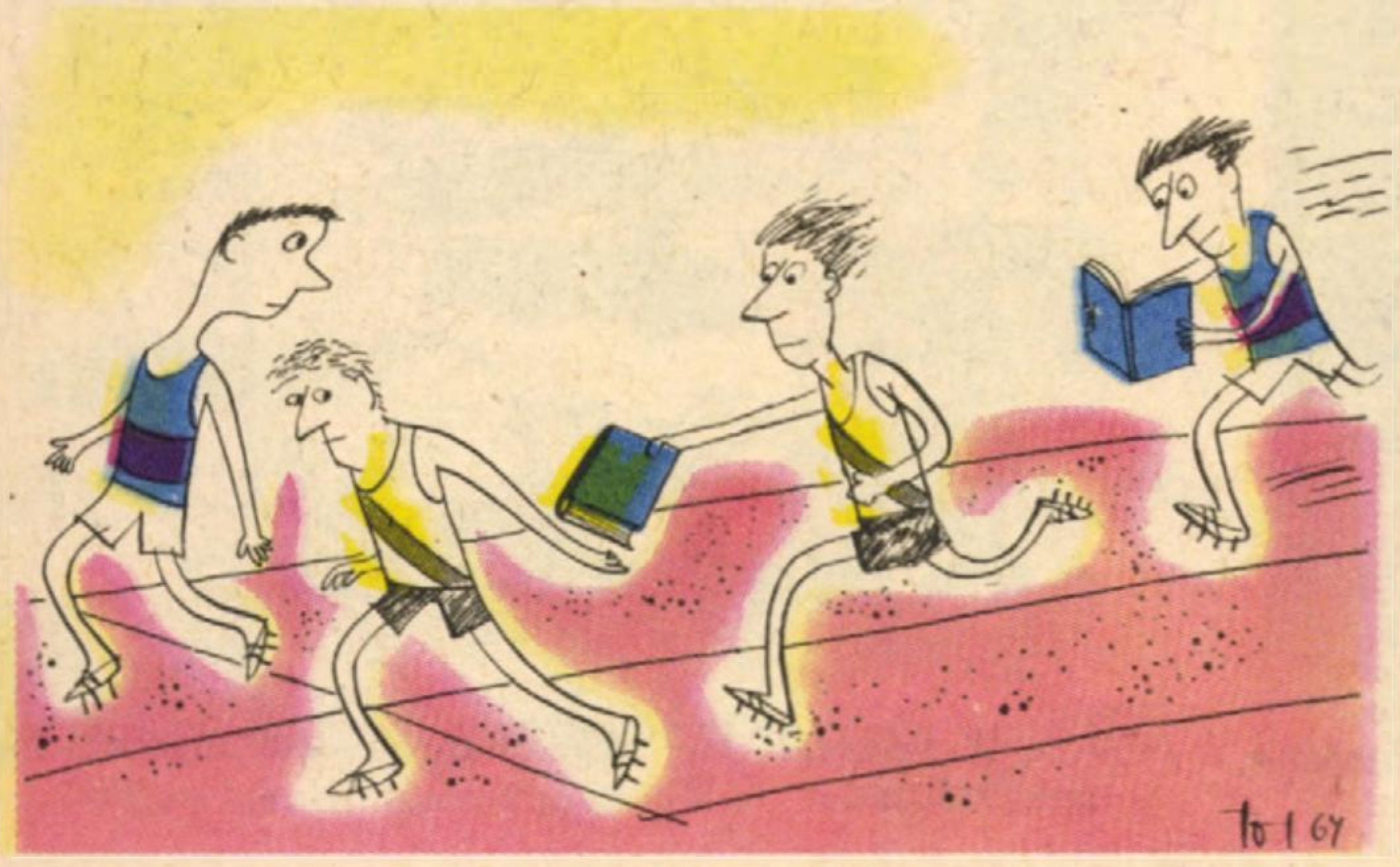

A HÉT KÜLFÖLDI HÍREIBŐL

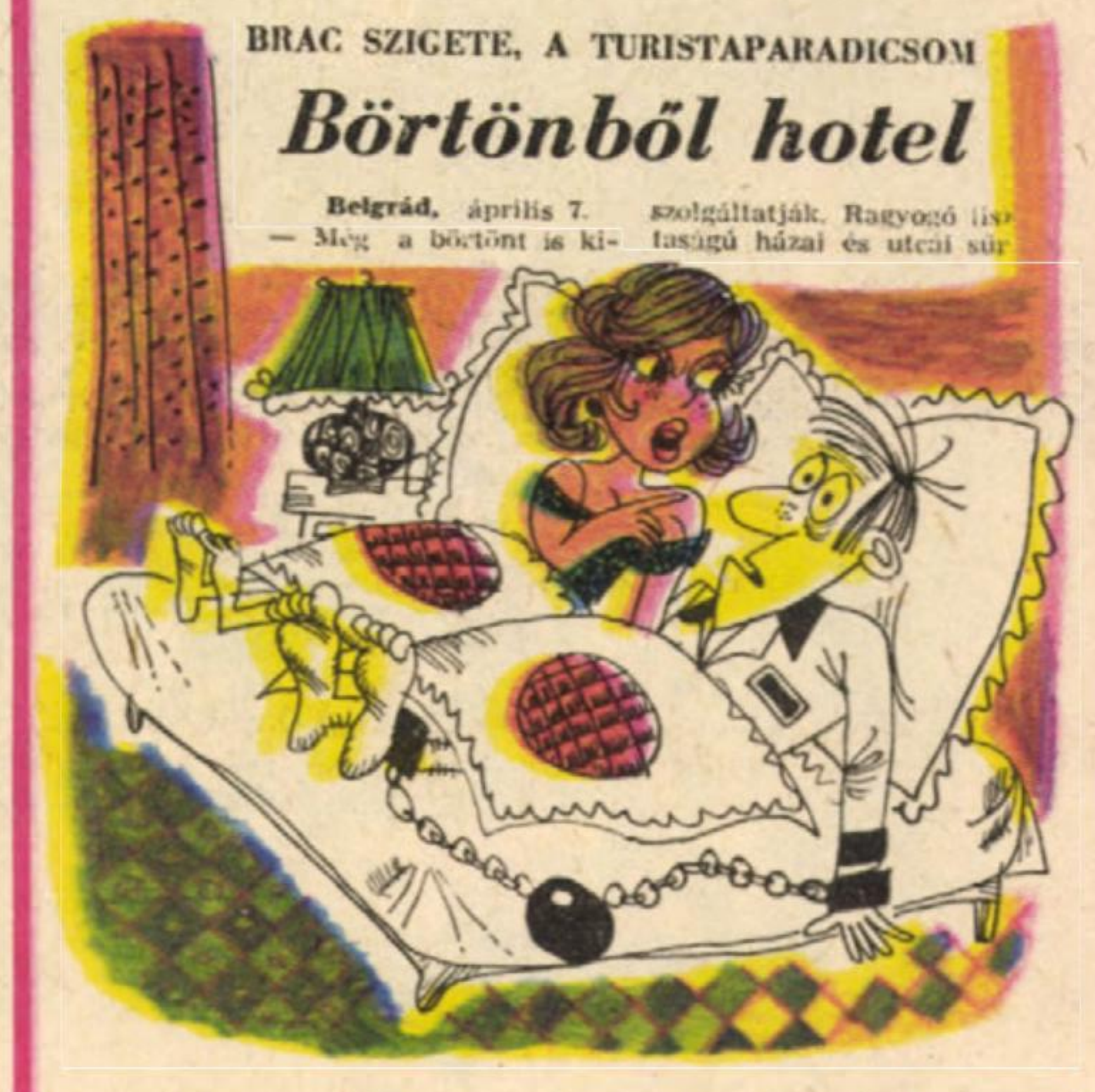
BRAC SZIGETE, A TURISTAPARADICSOM
Börtönből hotel
Belgrád, április 7.
– Még a börtönt is ki-
szolgáltatják. Ragyogó lis-
tasügú házai és utcai sür

– Te nem fogsz nekem az éjszakai paradicsomi életben részt venni!...

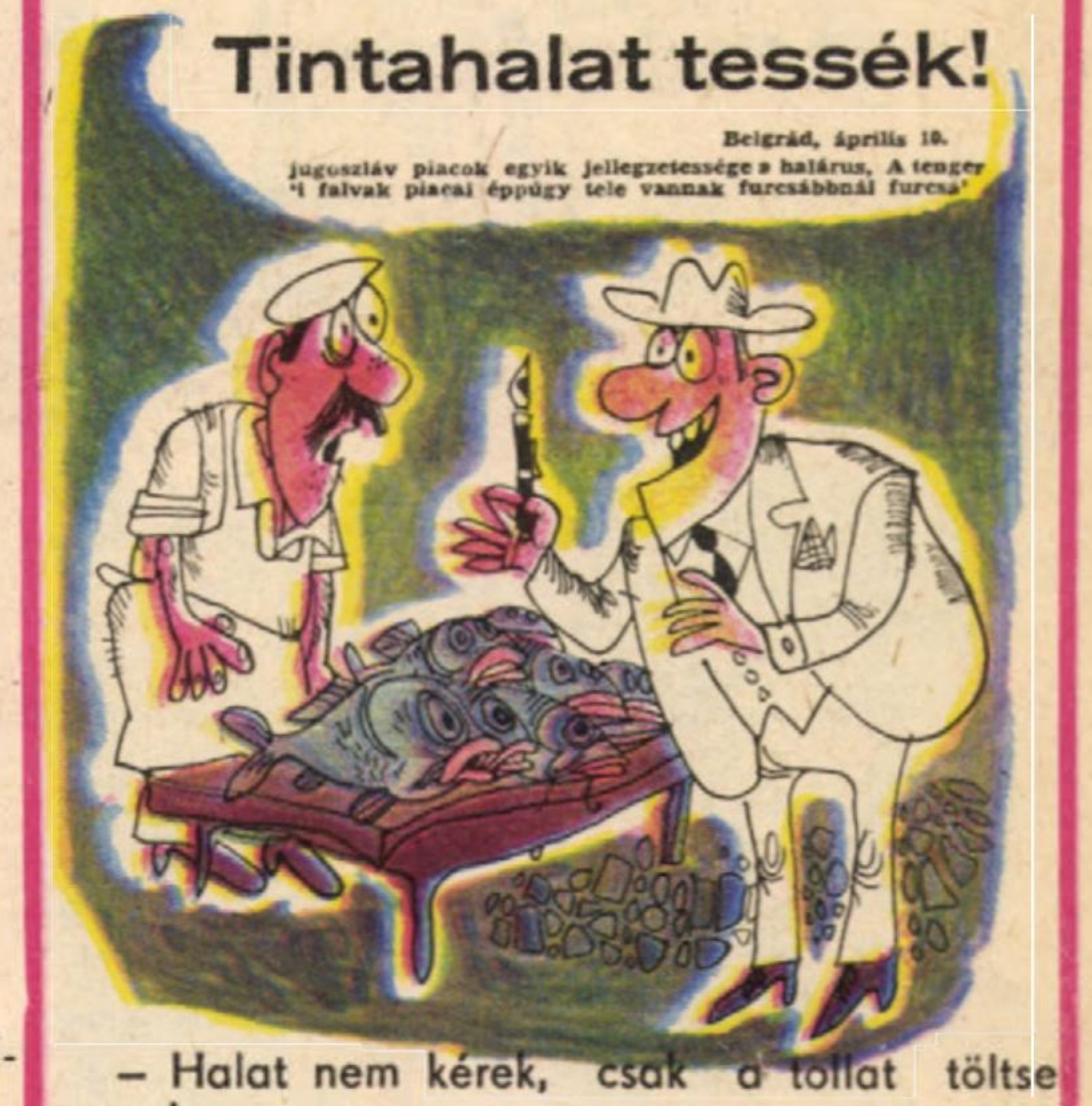
Tintahalat tessék!
Belgrád, április 10.
jugoszláv piacok egyik jellegzetessége a halárus. A tenger
'i falvak piacai éppúgy tele vannak furcsábbnál furcsá'

– Halat nem kérek, csak a tollat töltse meg!...

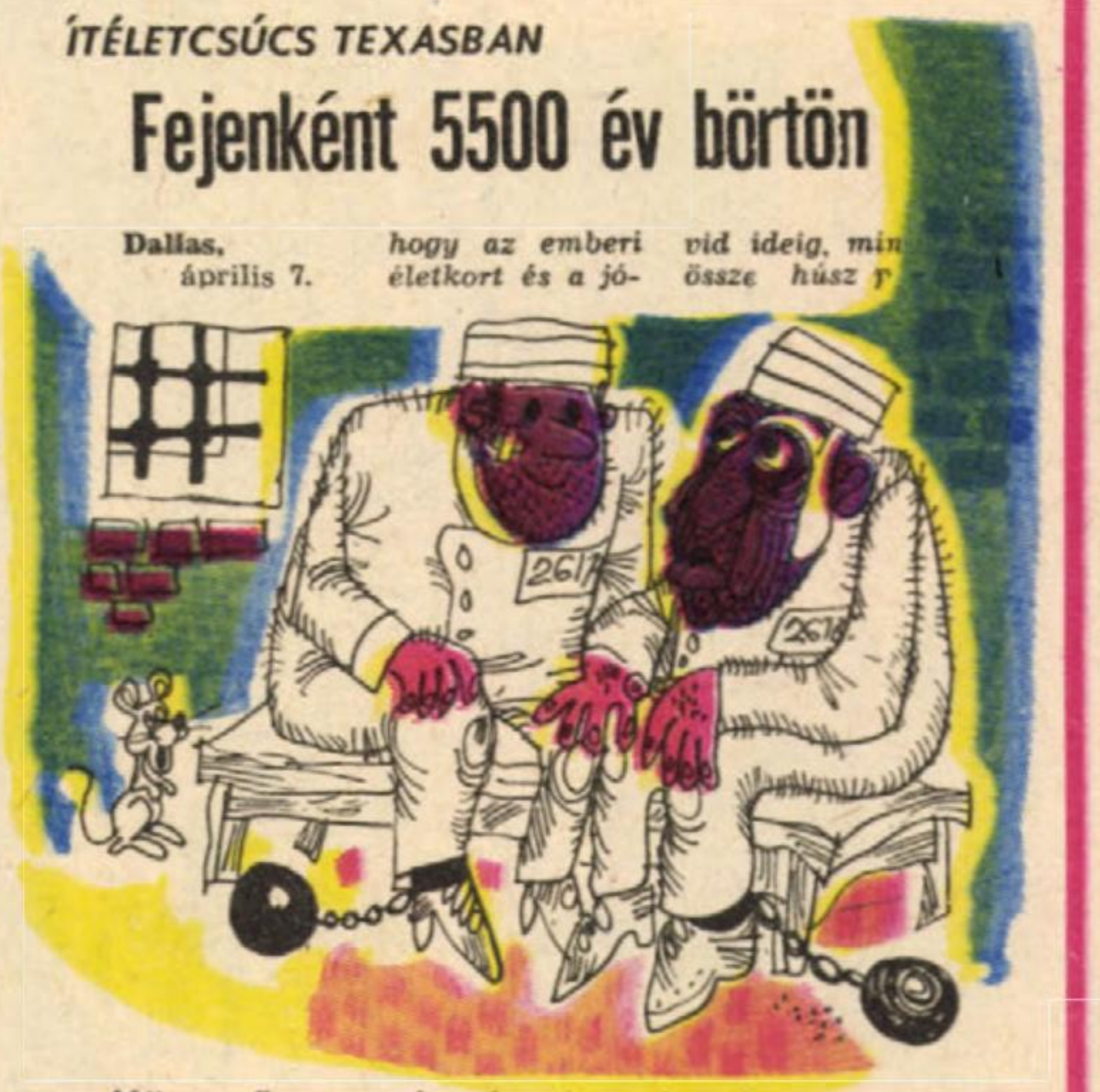
ÍTÉLETCSÚCS TEXASBAN
Fejenként 5500 év börtön
Dallas, április 7.
hogy az emberi
életkort és a jó-
vid ideig, min
össze húsz
2617
2618

– Könnyű magának, fiatalember, még van reménye a szabadulásra!...

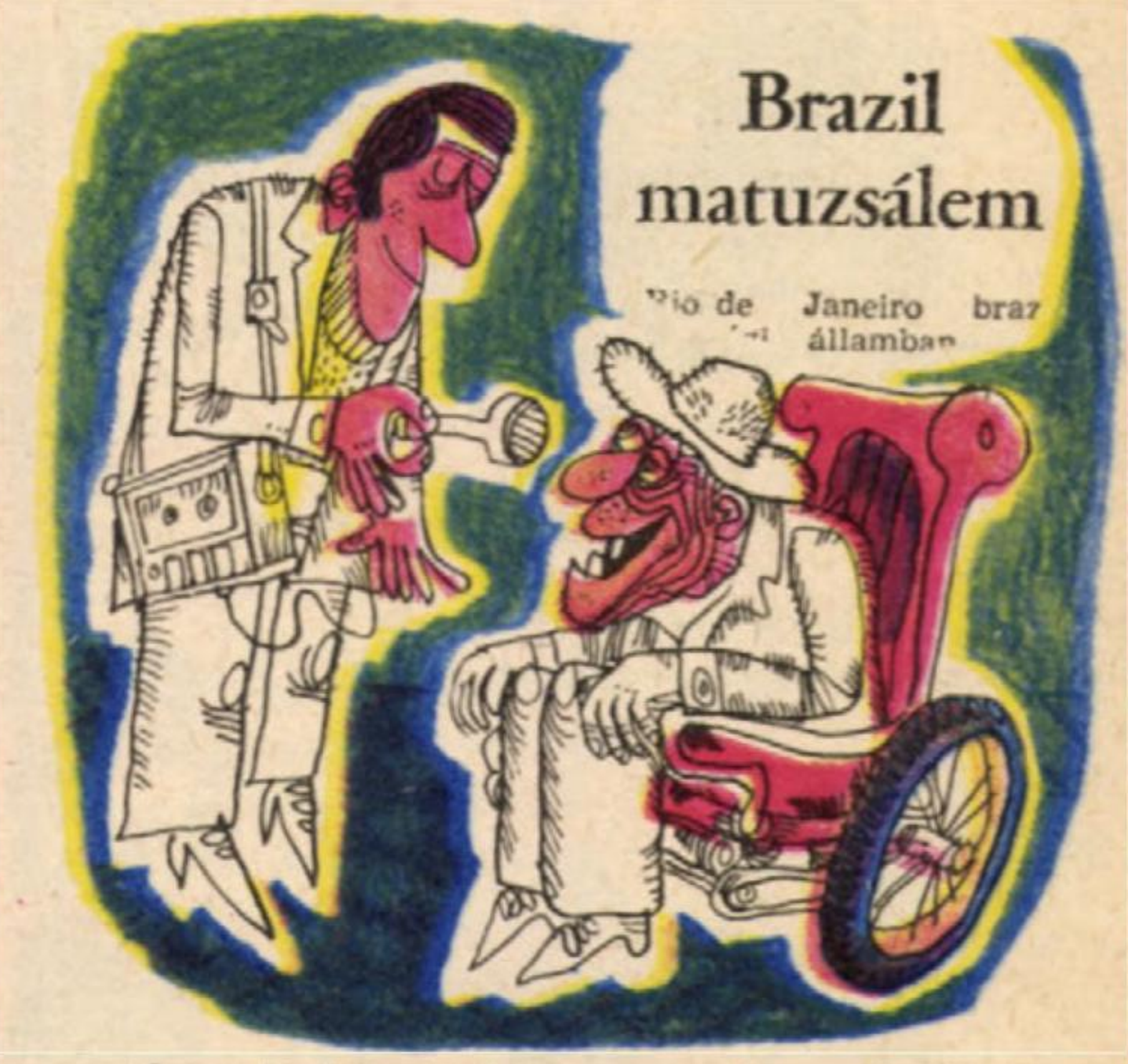
Brazil matuzsálem
Rio de Janeiro braz
államban

– Annak köszönhetem a hosszú életkoromat, hogy a fekete kávét nem ittam meg, hanem a tengerbe öntöttem!...

Vízió

Reggel, amikor munkába indulok, egy csodálatos, mustársárga színű autót látok a ház előtt.

„Hát ez meg kié lehet?" — tűnődöm, aztán reszketni kezd a lábam, a gyomromat összeszorítja a félelem, az arcomból kiszalad a vér: a kocsiról ugyanis kiderül, hogy az enyém. A nevem nagy betűkkel ott áll a szélvédő ablakon: „*M. Gy. tulajdona*".

A kilincsen észreveszek egy kis nájlonzacskót. A zacskóban iratok: forgalmi engedély, gépjárművezetői igazolvány — mindegyik névre szóló — és egy tájékoztató a kocsi műszaki adatairól.

Visszarohanok a feleségemhez és el akarom mondani, hogy mi történt, mit találtam a kapu előtt, de nem tudok beszélni. Nem tudom kinyitni a számat.

— Na, mondj már valamit! Mi lelt?!

Erőt veszek magamon — hiszen férfi lennék, vagy mi a szösz! — és elcsukló hangon közlöm a rossz hírt:

— Autót küldtek. Legnagyobb sebessége háromszáz kilométer óránként...

A feleségem elájul. Amikor magához térítem, zokogva átöleli a nyakamat, mert ő tudja, mit jelent az, ha valakinek autót küldenek.

Ez azt jelenti, hogy az országnak nincs többé szüksége az illetőre. Felesleges lett.

— Dehát miért? — kérdi sírva a feleségem. — Miért?

— Fogalmam sincs. De most már mindegy. Az autó kinn áll a ház előtt. Tudom, mi a kötelességem. Beülök a kocsiba és...

Mind ez ideig nem engedtek kocsit vezetni. Rajta voltam a tilalmi listán. Az illetékes szervek ugyanis listát készítettek azokról, akik — államérdekből, közérdekből — nem ülhettek volán mellé. Ezek az emberek nem kockáztathatják az életüket: szükség van rájuk. Fontosak.

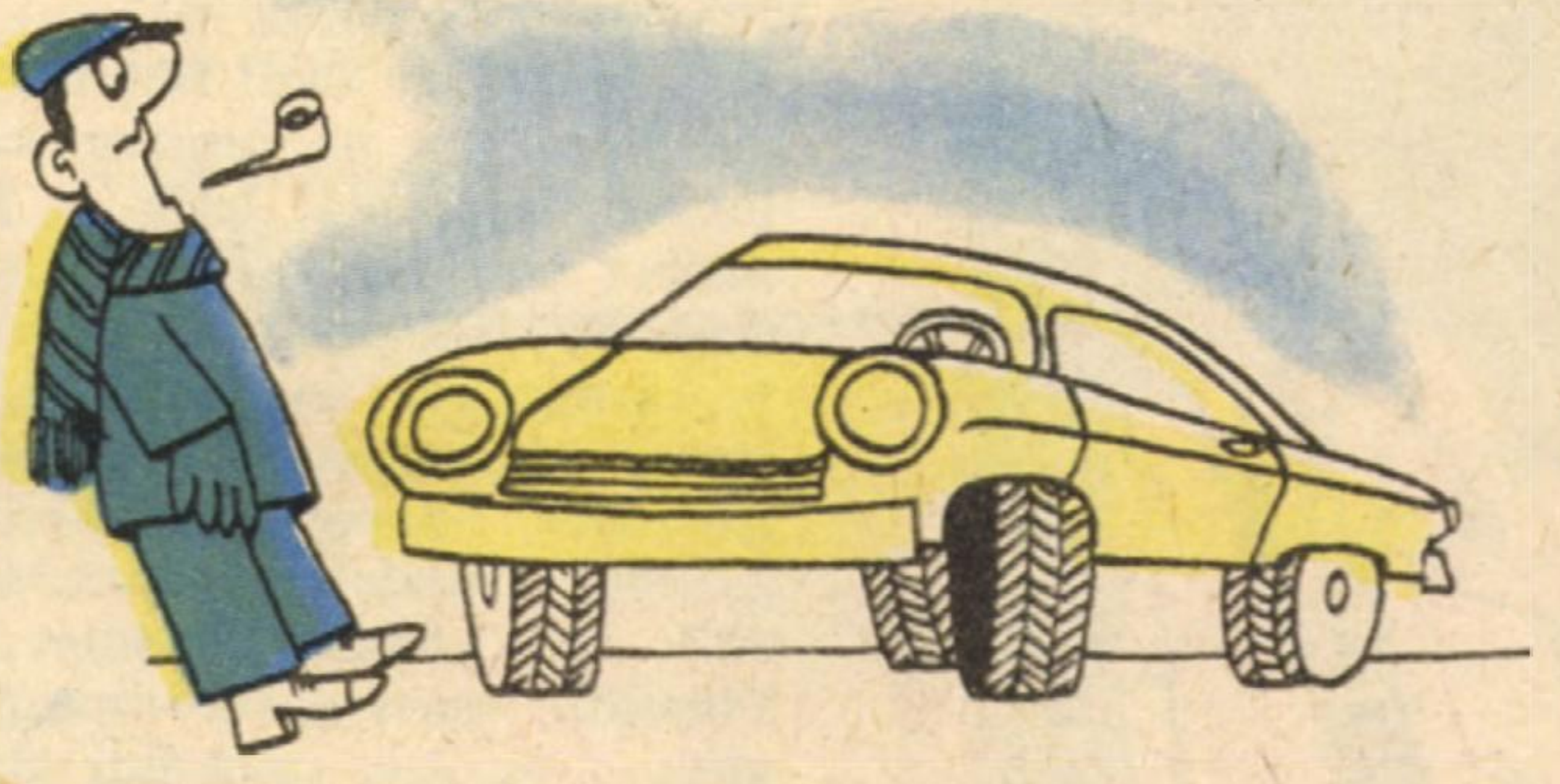

S most tessék! Kapok egy autót. Nagy teljesítményű motorral. Valamikor — az oszmán birodalomban — selyemzsinórt küldtek annak, aki feleslegessé vált. Most autót.

Elbúcsúzom a szeretteimtől: ki tudja, látom-e még őket? Megpróbálok férfiasan viselkedni: a lépcsőházban hanyagul forgatom a slusszkulcsomat és fütyörészek.

A kapu előtt megállok és nagyot slukkolok a friss levegőből. Egyszer csak látom, hogy S. B. rollerezik el a ház előtt. A mázlista! Csak rollert vezethet. Integetünk egymásnak, aztán beülök az autóba. Jöjjön, aminek jönnie kell!

„Vajon miért vettek le a listáról? Miért vezethetek autót? Nem érdekes. Mindegy. Most már mindegy."

Elindítom a kocsit. Príma járgány. Úgy száguld, mint egy versenyautó. Élvezem a sebességet. Előttem egy Ford-Musztang cammog. Rádudálok: félre az útból! Jövök! A zebráról ijedten menekülnek a gyalogosok: egy öregasszony a botját rázza felém és átkozódik. „Nyugi, nyanya, nyugi!"

Sajnos, le kell fékeznem. Egy rendőr jelez, hogy álljak meg. Megállok.

— Mióta vezet?

— Évek óta, de eddig nem ülhettem volánhoz.

— Rajta volt a tilalmi listán?

— Rajta, de csak voltam. Ezt az autót ma reggel küldték.

— Ahá, értem — mondja sajnálkozva a rendőr, aztán egy lapos üveget vesz elő a zsebéből. — Szereti a szilvapálinkát? Nyugodtan ihat belőle...

*

Ez a vízióm akkor támadt, amikor a Magyar Hírlap sportrovatában azt olvastam, hogy kiváló sportolóinkat legokosabb lenne eltiltani az autóvezetéstől.

Mikes György

TÁJÉKOZATLANSÁG

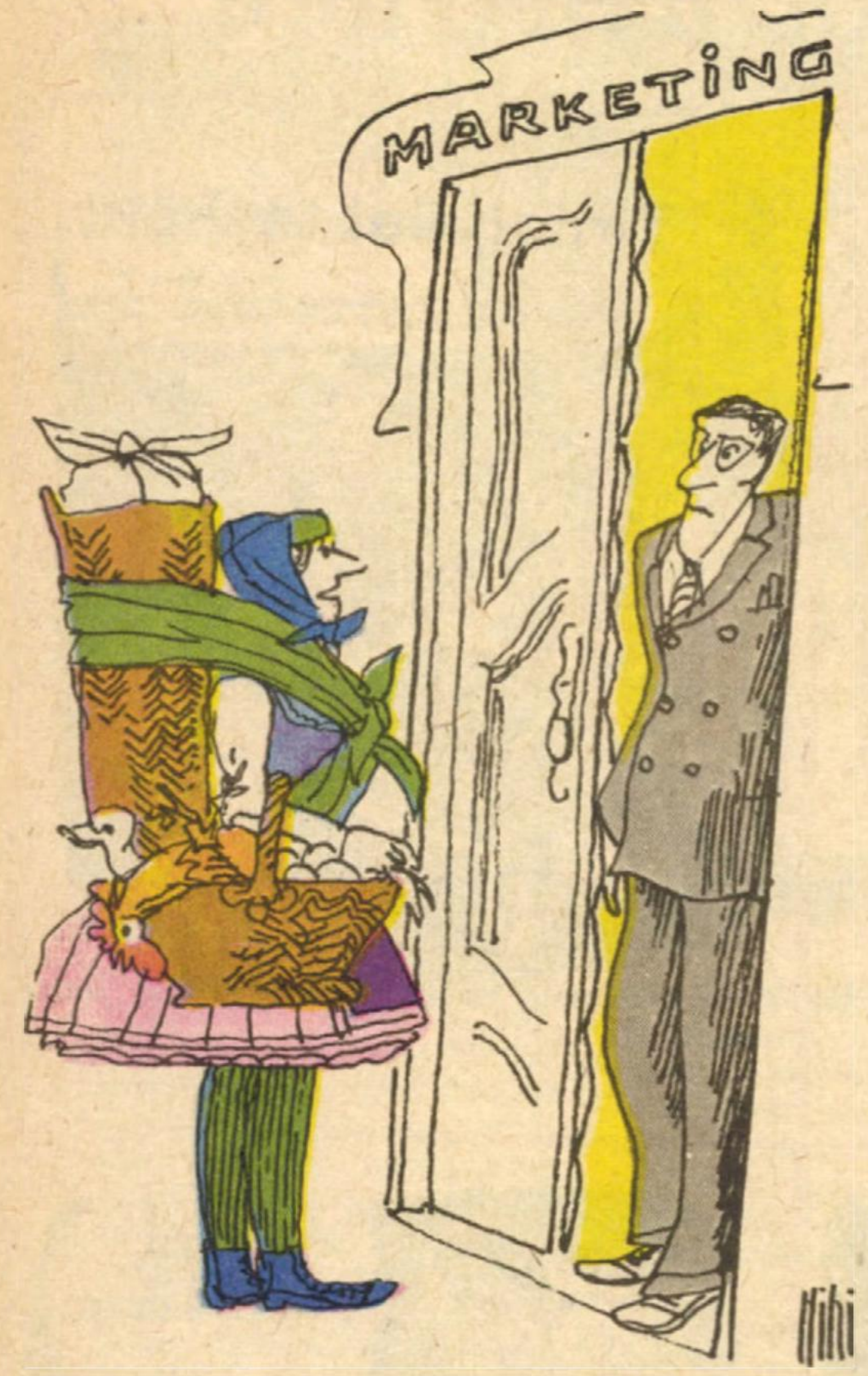

– Itt kell a piacengedélyt kiváltani?

ÉRZÉKENY LÉLEK

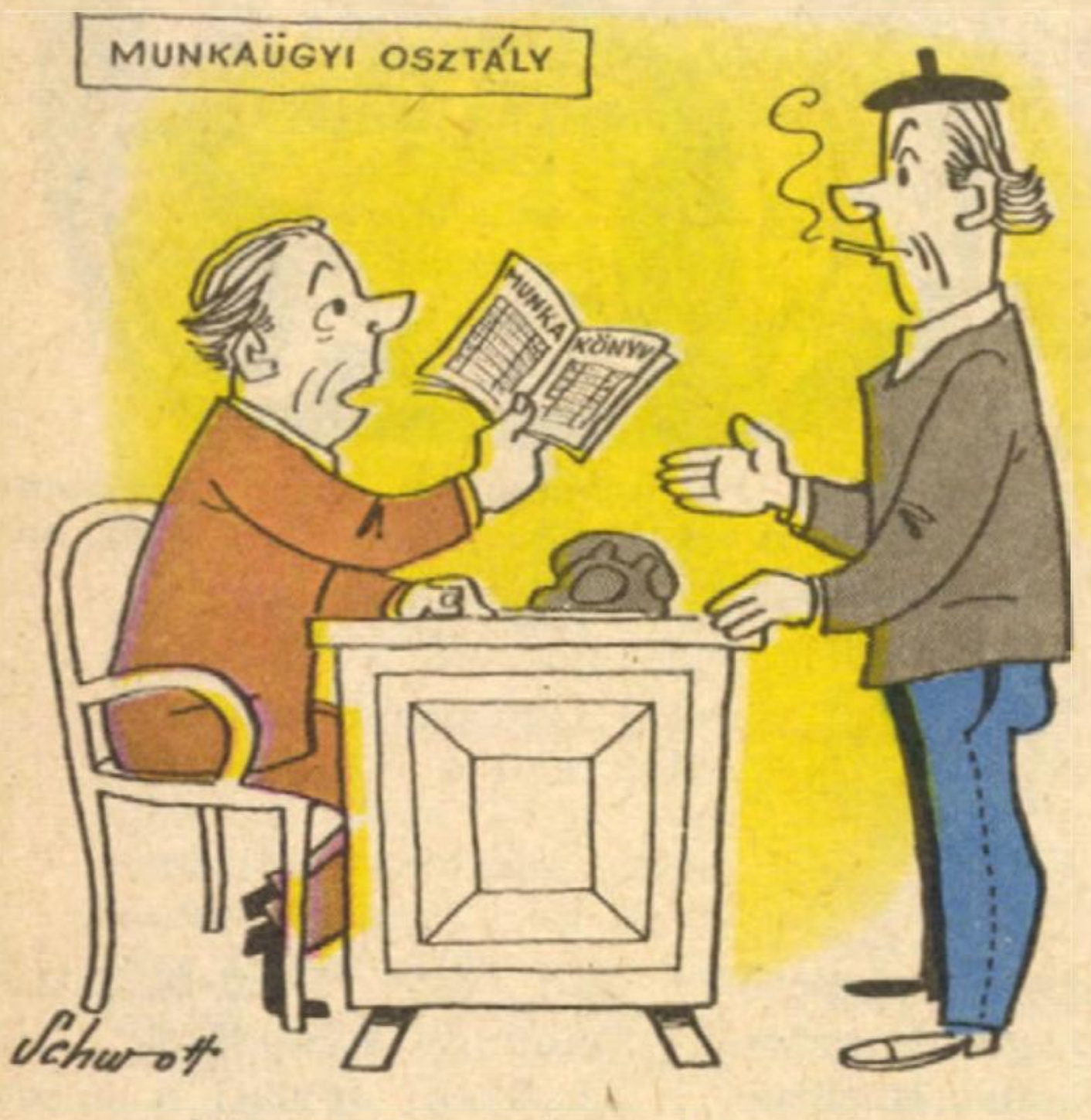

– Látom több helyen dolgozott és mindegyik munkahelyéről fegyelmivel jött el.

– Ez túlzás kérem. Több helyen nem is dolgoztam.

MODERN MESE

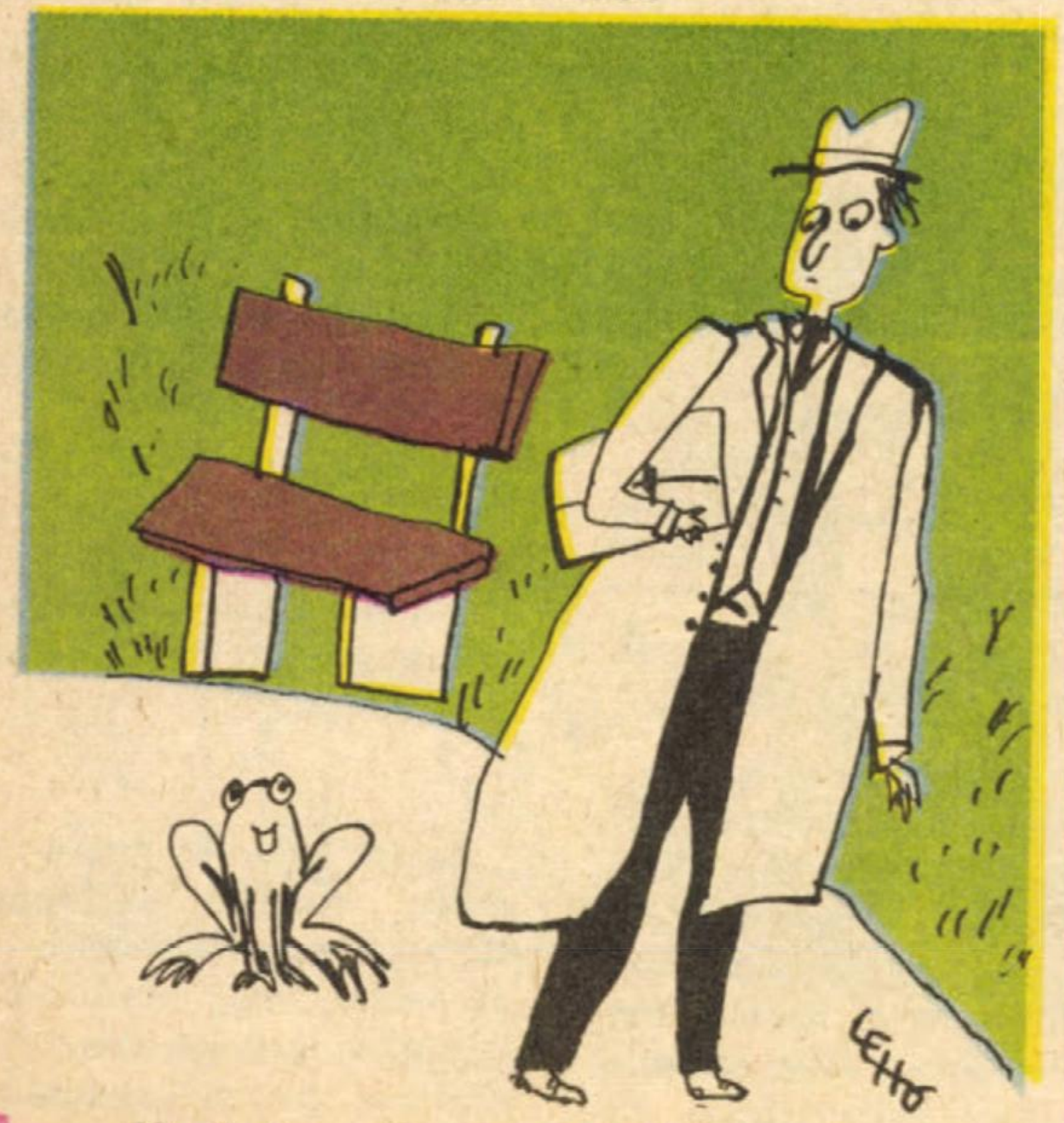

– Hová siet, szép fiú? Miért nem visz az ágyába?...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MIT TENNÉNEK AZ IDEGENFORGALOMÉRT?

Balázs-Piri Balázs:

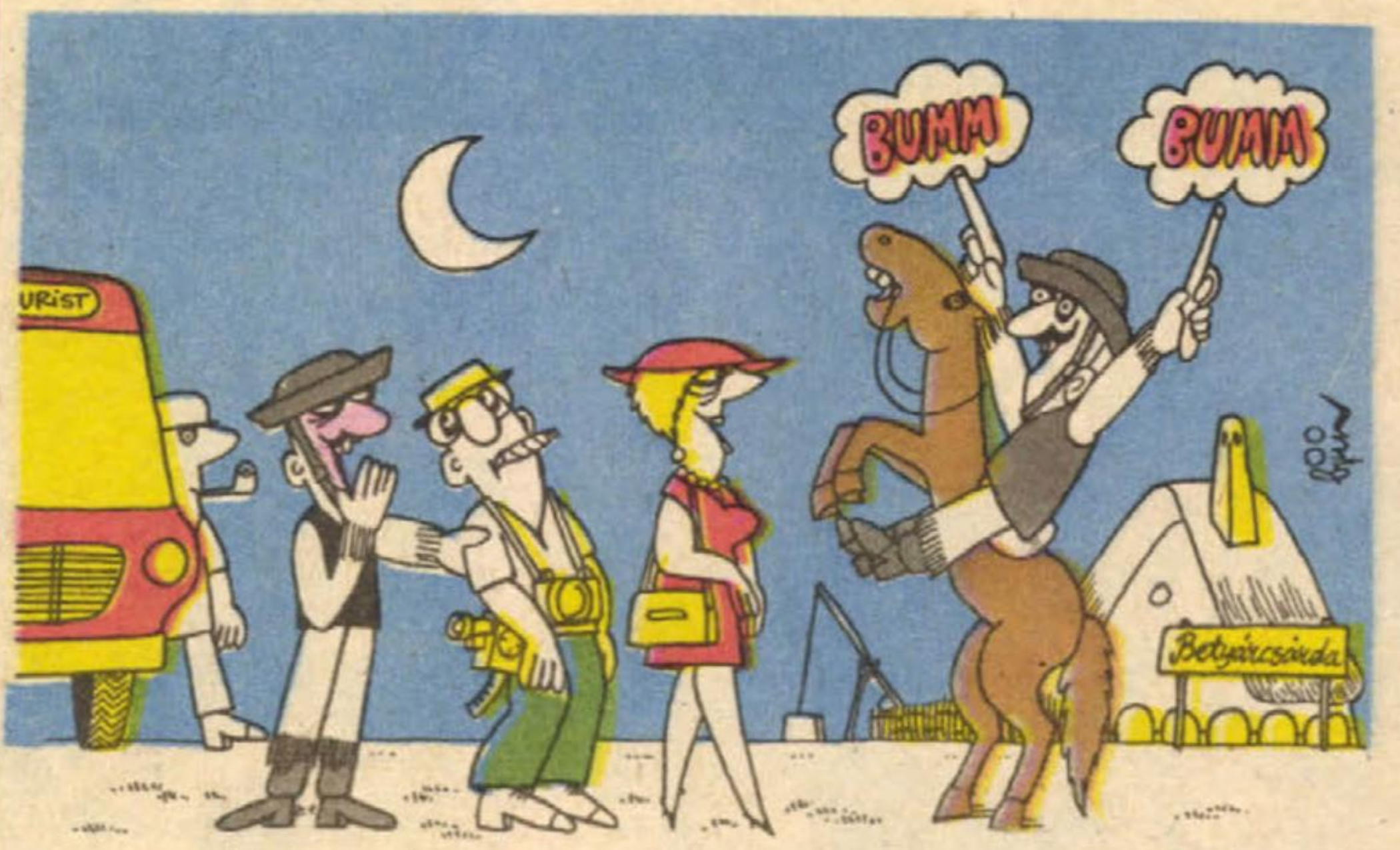

– Óhajtja, hogy elraboljuk a kedves feleségét?...

Várnai György:

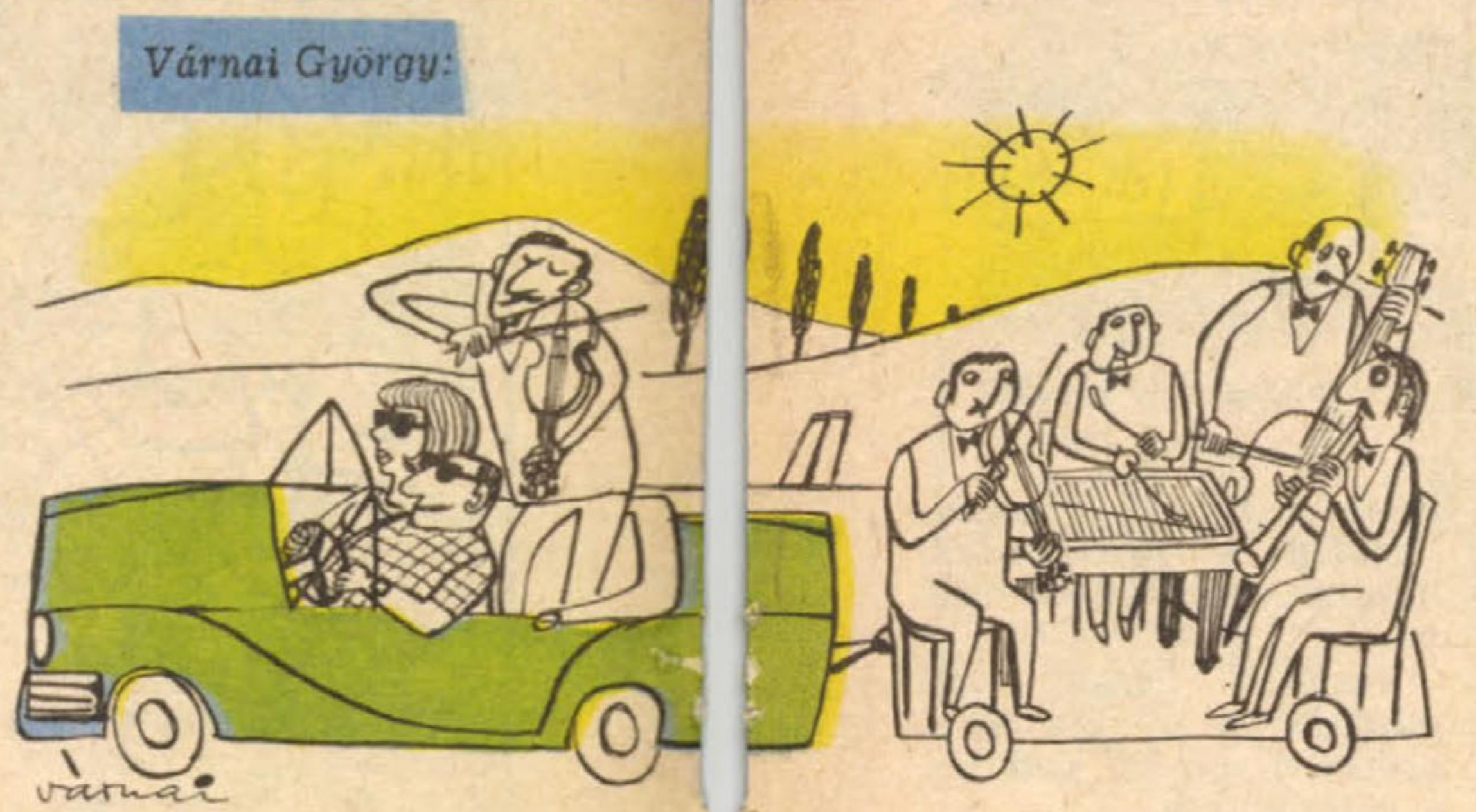

– A határon minden külföldi kap[illegible] egy utánfutót, komplett cigányzenekarral.

Hegedűs István:

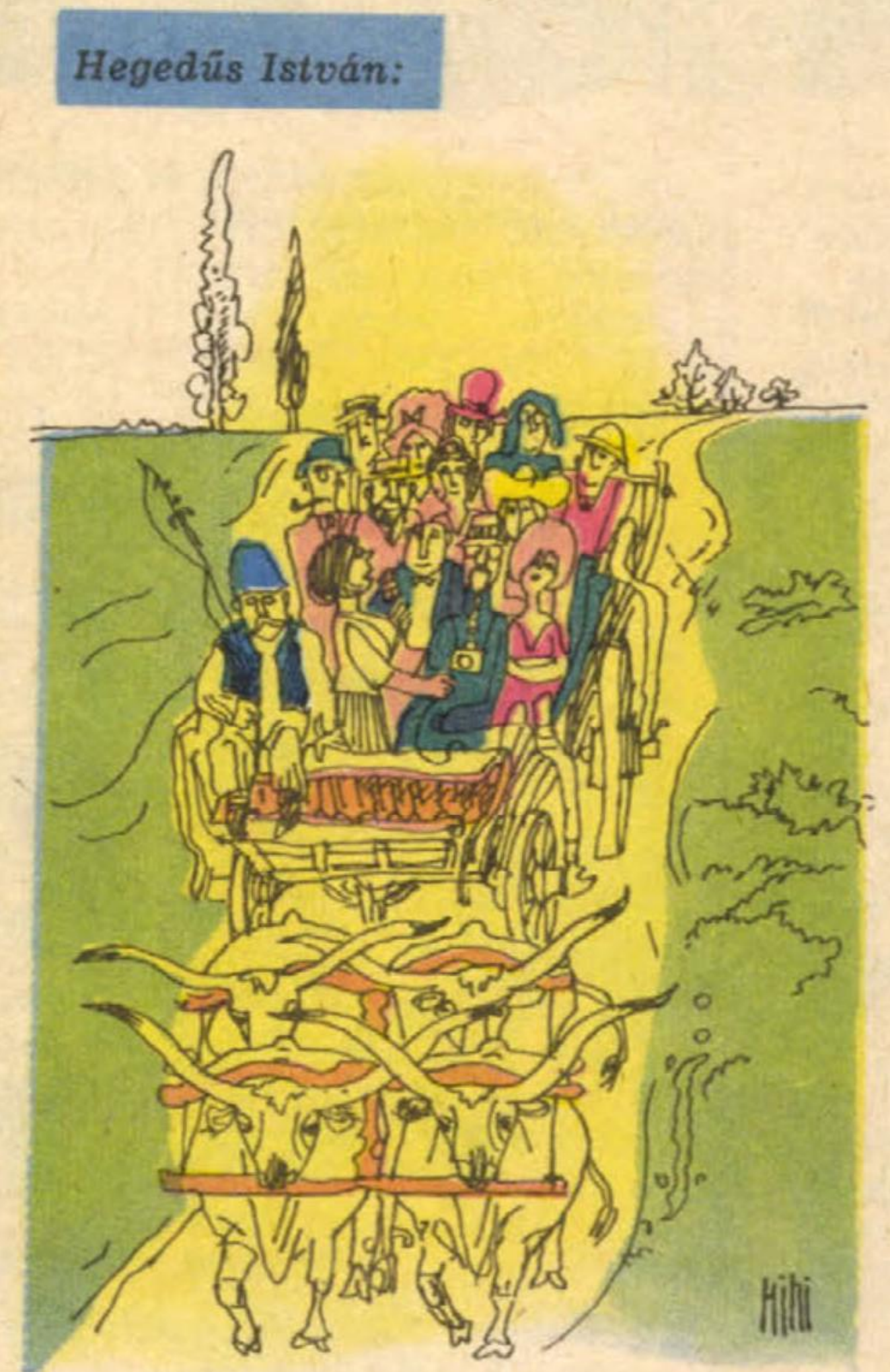

– Kirándulást szerveznék a pusztába, négyökrös szekéren...

Fülöp György:

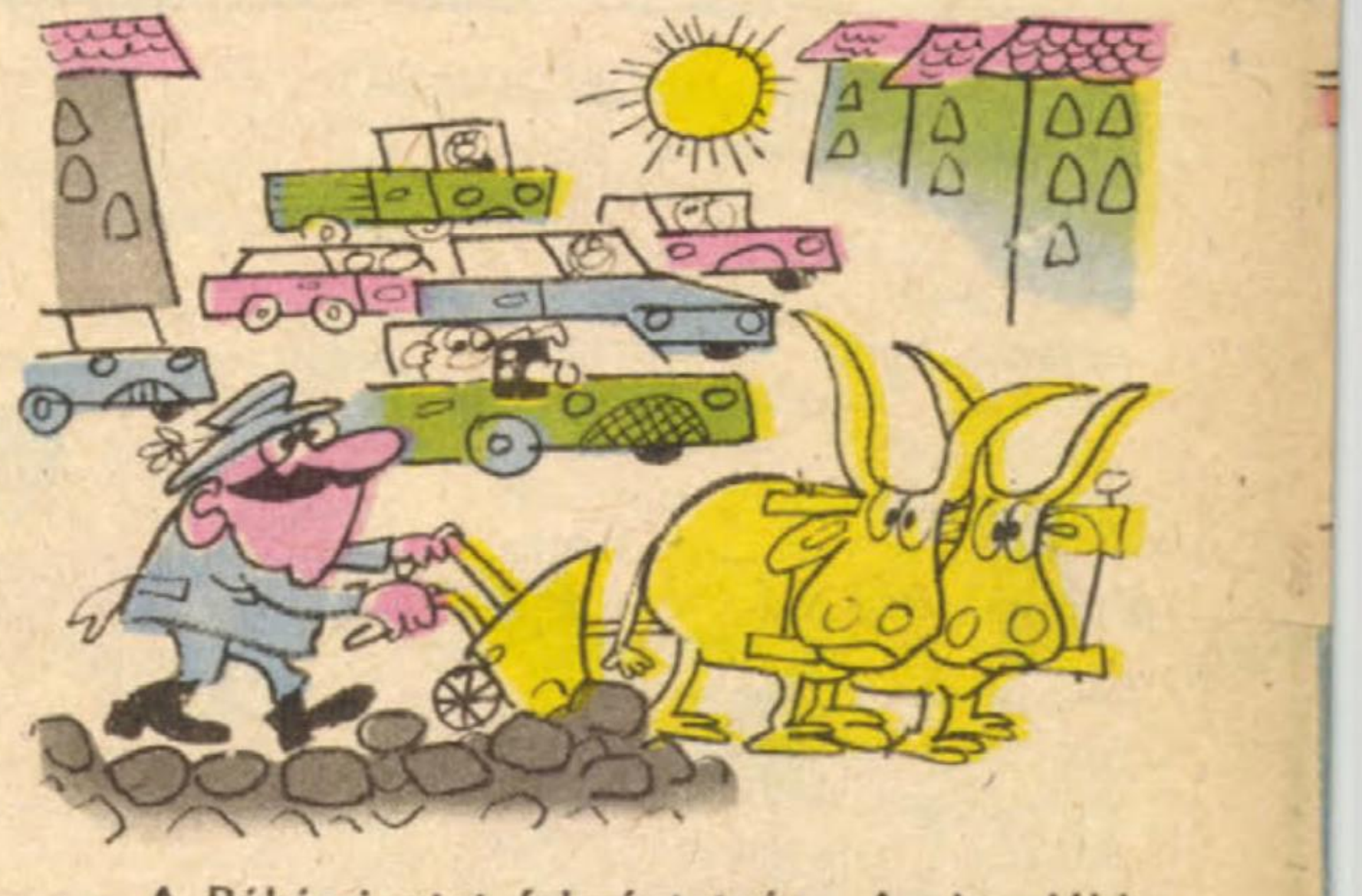

– A Rákóczi utat felszántatnám. Az legalább romantikus...

Dallos Jenő:

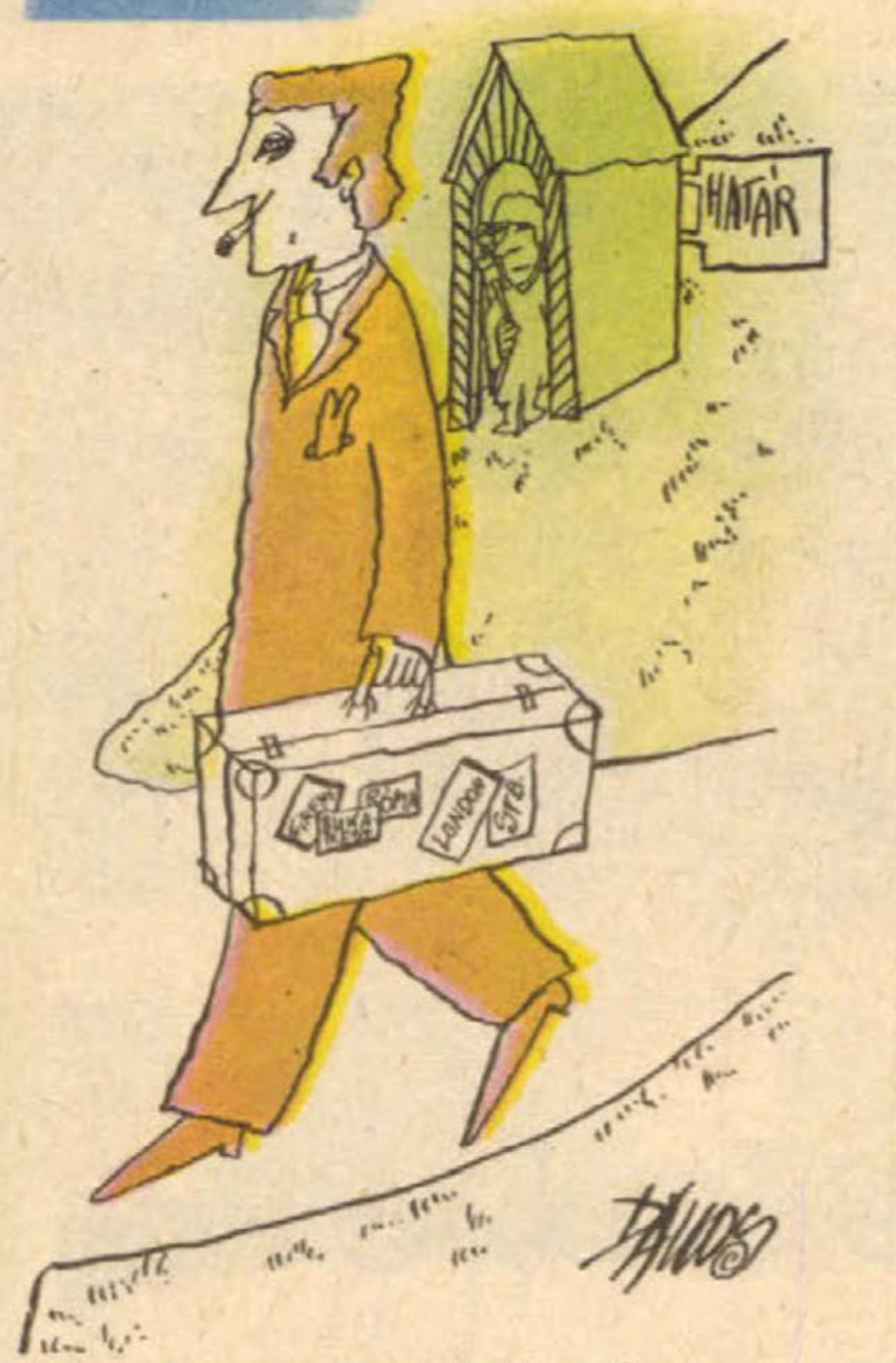

– Elmennék külföldre, hogy egygyel többen férjenek be Magyarországra...

Endrődi István:

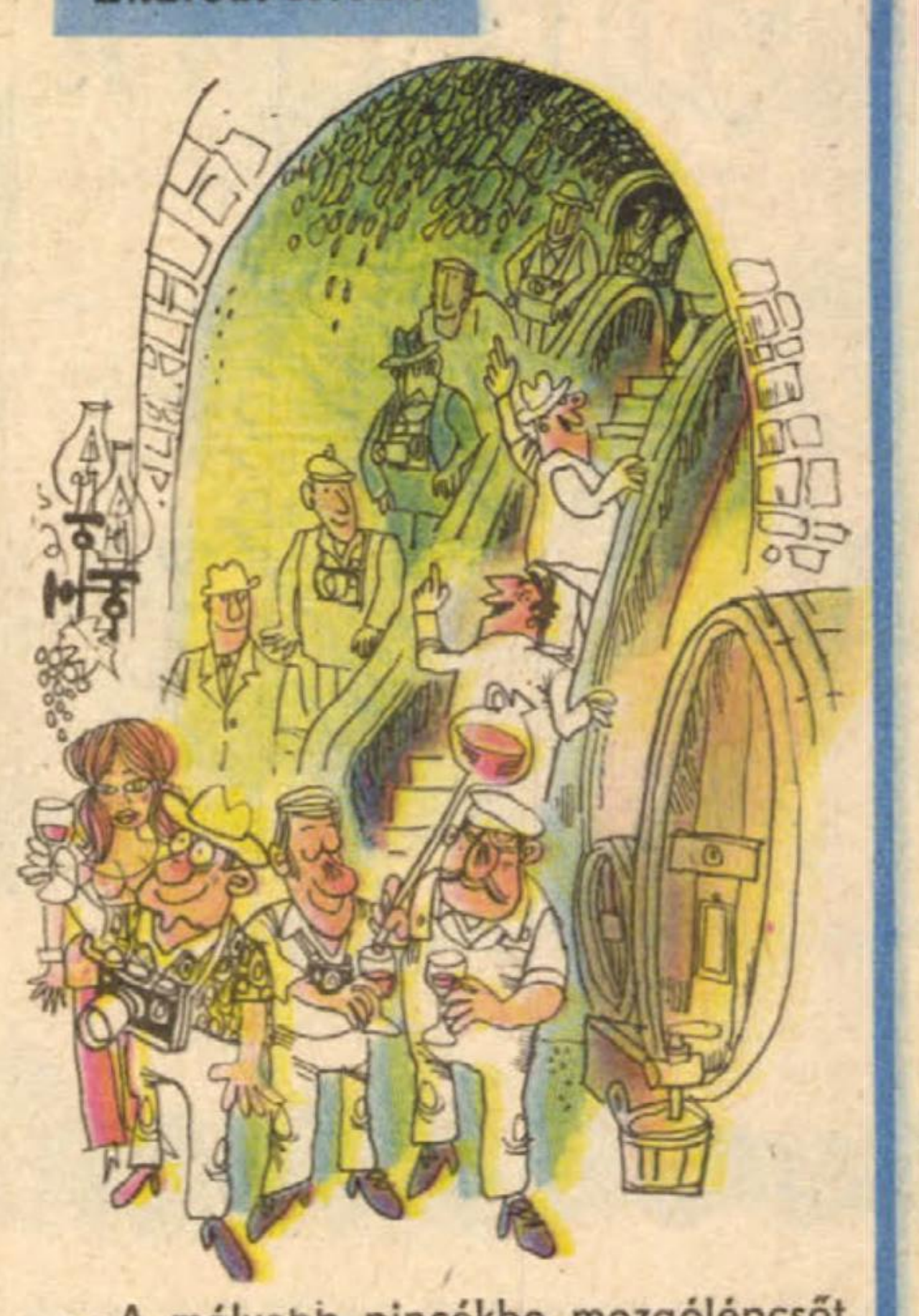

– A mélyebb pincékbe mozgólépcsőt építtetnék.

Erdei Sándor:

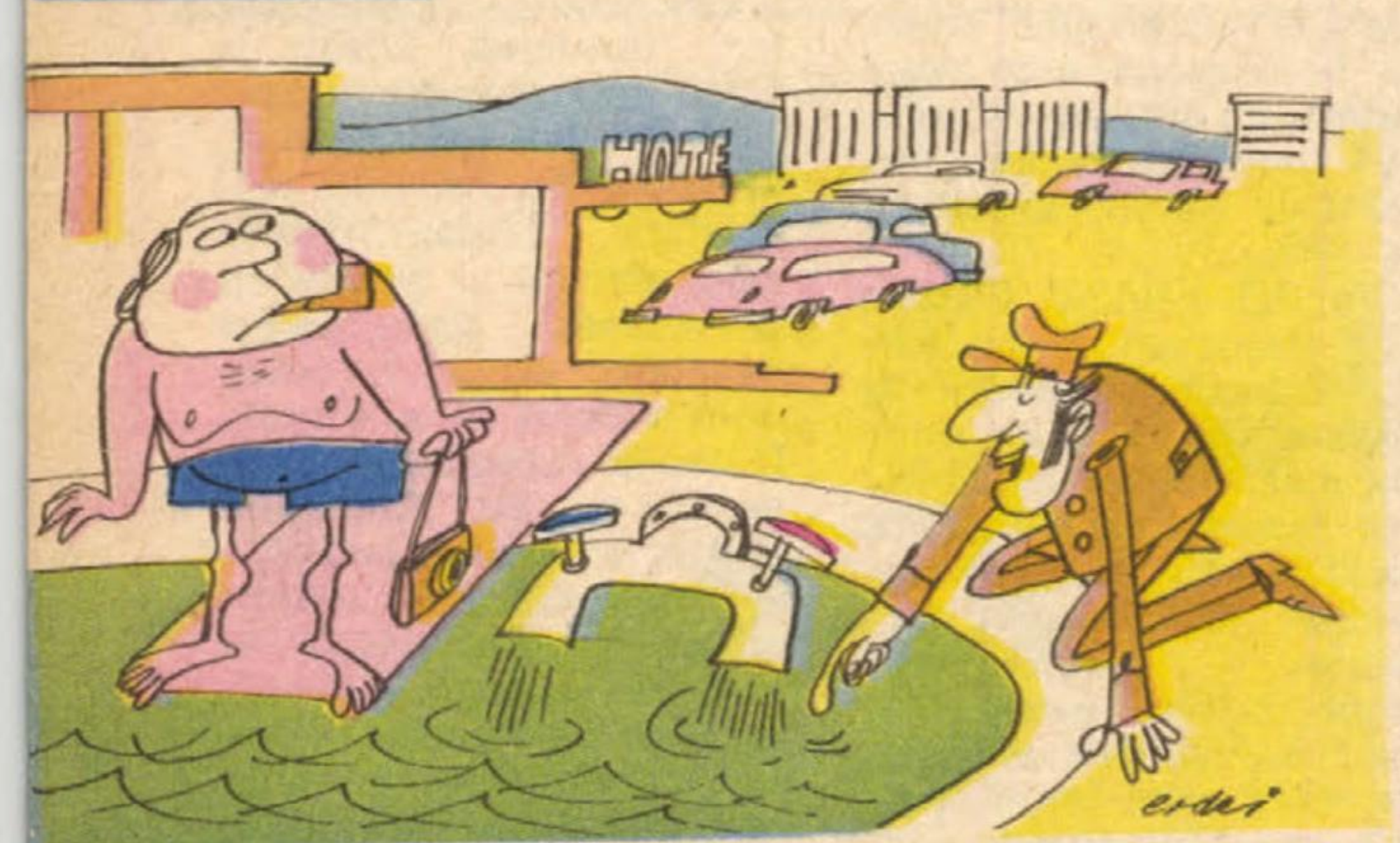

– Hány fokosra parancsolja a Balatont, uram?...

Mészáros András:

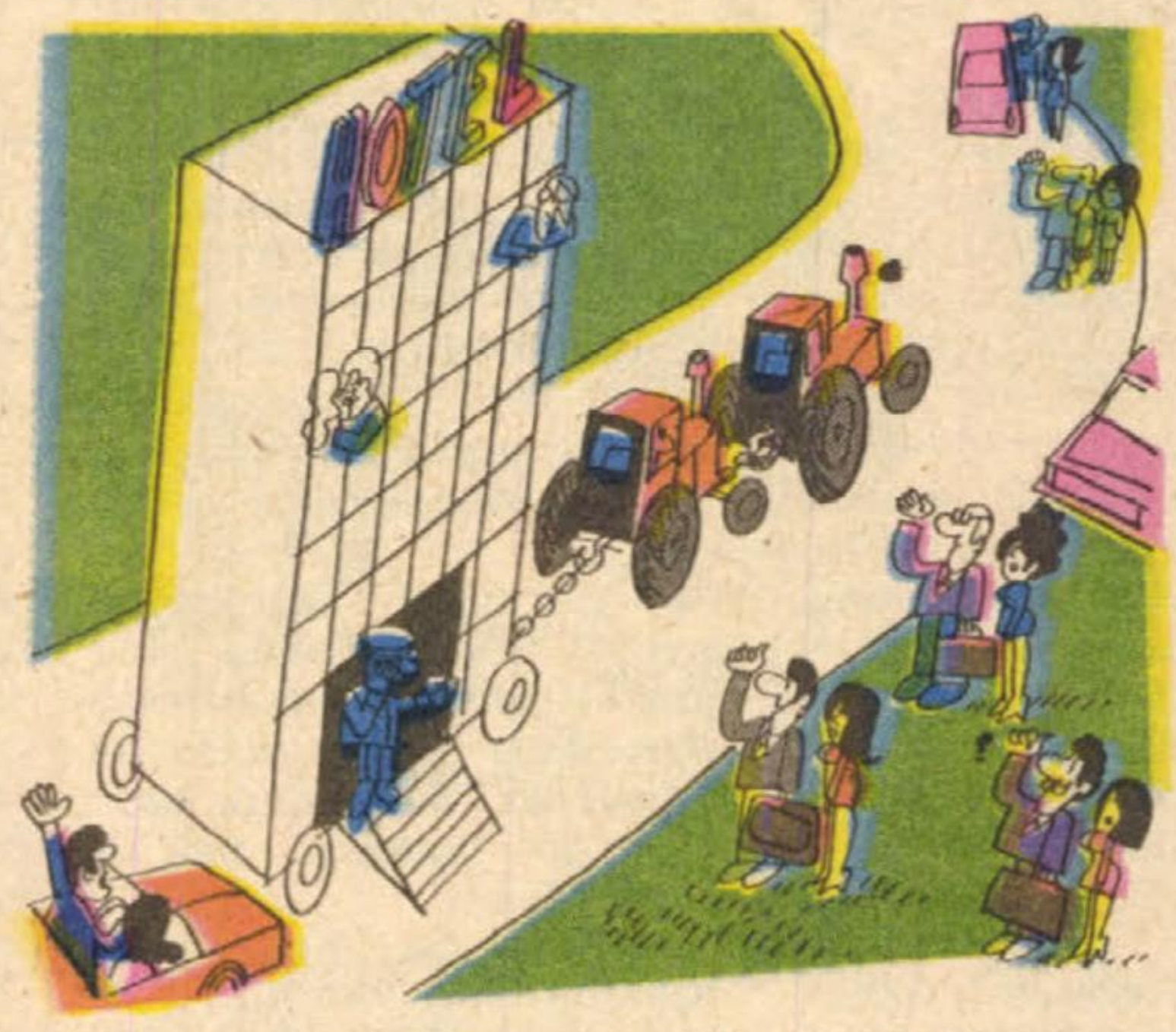

– Megszervezném a mozgó hotelszolgálatot...

ENYHE TAVASZI NAPSÜTÉS

Kellemesen sütött az áldott napocska, amikor Haj Gáspár mellé egy őszhajú nénike telepedett le a ligeti padra.

— Szép időnk van — mondta Gáspár, mert szeretett beszélgetni.

— Nekem már mindegy — sóhajtott a nénike. — Az én életem olyan fekete, mint a sötét éccaka.

— Ne tessék mondani — tiltakozott a derék ifjú.

— Pedig így van! Mit tudja maga, milyen az, amikor valakinek a halálát lesik... És miért? Mert jó vagyok. Képzelje el: tizenkét évvel ezelőtt a lakásomba fogadtam egy fiatal házaspárt. Eltartási szerződés, ahogy manapság szokták. Gondoltam, megédesítik az utolsó heteimet... Fiatalok csacsogása, mosolygása... ha már unokáim nincsenek. Később rá kellett döbbennem, hogy alig várják a temetésemet.

— Borzasztó — mondta Gáspár őszinte szánalommal.

— Tudja, mikor kezdődött? Már a beköltözésük után egy héttel. A férj, egyébként is gyanúsan jóképű fickó, ukmukfukk a zsebébe nyúlt és előrántott egy cigarettát. Rá akart gyújtani! Az én lakásomban. Persze rögtön megmondtam neki, hogy dohányozhat, de majd csak a temetésem után. Erre összenézett a feleségével. Látta volna azt az összenézést!

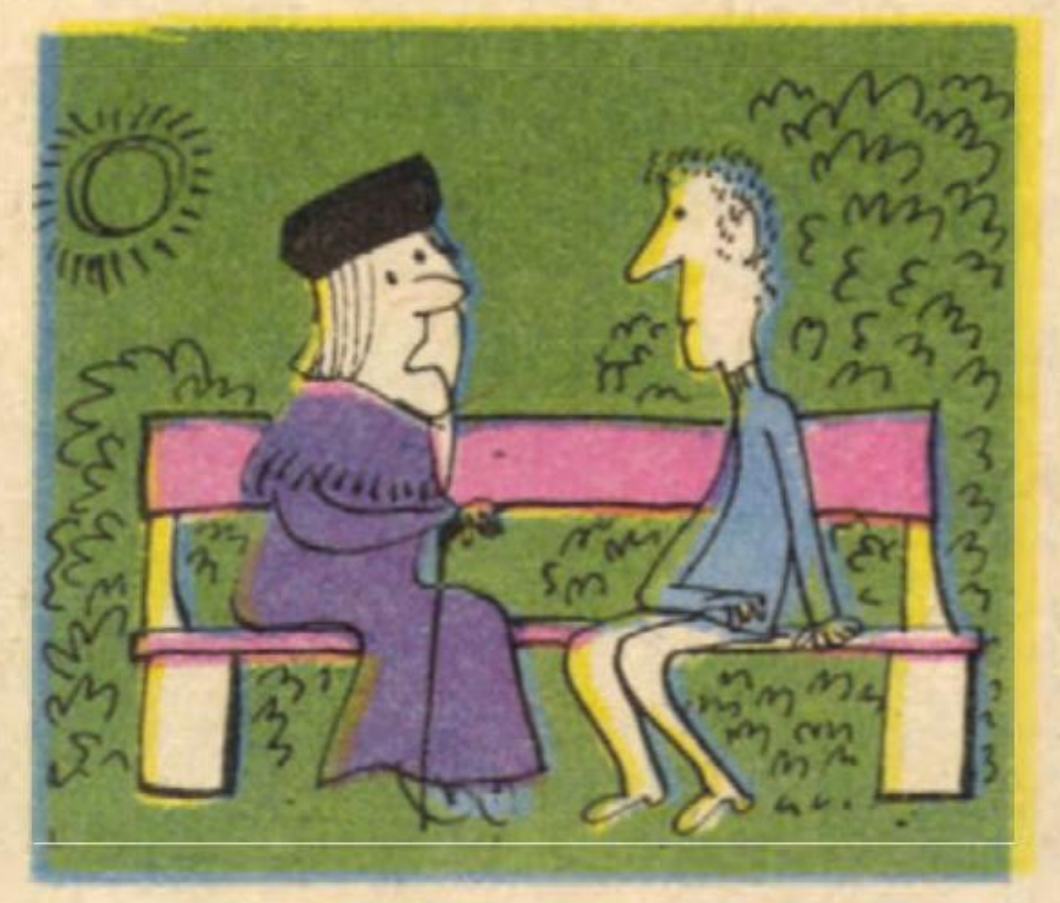

— Aztán, — folytatta a nénike könnyek között — az asszony kezdte el a dolgot. Megkérdezte, de valami nagyon alamuszi módon, mit szólnék, ha gyerekük lenne. Lehet, mondtam, de csak majd a temetésem után. Amíg én élek, a lakásomban nem lesz pelenkaszag. Na, ahogy rámnézett; ha azt a tekintetet egy rendőr látja, bizonyisten beviszi a dutyiba gyilkossági kísérletért!

— Igazán?

— Ez még mind semmi. Két éve laktak nálam, amikor a férj bejött hozzám a nagyszobába (mert ők a kisebben laknak) és azt kérte, hadd főzzön neki néha a felesége az én konyhámon. Valósággal remegett a hangja. Tudta jól a piszok, hogy ilyen ötletekkel taszigál a sír felé. Jól odavágtam neki: még egyelőre élek és a konyha nekem kell! A temetésem napján már azt főznek, amit akarnak! És tudja, mit felelt erre?

— Mit?

— Azt felelte: jól van, Banka néni. Mert így hívnak. Nem is szólt többet. Hátatfordított nekem, és a falba verte a fejét. Képzelje! Hátat fordít egy szegény öreg asszonynak!

— Képzelem — mondta Gáspár.

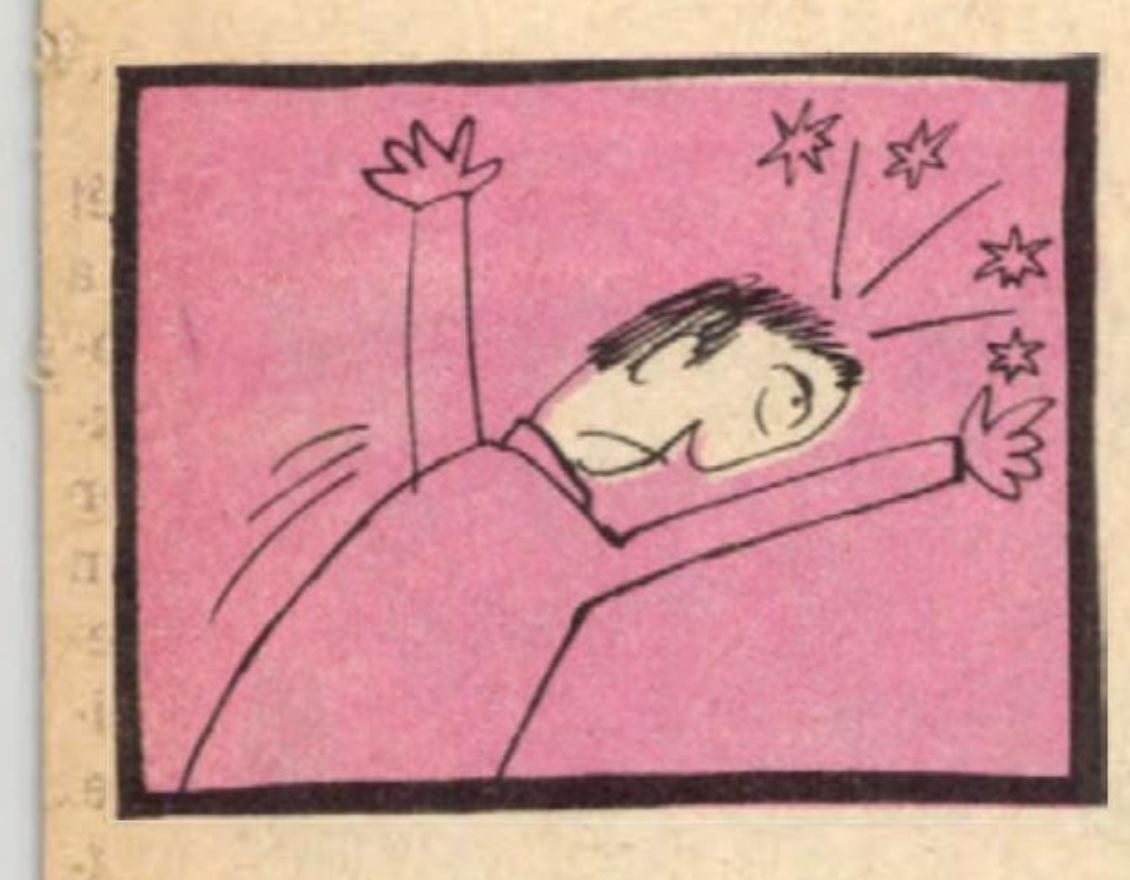

— Most figyeljen. Nincs két hete, hogy újra előhozakodtak valamivel. Az asszonyka. Hogy aszongya: vennének egy televíziót. Egy televíziót! Képzelje el, minden este az bömbölne a lakásban, azt bámulnák, ahelyett, hogy velem beszélgetnek.

— Nem tetszik soha tévét nézni?

— Dehogynem. A szomszédban, ha olyan a műsor, ami tetszik. Egyszer, kétszer. Na de nem minden este, az én lakásomban! Meg is mondtam nekik: temetésem napján majd vehetnek tévét. Amikor már szegény elhagyott öregasszony a föld alatt lesz, rohanhatnak a Keravillba. Akkor! Addig nem. — a nénike ismét könnyekre fakadt. — Higgye el, rá volt írva annak a rosszakaratú teremtésnek az arcára, hogy alig várja...

Gáspár elnézett a távolba, s szórakozottan elővett egy zacskó tökmagot. Mielőtt rágni kezdte volna, a nénike megszólalt.

— Fiatalember! Az én jelenlétemben ne köpködjék! Majd ha már nem leszek az élők sorában, idejöhet és teleköpdösheti a földet... Addig nem!

Gáspár felállt és átült egy másik padra.

Flórián Zsuzsa

SZELES IDŐ

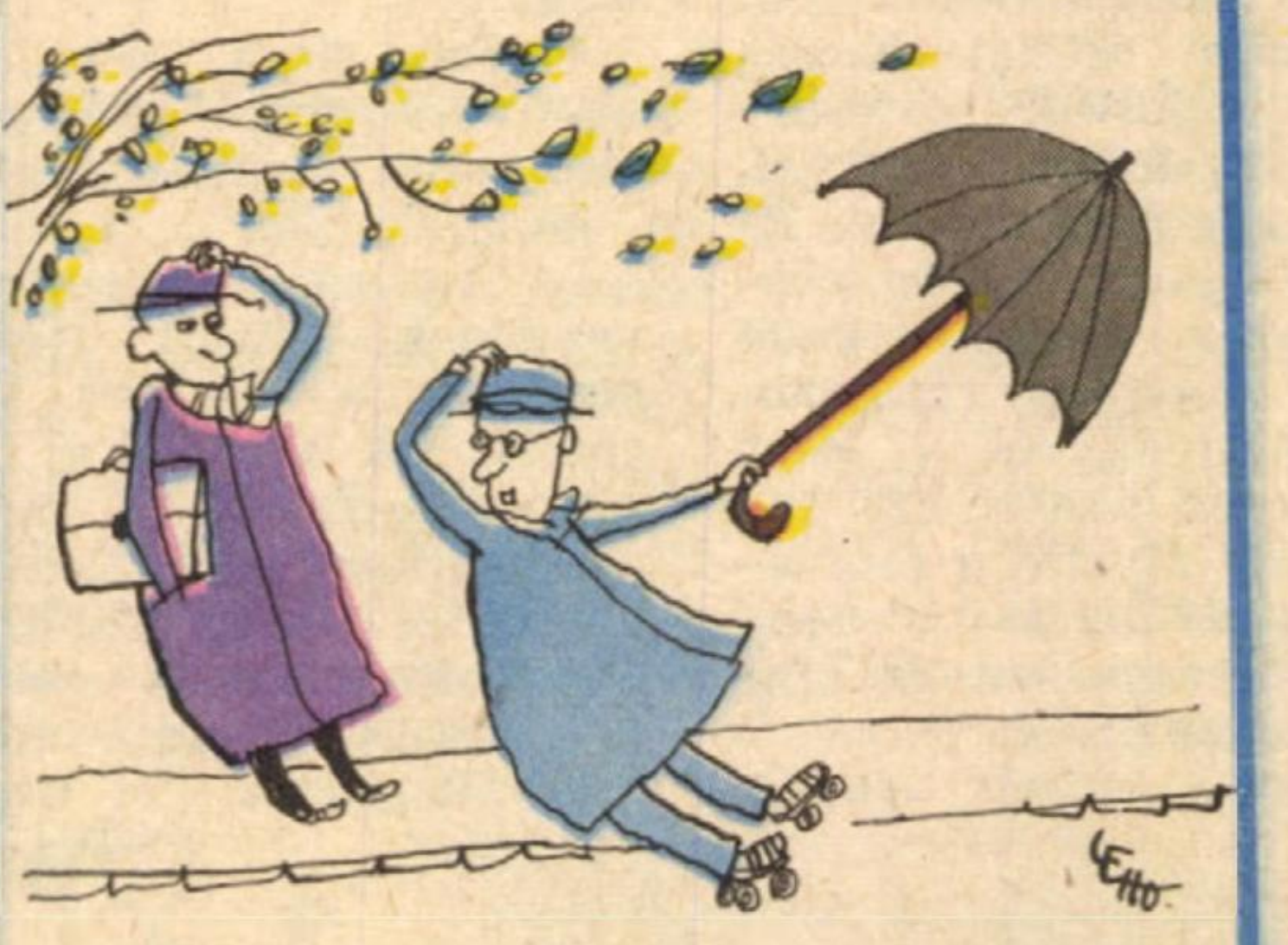

– Így hamarabb beérek a hivatalba, mint villamoson!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két ember beszélget egy zárt üzletajtó előtt:

— Miért van ez a kis bolt bezárva?

— Haláleset miatt.

— Meghalt a tulajdonosa?

— Nem. Az utolsó vevője.

Természetrajzórán a tanító felteszi a kérdést:

— Kik látnak a sötétben, éjszaka?

Karcsi azonnal jelentkezik:

— A macskák látnak éjszaka és Manci, a nővérem.

— A nővéred?

— Igen. A saját fülemmel hallottam ma éjszaka, amint épp azt mondta az albérlőnknek: „Mondja, miért nincs maga megborotválkozva?”

Sötét, New York-i utca. Egy férfi hazafelé tart, hirtelen elébe ugrik öt gyanús külsejű alak. Az egyik revolvert tart a kezében, a többi négy pedig kórusban üvölti:

— Pénzt, vagy életet!

— Nem szégyellik magukat? Öten támadnak egy emberre?

— Nem tehetünk róla— mondja zavartan a revolveres. — Sajnos ma már ez a pálya is zsúfolt...

Egy háztulajdonos aláírja a biztosítási szerződést, aztán megkérdi az ügynököt:

— És mit kapok, ha már holnap leég a házam?

— Néhány évi börtönt — feleli az ügynök.

Éjszaka London külvárosában. Két gentleman találkozik az utcán.

— Bocsánatot kérek, uram, látott a közelben rendőrt?

— Nem. Még eddig nem találkoztam eggyel sem.

— Köszönöm, uram, akkor legyen szíves ideadni a pénztárcáját.

SZAKÍTÁS

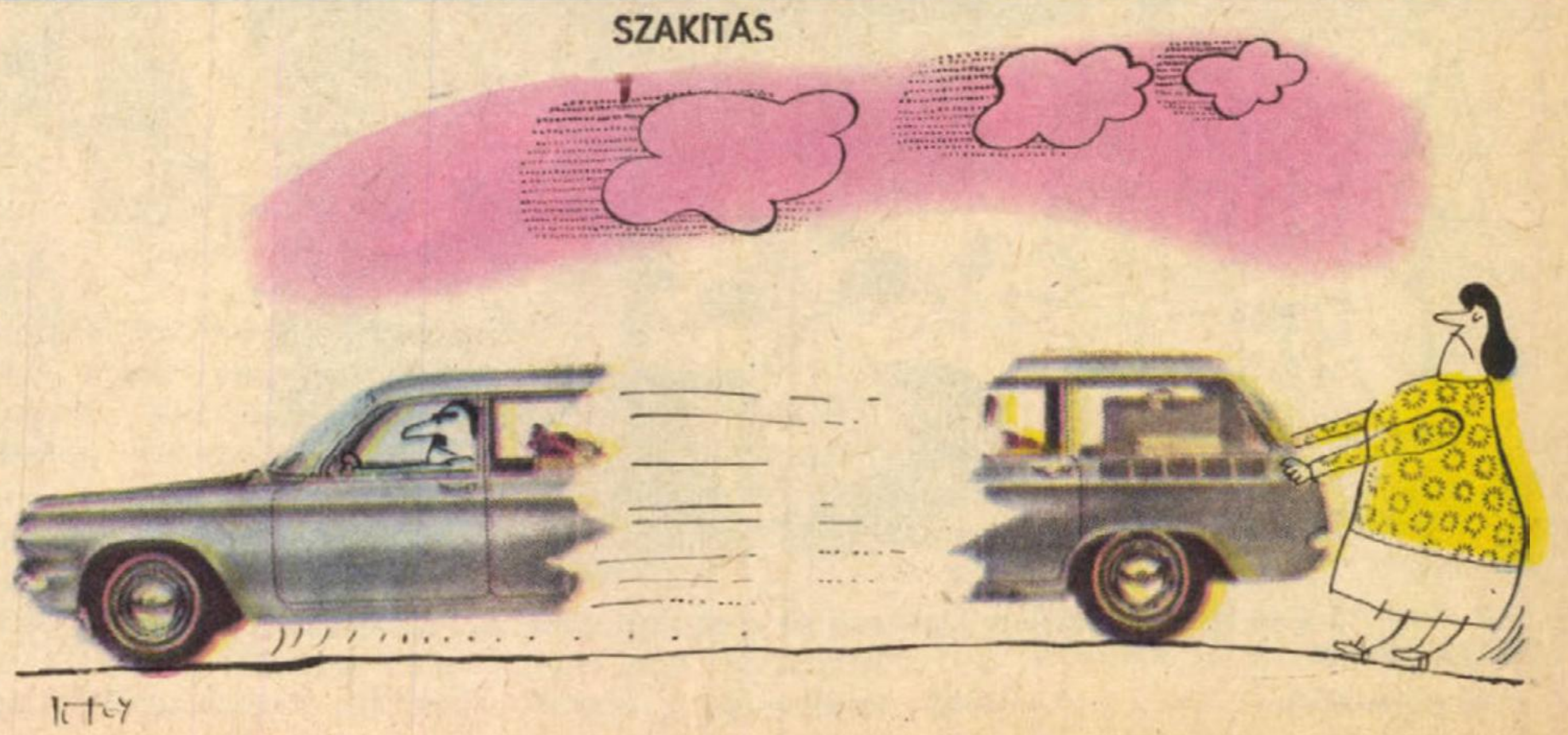

A TERMÉSZET SZERELMESEI

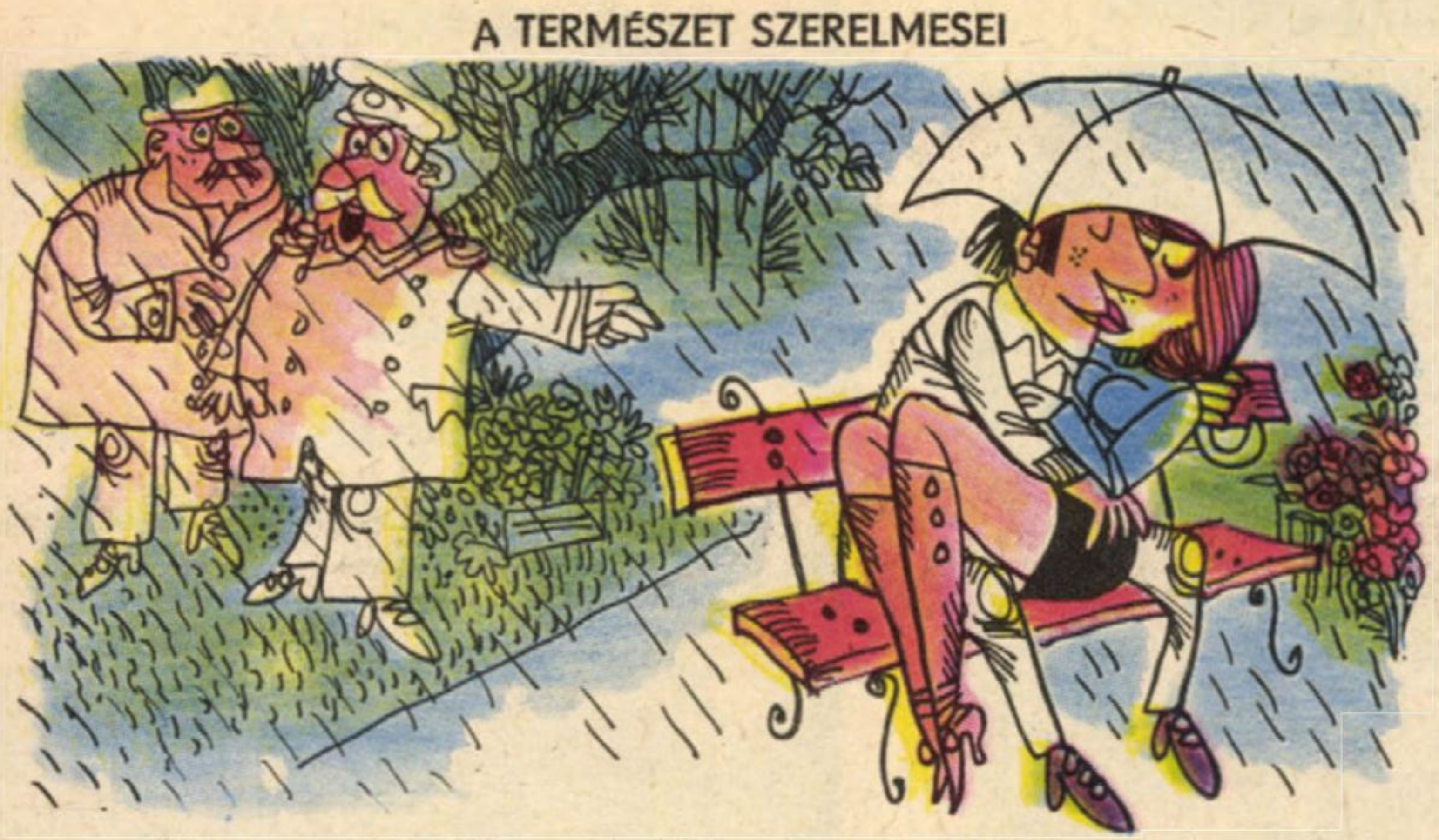

– A legrosszabb időben is kijönnek gyönyörködni a botanikuskert szépségeiben...

VÉRBELI SZURKOLÓ

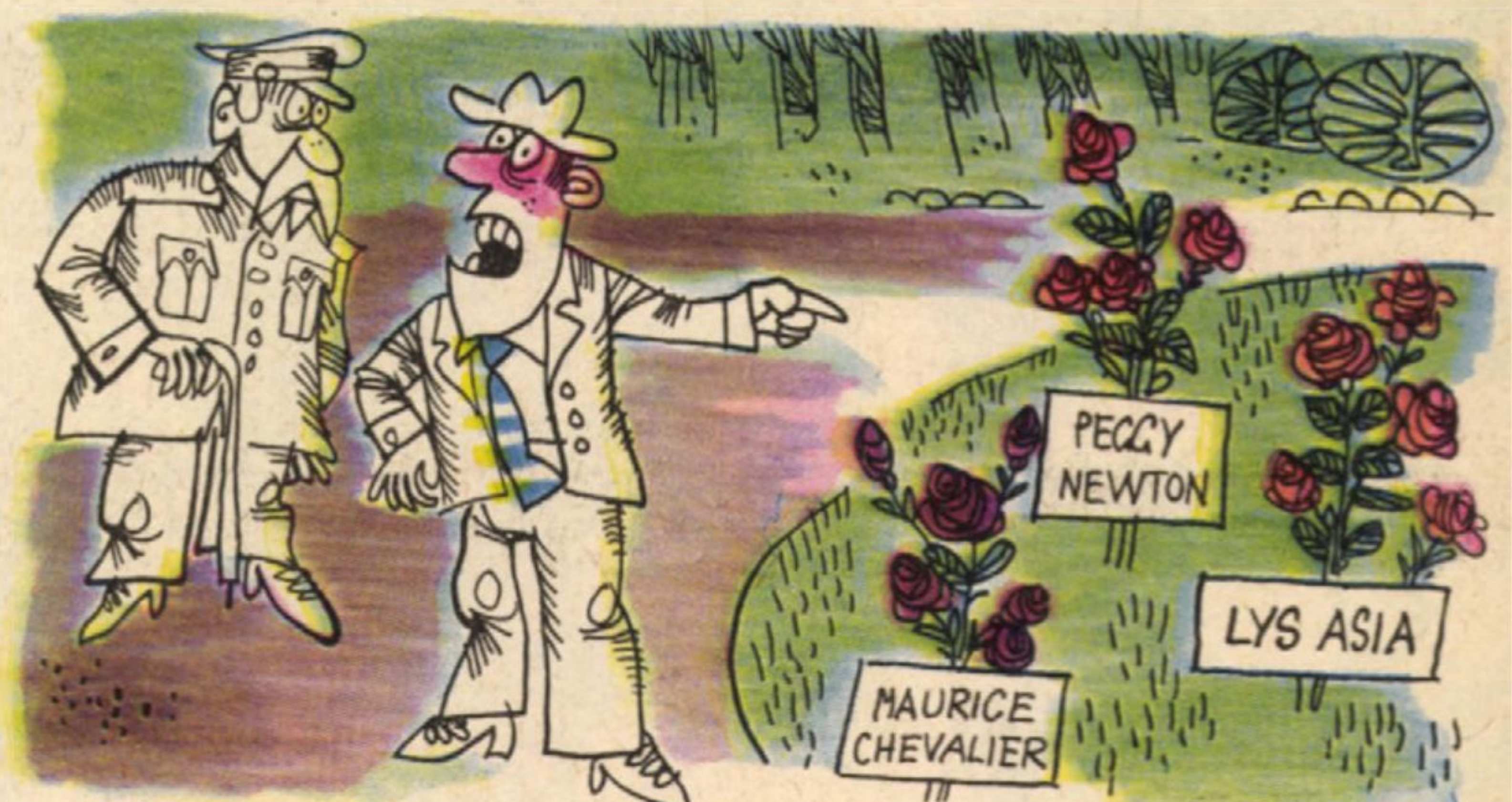

– Felháborító! Albert Flóriról miért nem neveznek el egy rózsát?

TAVASZI RIPORT VÁCRÁTÓTRÓL

A „Tavasz” című több ezer éves kasszasiker idei bemutatója elmaradt. Hideg volt a nagy szabadtéri színpadon, esett az eső. Nap bácsi, az öreg fővilágosító ki sem bújt vedlett paplana alól, nem gyújtott harsány sárga, meg piros reflektorokat, hagyta az unalmas, szürke derengést. Fák, bokrok, növények, a vácrátóti premier társulatának tagjai tudták a szerepüket. Százszor is elpróbálták már, tehát tisztában voltak vele, hol és mikor kell belépniök, vad virágzásban kitörniök, szín- és illatrakétákat hajigálniok. Most mégis kedvetlenül lógatták az ágaikat és legtöbbjük mégcsak tarka kosztümjét sem öltötte magára.

Még szerencse, hogy végtelenül modern színház a vácrátóti és a második szinten már javában zajlott a madáropera előadása. A fafúvósok szólamát rigók vezették fickósan félretartott csőrrel, a csízek a triangulumot pötyögtették, s egy ismeretlen szoprán néha vidám villanycsengő módjára koloratúrázott a bozótból. A darab eszmei mondanivalóját a csókák fejtették ki. A szürke ég alatt hancúrozva számtalanszor elkiáltották, hogy:

— Csók... csók... csók...

Ebből merítettünk reményt arra, hogy a tavasz előbb-utóbb mégis eljön, megtartják a premiert. Tessék benézni a jövő héten, a kiadott jegyek érvényesek.

A Tudományos Akadémia botanikus kertje konkrét igényt elégít ki Vácrátóton. Visszacsábítja az embert a természetbe.

— Vasárnaponként télen-nyáron csaknem ezer látogatót fogadunk — mondja Dr. Újvárosi Miklós, igazgatóhelyettes, egy szent ember. — Ahogy növekednek a városok, ahogy szaporodik a beépített beton mennyisége, úgy emelkedik a mi látogatottságunk. Az emberek keresnek valamit.

Vácrátóton alighanem meg is találják.

Itt van példának okáért a kerek világ.

Cortaderia selloana. Ez pampafű Argentínából. Három méteresre is megnő és olyan tolldíszt hord a fején, mint egy főosztályvezető az arakuán-indiánoknál.

Egy öreg szomorú kőris. Japán selyemfestményeken látni effélét. Kicsavart tagjaival, görcsberándult fekete ágaival, mint egy öregasszony. És az ellenpont: japán cseresznyefa. Csupa szende bűbáj az ezernyi rózsaszín sziromernyőjével. Mint egy szelíd bakfis, aki éppenhogy átvette a személyi igazolványát. Az ellentét megkapó, tudnak élni ezek a japánok!

Kormos, szikár fenyők egy domboldalon. Közöttük egyetlen fehértörzsű nyír. Ezüstruhás énekesnő egy néger zenekarban. Tessék, még revüt is lehet tanulni a növényektől.

Aztán kócos fenyőféleség, sok friss zöld ernyővel az ágak hegyén.

— Juniperus sabina — halljuk a magyarázatot. — Ennek a fának a termését már több ezer éve fogamzásgátlóként használták.

Ám itt is jön az ellentétel, mert a természet a kiegyenlítődésre törekszik.

— Ez egy páfrányfenyő. Ginko biloba. Diószerű termése van, furcsa, kesernyés ízű, de azért fogyasztják. A kínaiak szerint jó hatással van a férfierőre.

Hát csoda, hogy hétszázmillióan vannak?

A világkörüli út újabb állomása egy jótartású vénséges fa.

— Juglans nigra — olvassuk a táblán. — Amerikai dió.

— Szó sincs róla. Ez egy vöröstörzsű ceruzafa. Juniperus virginica.

— Hát akkor...?

— Istenem, a kedves vendégek között tréfás emberek is akadnak. Elcserélgetik a táblákat.

Fogalmazzunk még pontosabban: a kedves vendégek között valóban akadhatnak tréfás emberek, ám a kedves vendégek alapjában két nagy csoportra oszthatók: hívőkre és vandálokra.

Hívő például az a hölgylátogató, aki órák hosszat guggol a sziklakert félcentis, sápadt kis csodái felett. Belga virágárjegyzék a kezében, tele színes fotóval. A hölgy szemlél és lapoz, megint szemlél és megint lapoz. És boldogsága nem ismer határt, ha sikerül valamelyik növénygyereket felfedeznie az árjegyzékben is.

Vandál például Pistike. Egy tizenéves egyén kék anorákban. Többször is összefutunk, Pistike mindig másfajta csokrétát cipel. Pirosat, aztán sárgát, majd kéket. Istenem, szedegeti. Gyűjtögető természet. Valahányszor újabb fajtára bukkan, a régit egyszerűen eldobja. Ha okos vén fenyő lennék, meghajigálnám Pistikét kemény tobozzal. Ha okos ifjú atya lennék, lekevernék Pistikének két pofont. Egy makarenkóit és egy mennydörgőset.

A dombon túl viszont minden idők legnagyobb aranyeső bokra virágzik. Mit virágzik... suhan, hömpölyög és vitorlázik. Lampionos csodagálya, ha soká nézi az ember, talán még meg is hatódik a láttán. Főként, hogy csendes történet is jár a nyomában, ezúttal a tiszafáról.

— A tiszafa kora tavasszal virágzik. Amikor rásüt a nap, valósággal füstölög a virágportól, mintha meggyulladt volna.

Füstölgő tiszafa, égő csipkebokor... Az igazi próféták mindig értettek a botanikához.

A növényház zöld dzsungel. Tamtamdobokat hall a vendég. A szíve kopog a dobhártyáján. Az ing meg a hátához tapad. Fullasztó szafári, a viszonylagos páratartalom testvérek között is 96%. Malomkerék nagyságú levelek Polinéziából, kígyóbőrhöz hasonló rajzolattal. Elefántfülszerű zöld ernyők a Sandwich szigetekről. Kakaócserje Jávából, sárga termése, mint valami fura dísztök. Különös rágondolni, hogy végül is ezt pakkolják félliteres celofántasakokbe, szürkésbarna uzsonnaital gyanánt. Különös rágondolni, hogy — uramisten — miket mesélhetne egy újkaledóniai páfrány egy mauritiusi orchideának, ha értenék egymás nyelvét. Tulajdonképpen örömest elszegődnénk tolmácsnak a növényházba.

Persze csak virágnyelven.

Kinn még mindig szakad az átkozott, hideg eső.

Csak Dunakeszin túl jut eszünkbe, hogy óriási mulasztást követtünk el.

Elfelejtettük megkérdezni, hogy mikor érik a Ginko biloba termése...

Peterdi Pál és Endrődi István riportja

A KIS BOTANIKUS

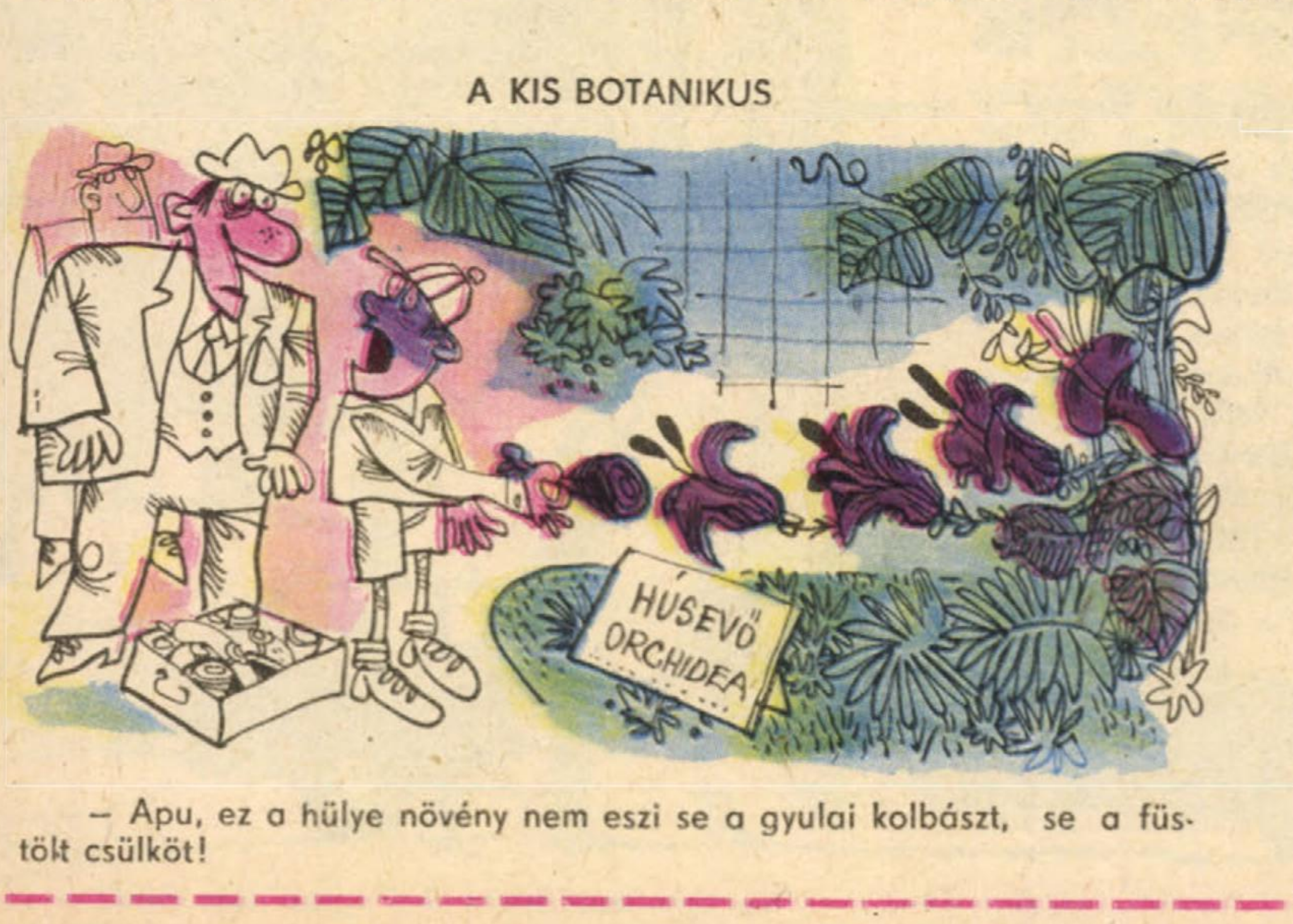

– Apu, ez a hülye növény nem eszi se a gyulai kolbászt, se a füstölt csülköt!

FÉLREÉRTÉS

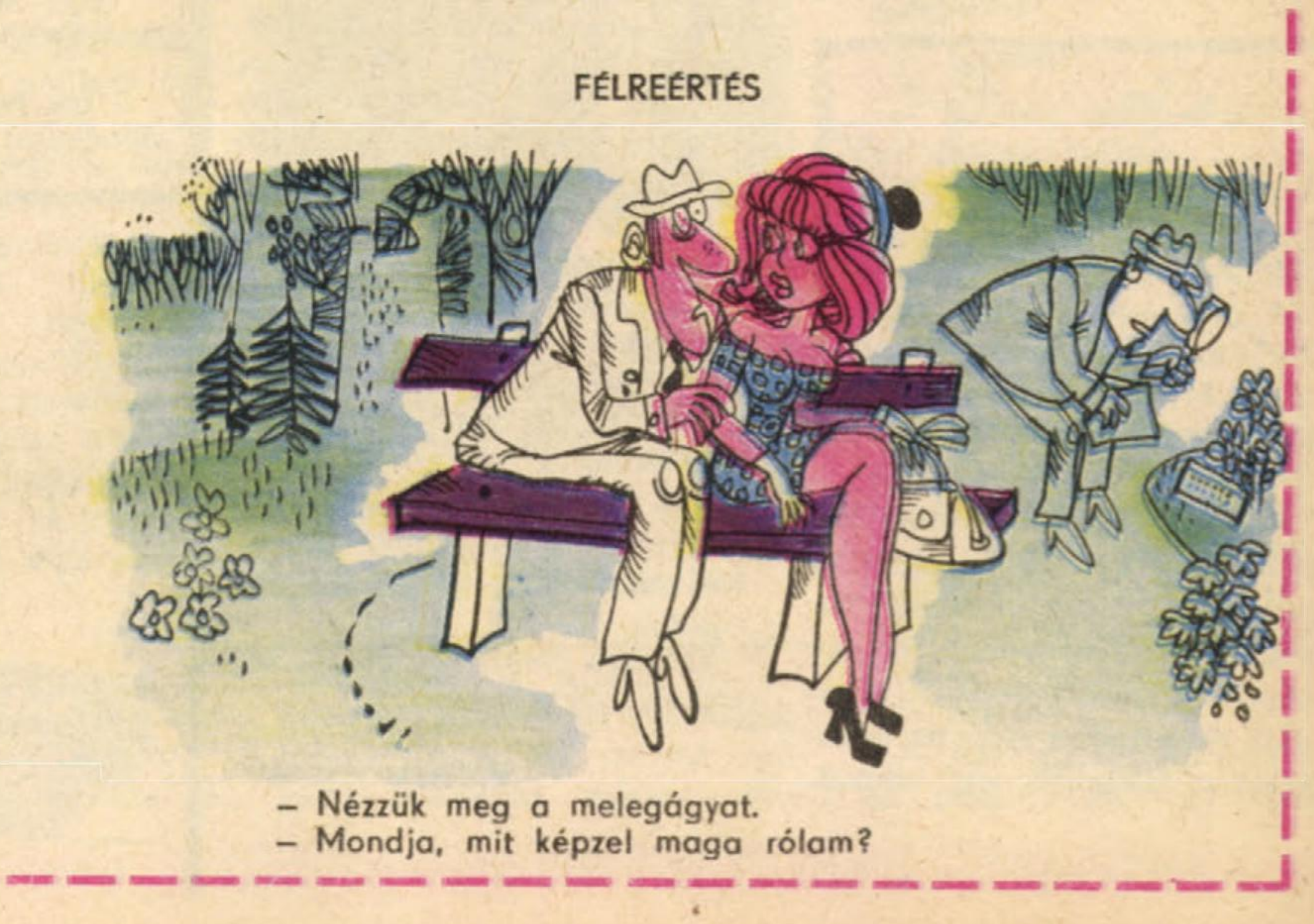

– Nézzük meg a melegágyat.
– Mondja, mit képzel maga rólam?

DOB

Jót
Hegedüs
Balázs-piri
Dallos
Fülöp
Sajdik
Várnai

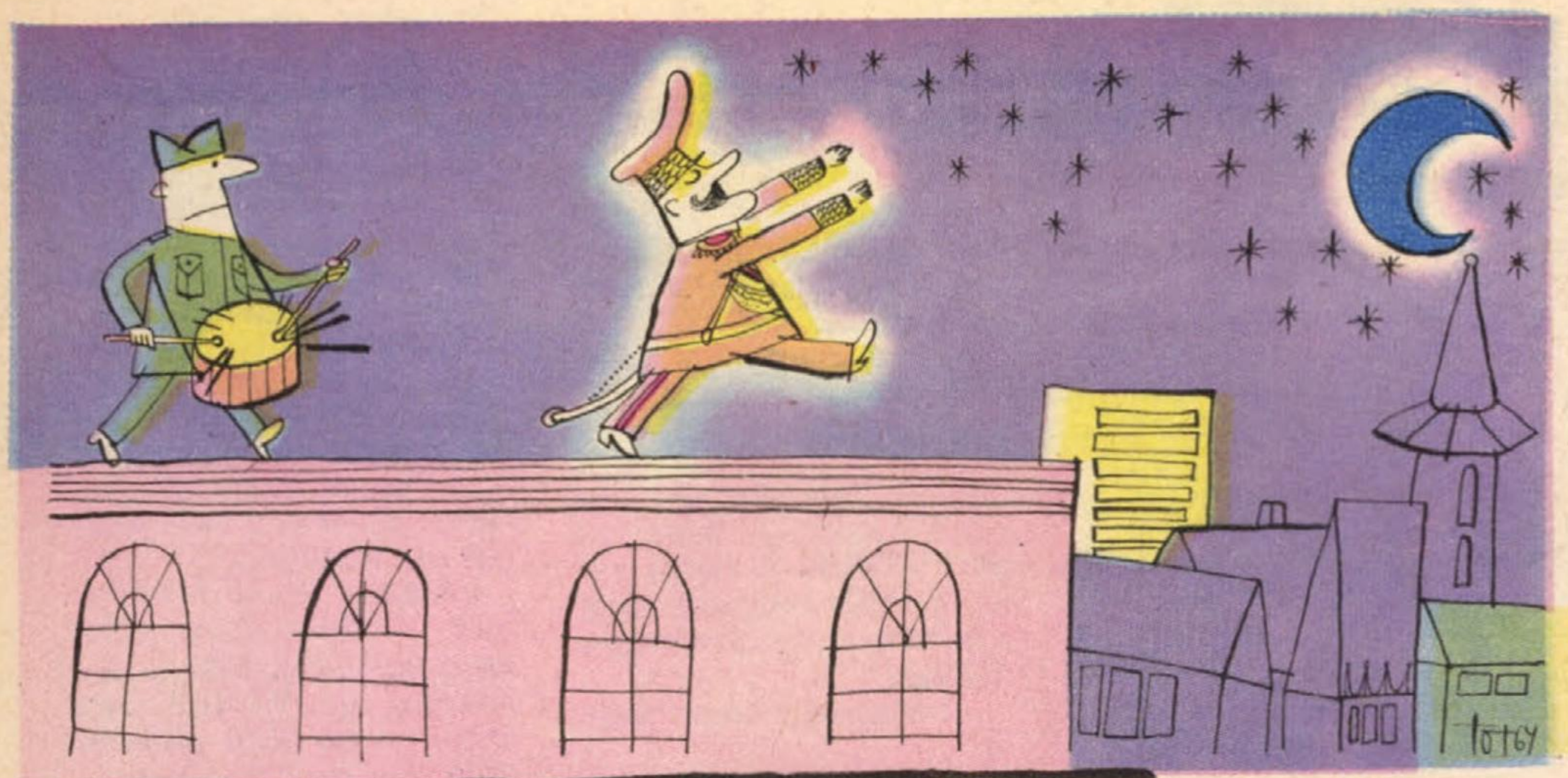

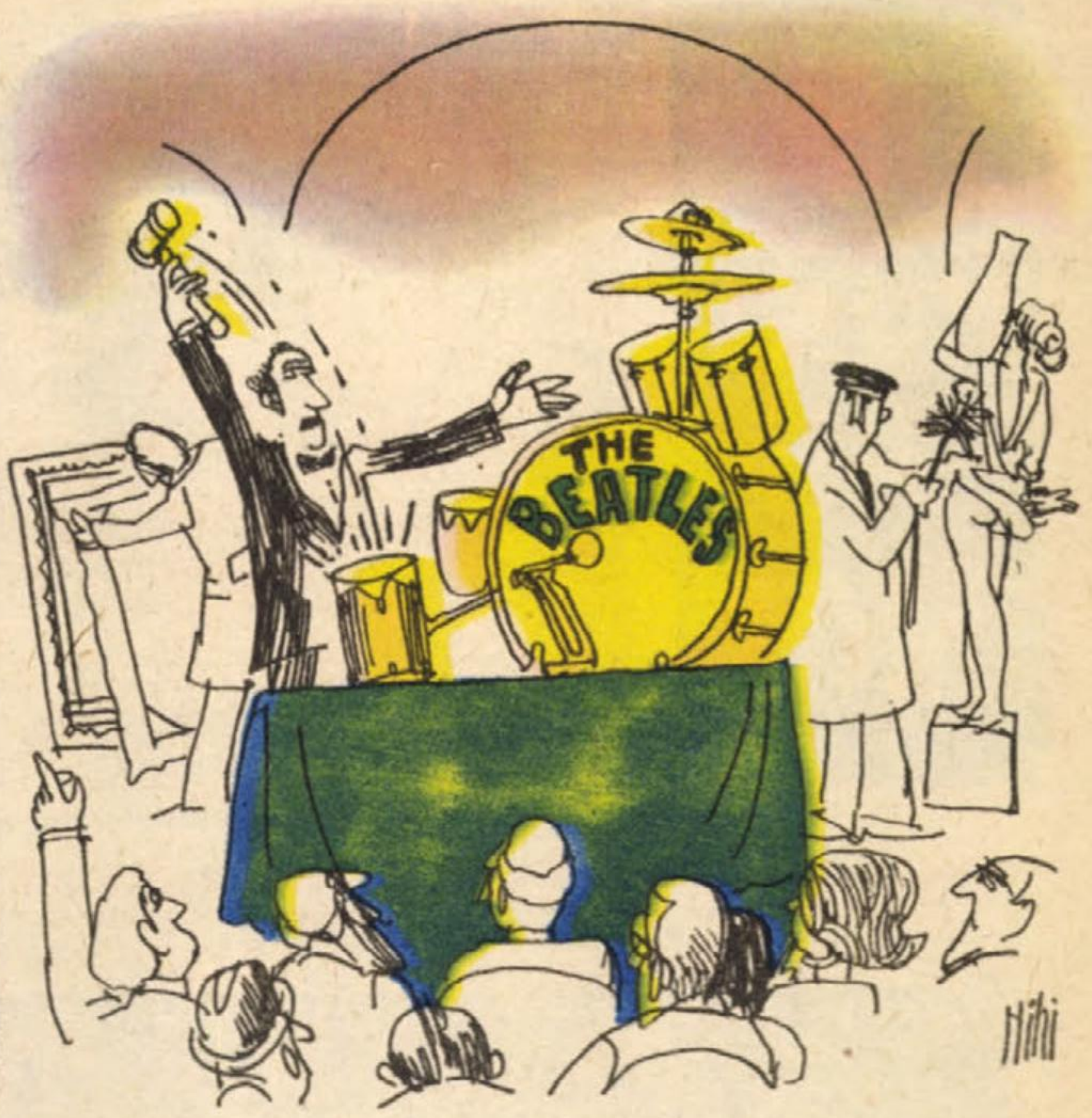
THE BEATLES
Hihi

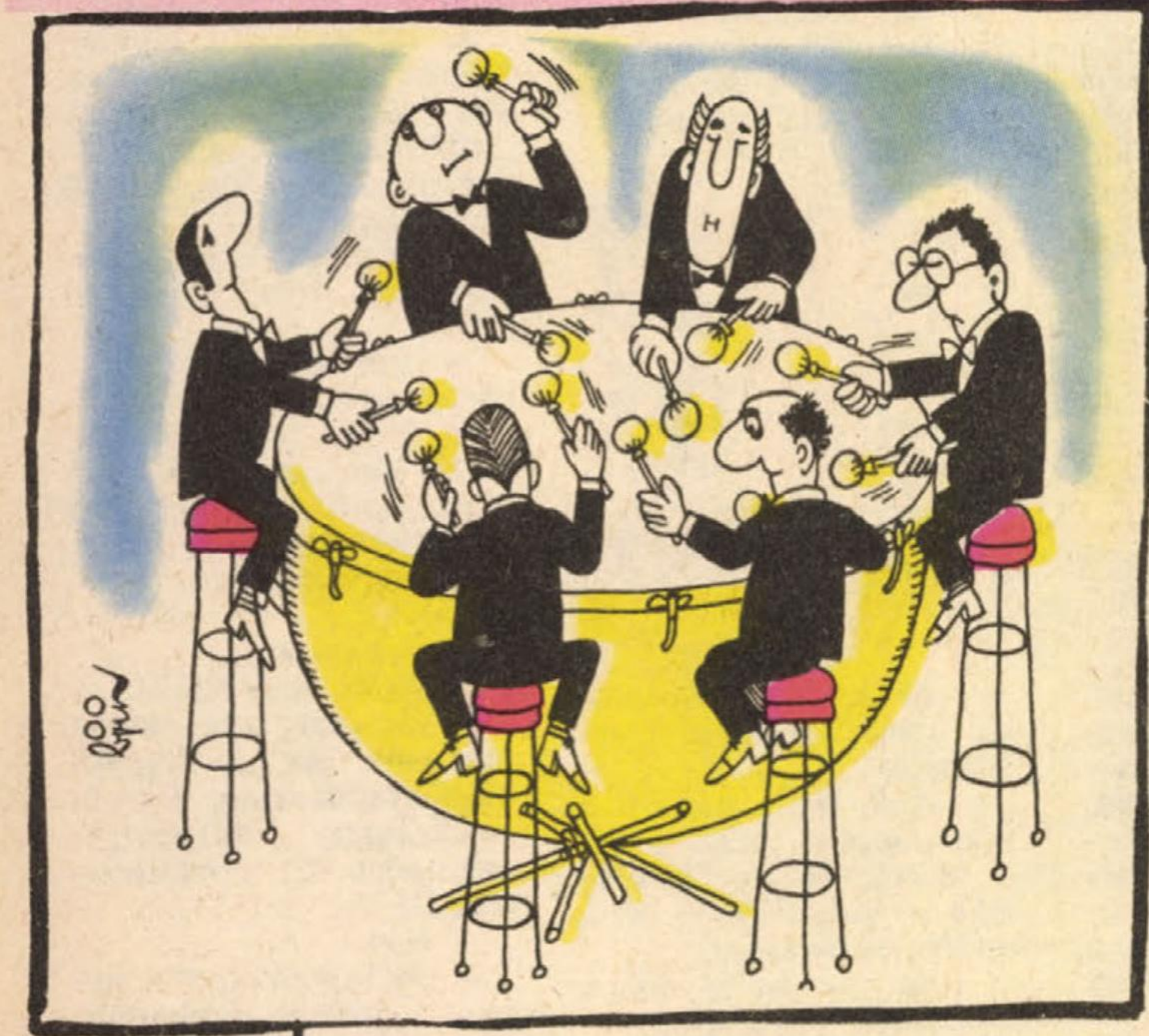

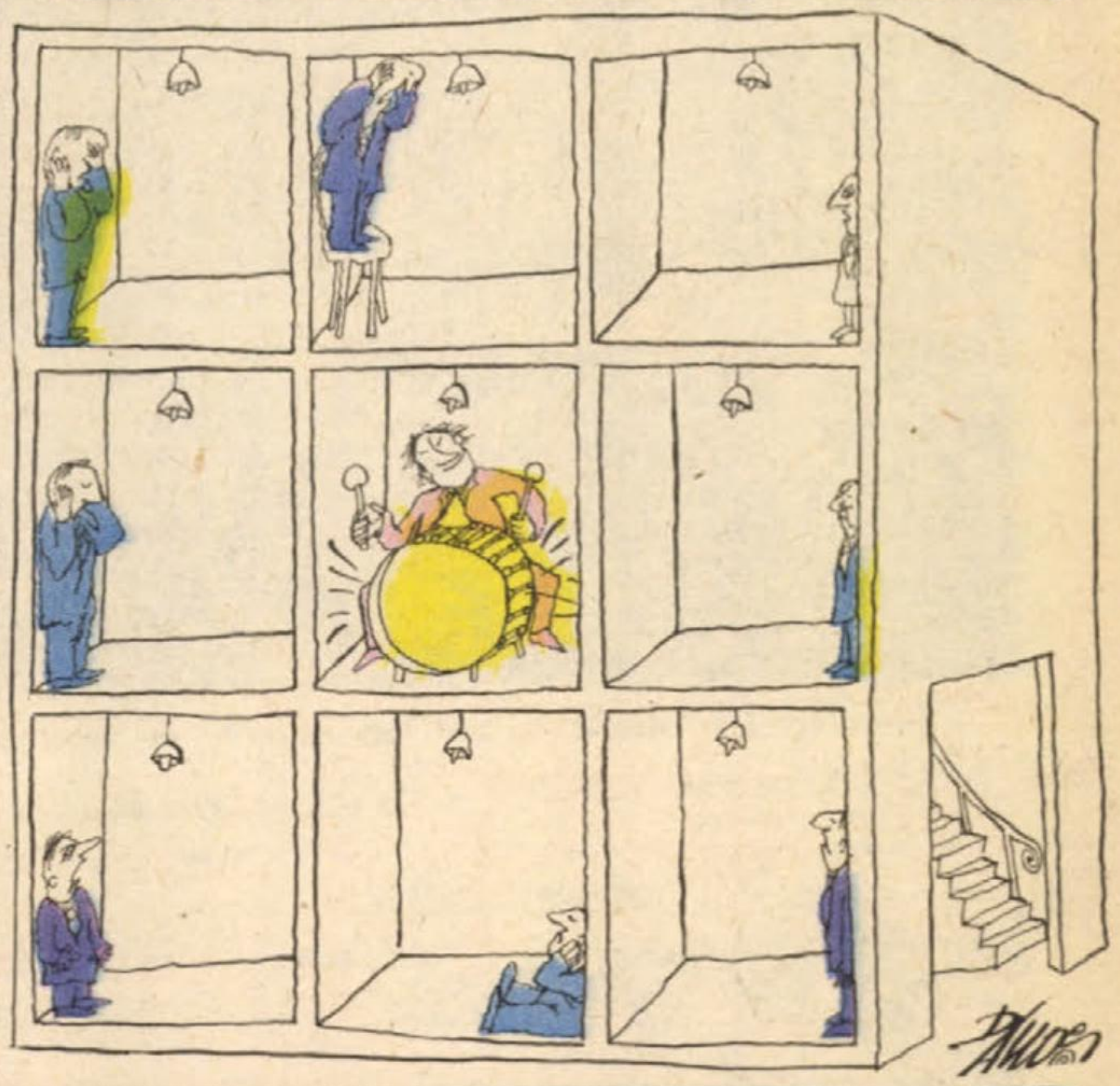

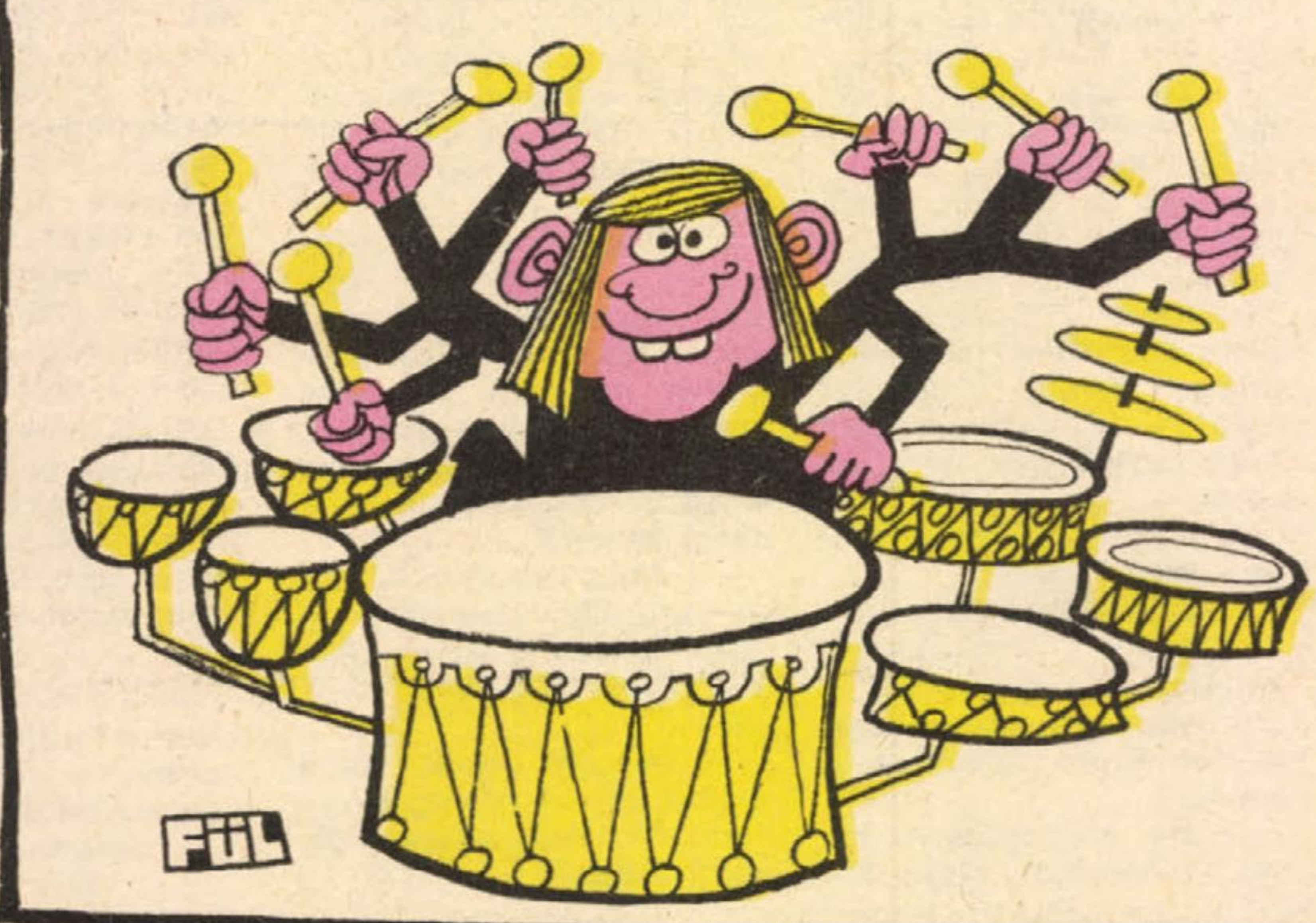

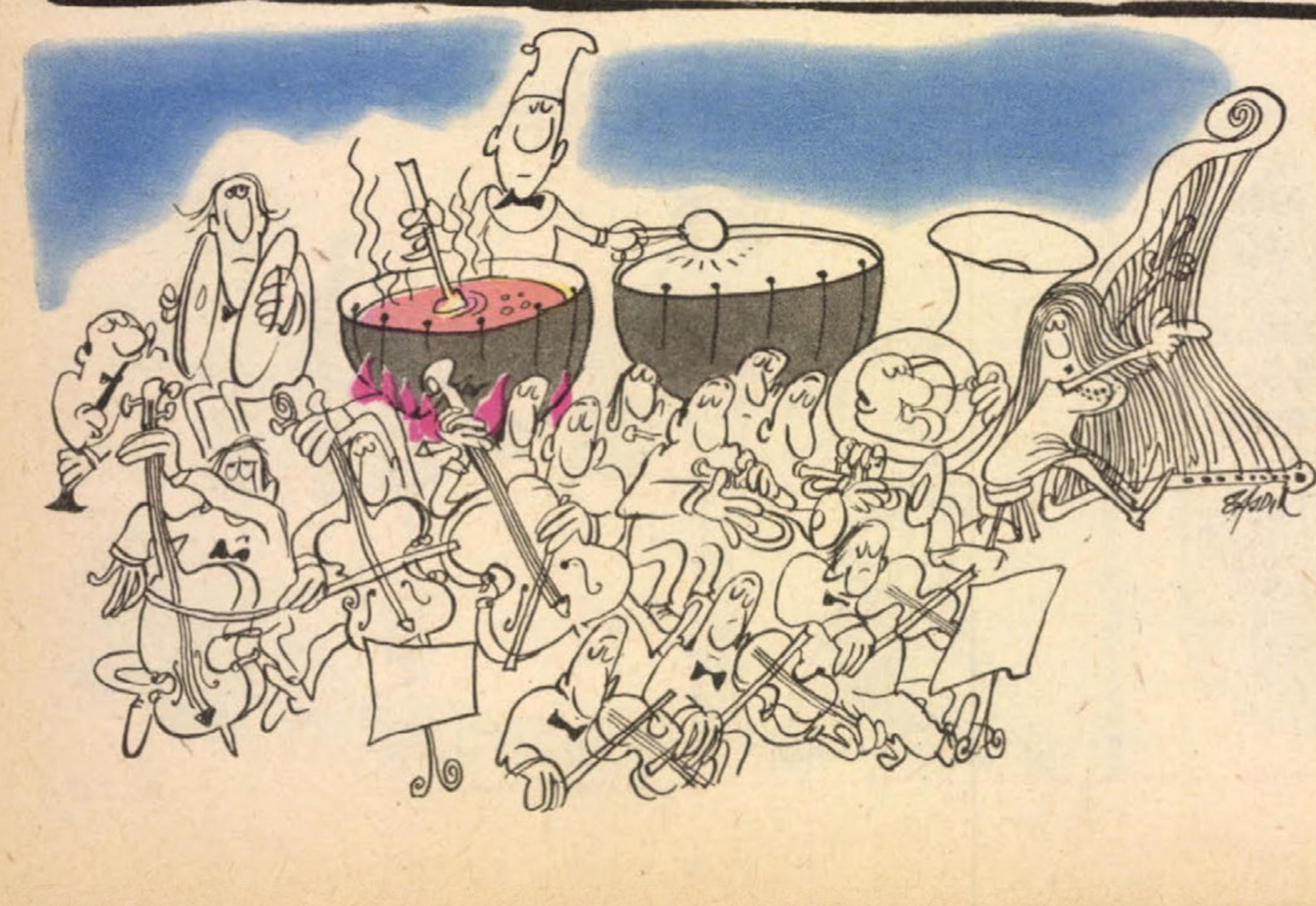

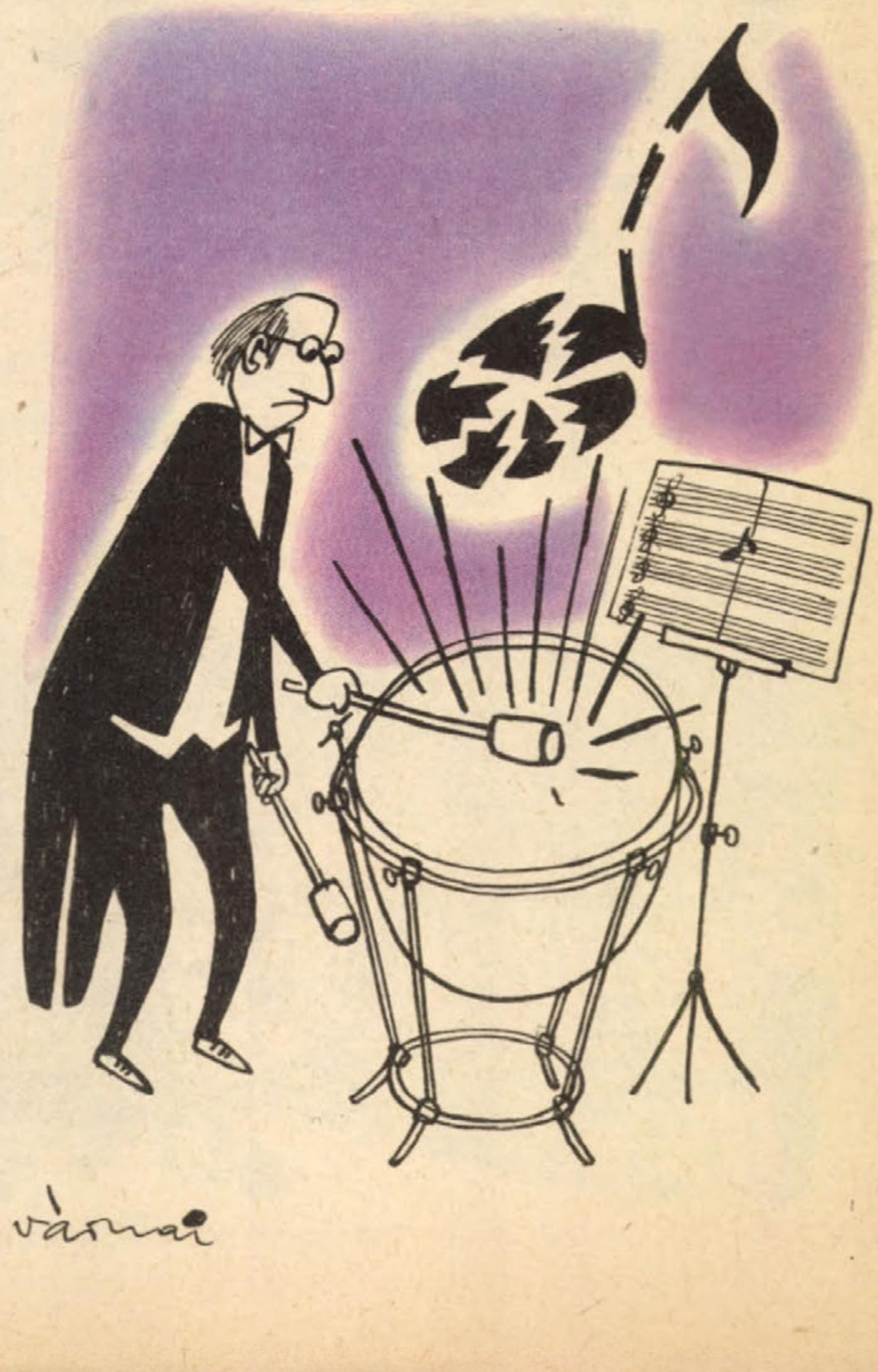

IMPORTHUMOR

PILLANTÁS A NAGYVILÁGBA

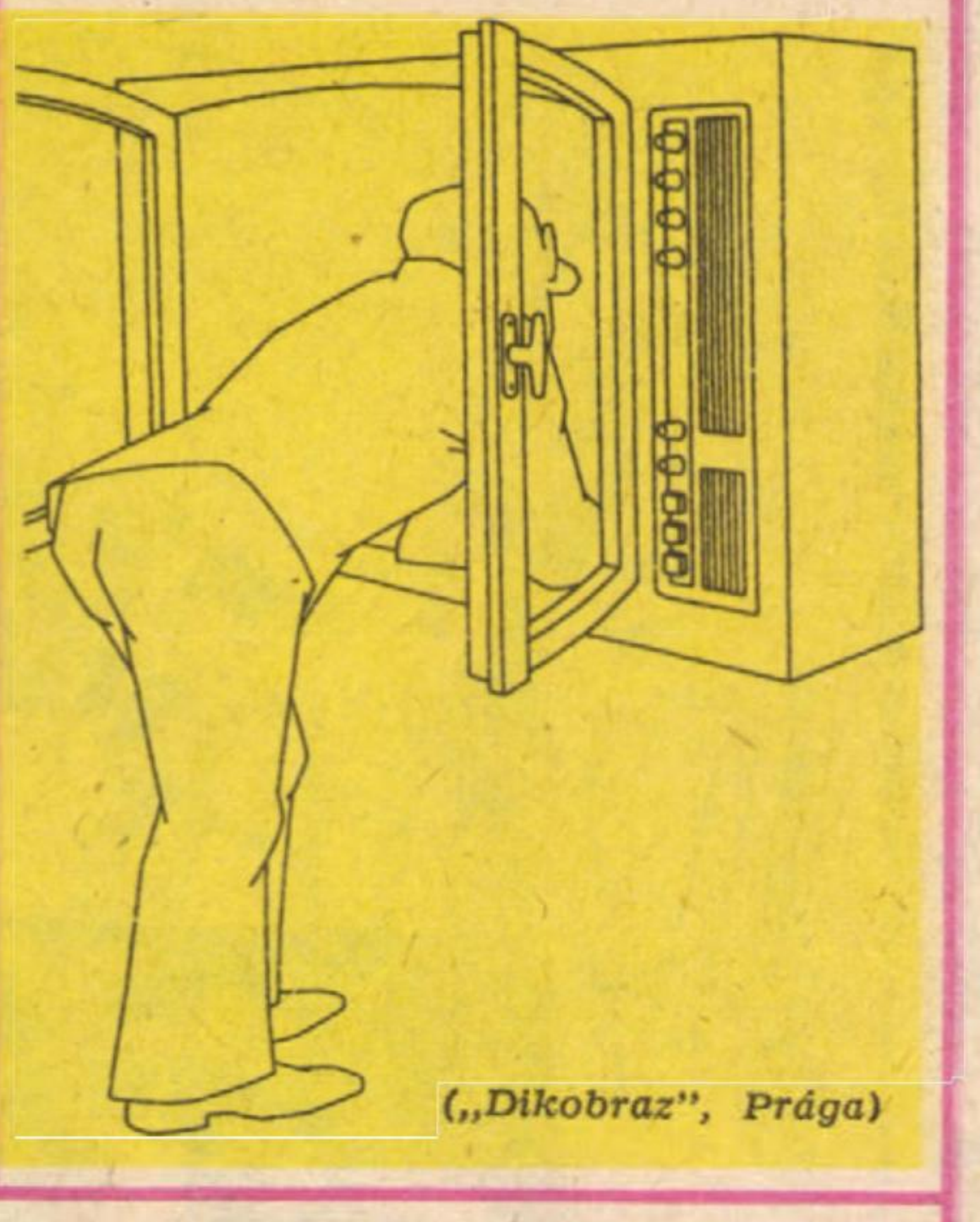

(„Dikobraz", Prága)

AZ ELSŐ BESZÉLGETÉS

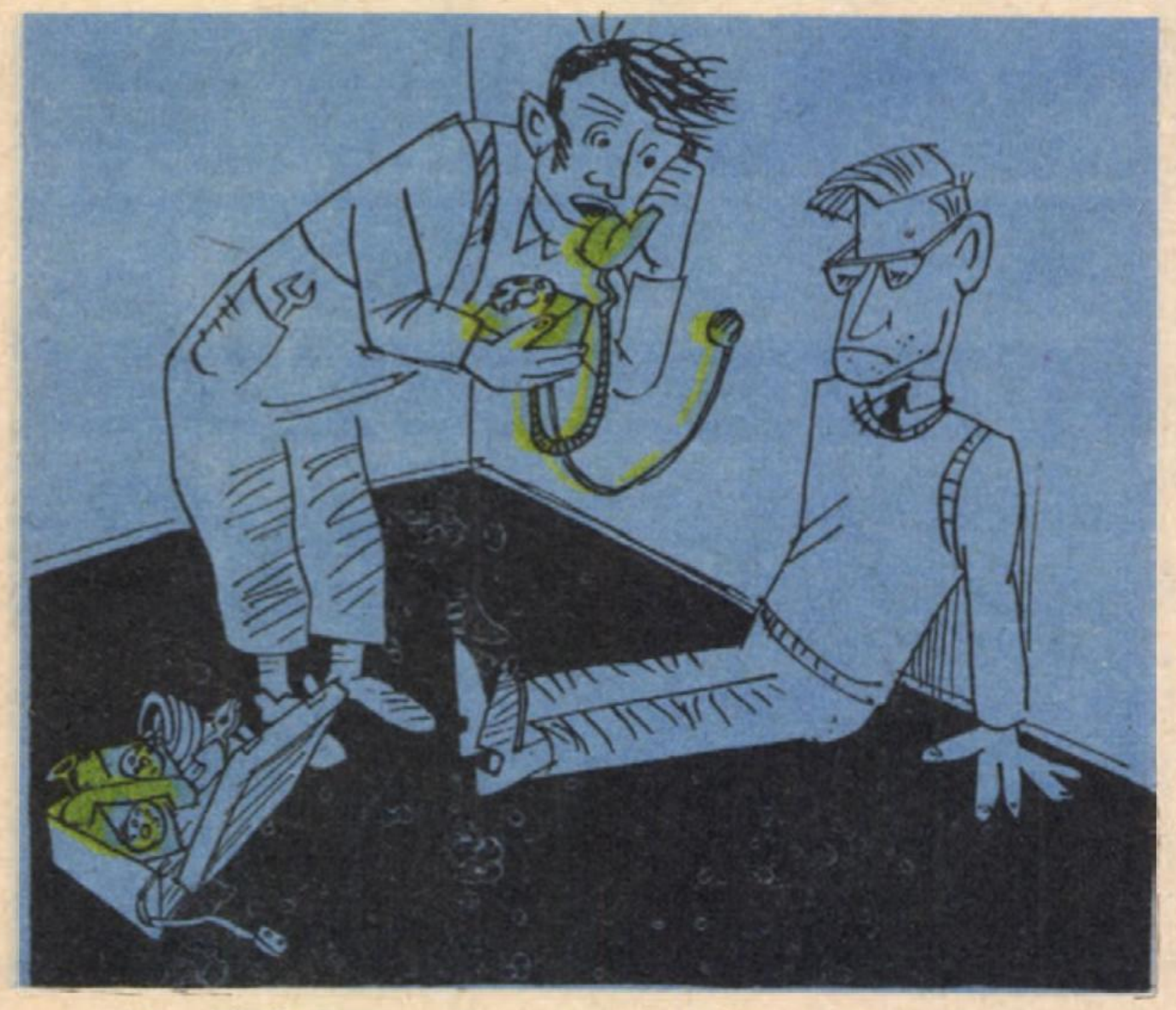

– Mentők? Egy ember rosszul lett az örömtől: telefont kapott!

(„Krokodil", Moszkva)

PEDÁNS EMBER

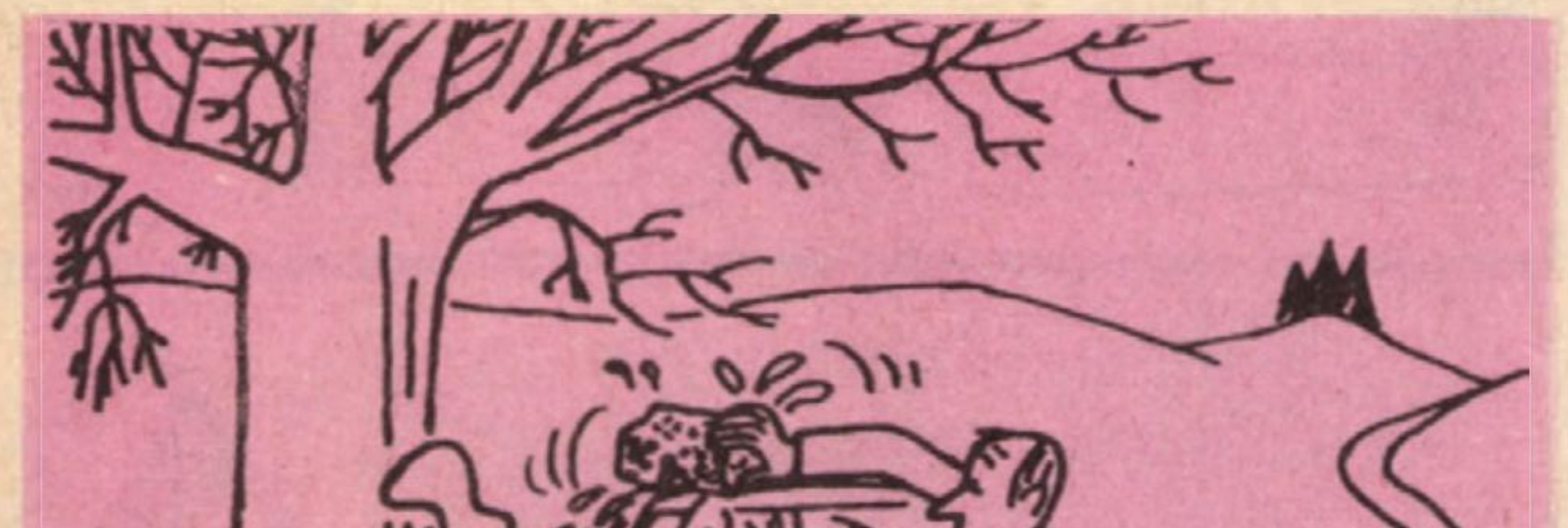

(„Eulenspiegel", Berlin)

FELIKS DERECKI

SZERENCSÉS VÉLETLEN

A főkönyvelő gondosan eligazította az iratkötegeket az asztalon, elővigyázatosan megtörölgette a szemüvegét és csak ezután emelte a tekintetét az előtte álló látogatóra.

— Á, maga az, Pokutka úr — mosolyodott el. — Mivel szolgálhatok?

A vendég az egyik lábáról a másikra állt.

— Emlékszik? Két hónappal ezelőtt történt... Pénz tűnt el.

— Hogy emlékszem-e?! — kiáltott fel bosszúsan a főkönyvelő. — Attól őszültem meg. El sem tudja képzelni, mit éltem át akkor. Szigorú vizsgálat, éppen hogy csak el nem bocsátottak... Ó, ha a kezembe kerülne az a gonosztevő!...

Pokutka nyelt egyet, aztán kibökte:

— Az a gonosztevő én vagyok.

— Mi?! — pattant fel a főkönyvelő.

— Igen, én vagyok az — ismételte meg szomorúan Pokutka.

— Nem értem... miért... hogyhogy maga?

— Nem tudom... megkísértett az ördög... Bejöttem ide az irodába, nem volt itt senki, a páncélszekrény tárva nyitva... Szinte automatikusan kezdett dolgozni a kezem. Felkaptam a pénzt, és már itt se voltam.

A főkönyvelő még mindig nem tért magához.

— Ki hitte volna! Mindig becsületes embernek tartottam magát.

— Az is voltam, amíg meg nem történt ez a dolog... De szeretném jóvátenni... Tessék, itt a pénz. Egy fillért sem költöttem belőle. Számolja meg! — Pokutka vastag bankjegyköteget tett az asztalra.

A főkönyvelő összehúzta a szemöldökét.

— Úgy látszik, viccel...

— Hogy viccelnék?! Szüntelenül marcangol a lelkiismeret... állandóan gyötör, kínoz, aludni sem tudok.

— Ne mérgesítsen tovább! Azonnal vigye innen azt a pénzt! — mordult rá a főkönyvelő.

— Hogyhogy? — csodálkozott Pokutka.

— Hát maga azt hiszi, hogy bármikor idejöhet és csak úgy ukmukfukk visszaadhatja? A tettest nem találták meg, a nyomozást beszüntették. A pénzt leírták tőlünk. A maga lelkiismerete kedvéért mégsem változtathatom meg a mérleget.

— Nagyon kérem, tegye el!

— Egy hónappal ezelőtt kellett volna jönnie, amikor folyt a vizsgálat és még nem volt kész a mérleg.

— Akkor még nem voltak ilyen lelkiismeretfurdalásaim.

— Ahá, tehát csupán a lelkiismerete miatt teszi! — csattant fel a főkönyvelő. — Metafizika! Nem veszem át és kész!

— Ez már az ön dolga, azt csinál, amit akar. — És Pokutka elindult az ajtó felé. A főkönyvelő rámeredt a bankjegycsomóra. A homlokán kövér verejtékcseppek gyöngyöztek.

— Várjon csak, Pokutka úr — mondta. — Nem kell mindjárt heveskedni, beszéljünk normális emberek módjára. Képzelje magát az én helyembe... A példás mérlegért prémiumot kaptam. És ha most kiderül...

— Ahhoz semmi közöm — mondta Pokutka. — Most érzem csak, mekkora kő esett le a szívemről...

— Mondja csak, nem tudná ezt az összeget valamilyen jótékonysági célra fordítani?

Pokutka egy pillanatig gondolkodott.

— Nem — csóválta meg a fejét. — A pénz a szövetkezeté. Miért adnám oda jótékonysági célokra?

— Hát nem érti, hogy már nem a szövetkezeté?! A vizsgálat befejeződött, az összeg a „veszteség" rubrikában van bejegyezve... Ez most már, hogy úgy mondjam... a maga pénze. Nyilván akar venni valamit a lakásába, bútort, esetleg...?

Pokutka rendíthetetlen volt: — Nem élünk odahaza tudj'isten milyen fényesen, de a vétkemet mindenáron jóvá akarom tenni!

A főkönyvelő a gondolataiba mélyedt: — Ha úgy vesszük, nem is olyan nagy összegről van szó — próbálta meg félrevezetni Pokutkát. — Mi az a pár ezer! Költse el hölgytársaságban, még kevés is lesz...

— Nem nagyon tetszik az ajánlata.

— Drága barátom, könyörüljön rajtam! — A főkönyvelő térdre borult és összekulcsolta a kezét. — Feleségem van, gyermekeim...

— Nekem is.

A főkönyvelő felállt:

— Ha már nem akarja megtenni az én kedvemért, tegye meg a szövetkezetért, valamenynyiünkért... a társadalomért!

— Nem!

A főkönyvelő szemében gonosz szikrák lobbantak fel. — Undorító alak — mormogta, aztán megragadta a pénzköteget és lendületes mozdulattal Pokutka felé hajította. Pokutka azonban röptében elkapta és visszadobta a főkönyvelő elé az asztalra. Mindkettőjükben forrt a düh, a bankjegyek ide-oda röpködtek.

A főkönyvelő lehajolt, a bankjegycsomó beleütközött a kandallóba és a lobogó tűzbe esett. Egy másodperc, kettő — máris elhamvasztották a lángok.

— Hurrá, meg vagyunk mentve! kiáltották szinte egyszerre és szívélyesen összeölelkeztek.

Lengyelből fordította:
Zahemszky László

EZ NEM MESE

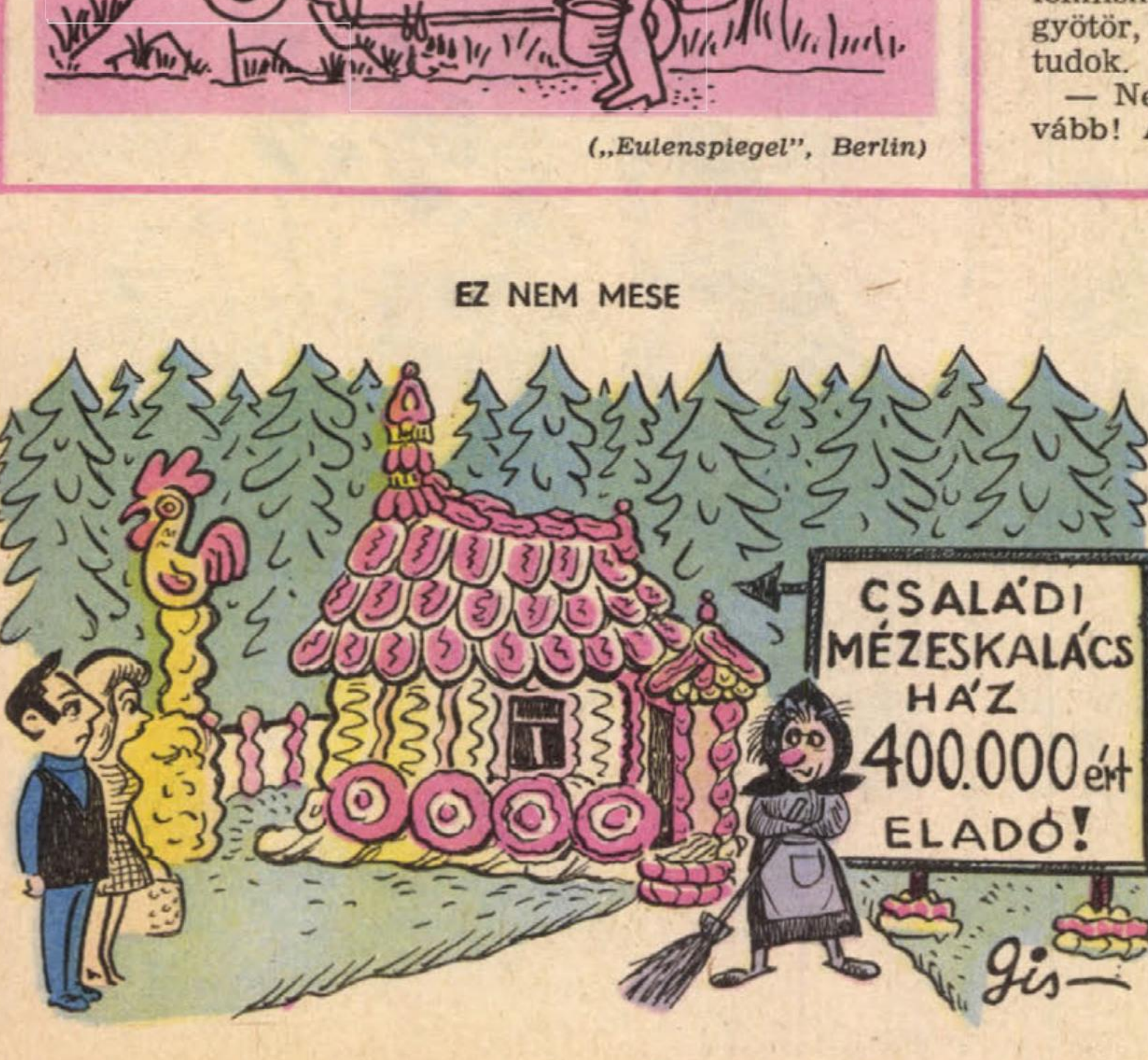
CSALÁDI MÉZESKALÁCS HÁZ 400.000-ért ELADÓ!
Gis

EMELETES NŐI CIPŐ A DIVAT

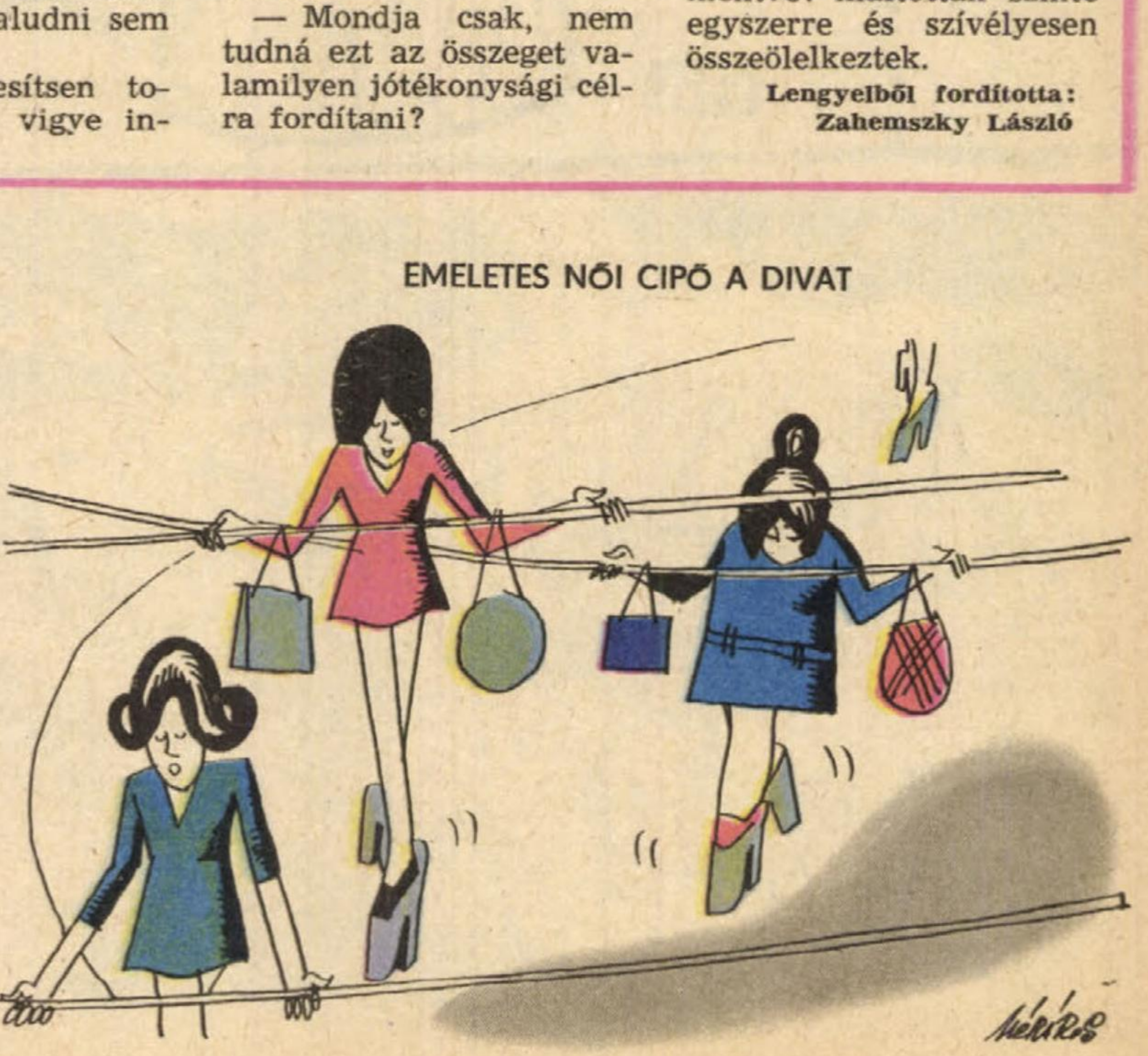

TÚLTERHELTSÉG

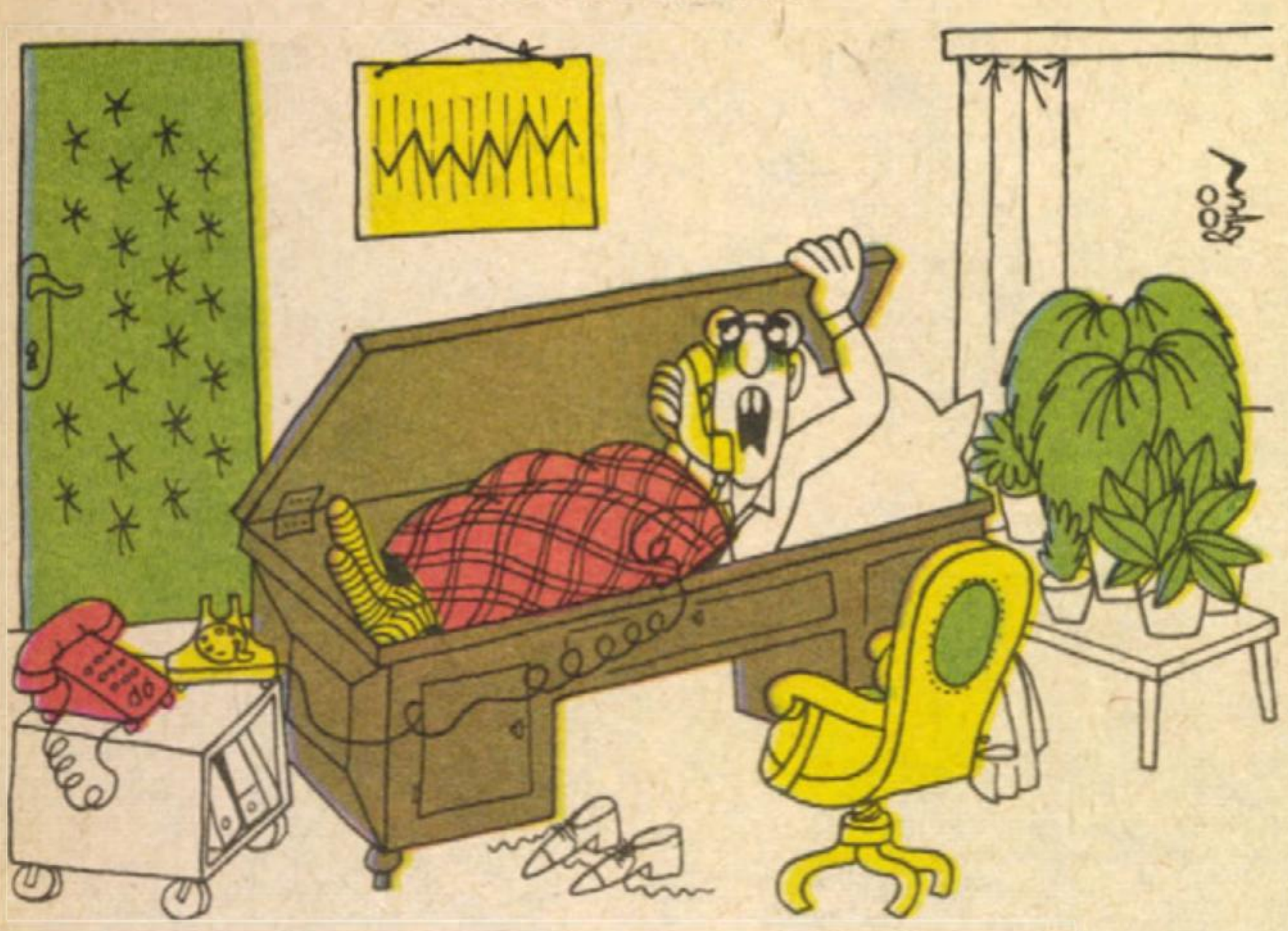

– Gizike, most fél óráig ne zavarjon senki!...

A TELEFONDOKTOR JÖVŐJE

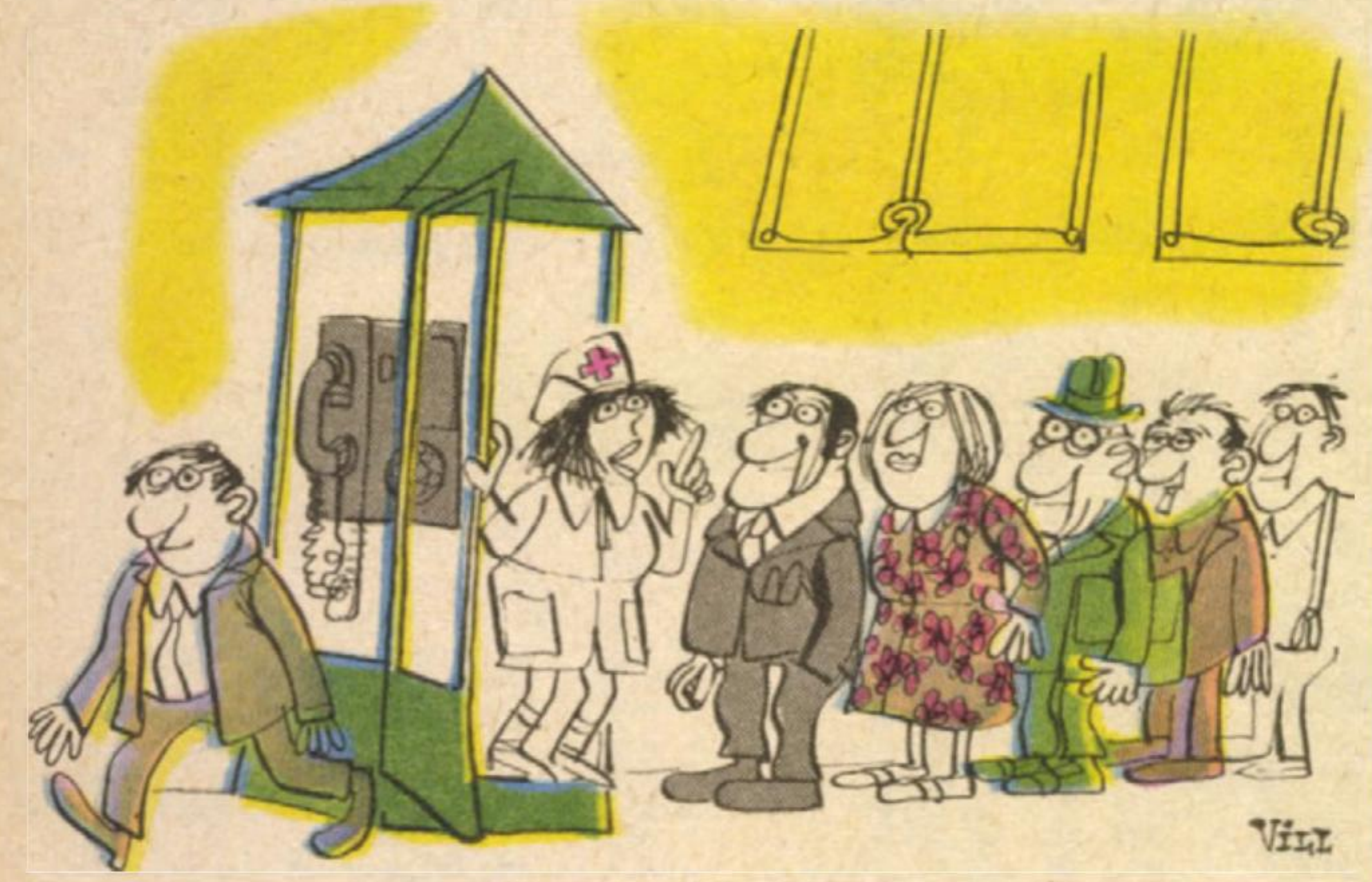

– Kérem a következőt...

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

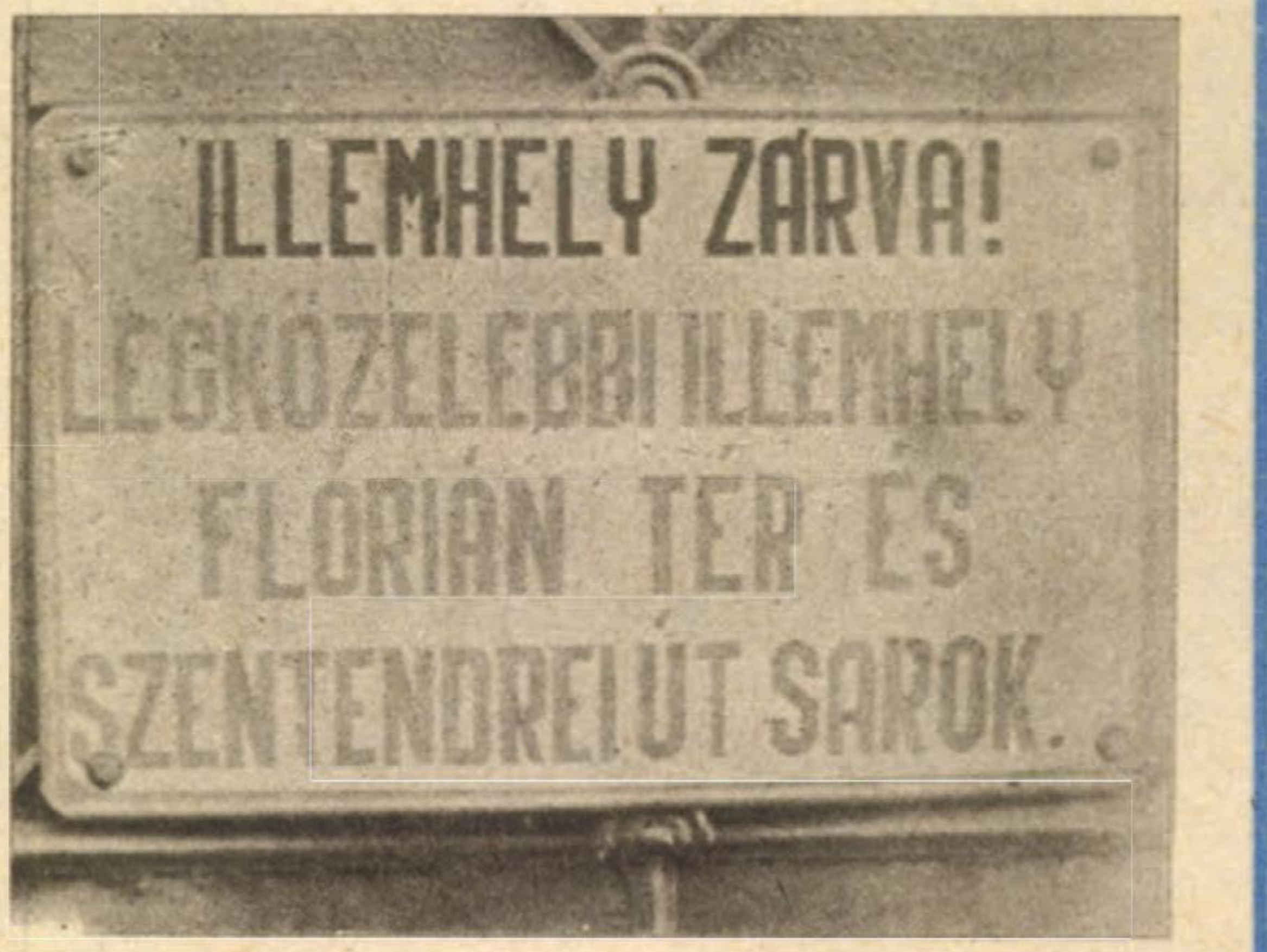
ILLEMHELY ZÁRVA!
LEGKÖZELEBBI ILLEMHELY
FLÓRIÁN TÉR ÉS
SZENTENDREIÚT SAROK.

Maga a sarok? És mit szól ehhez a rendőr?

(Óbudán fotózta Hangya István)

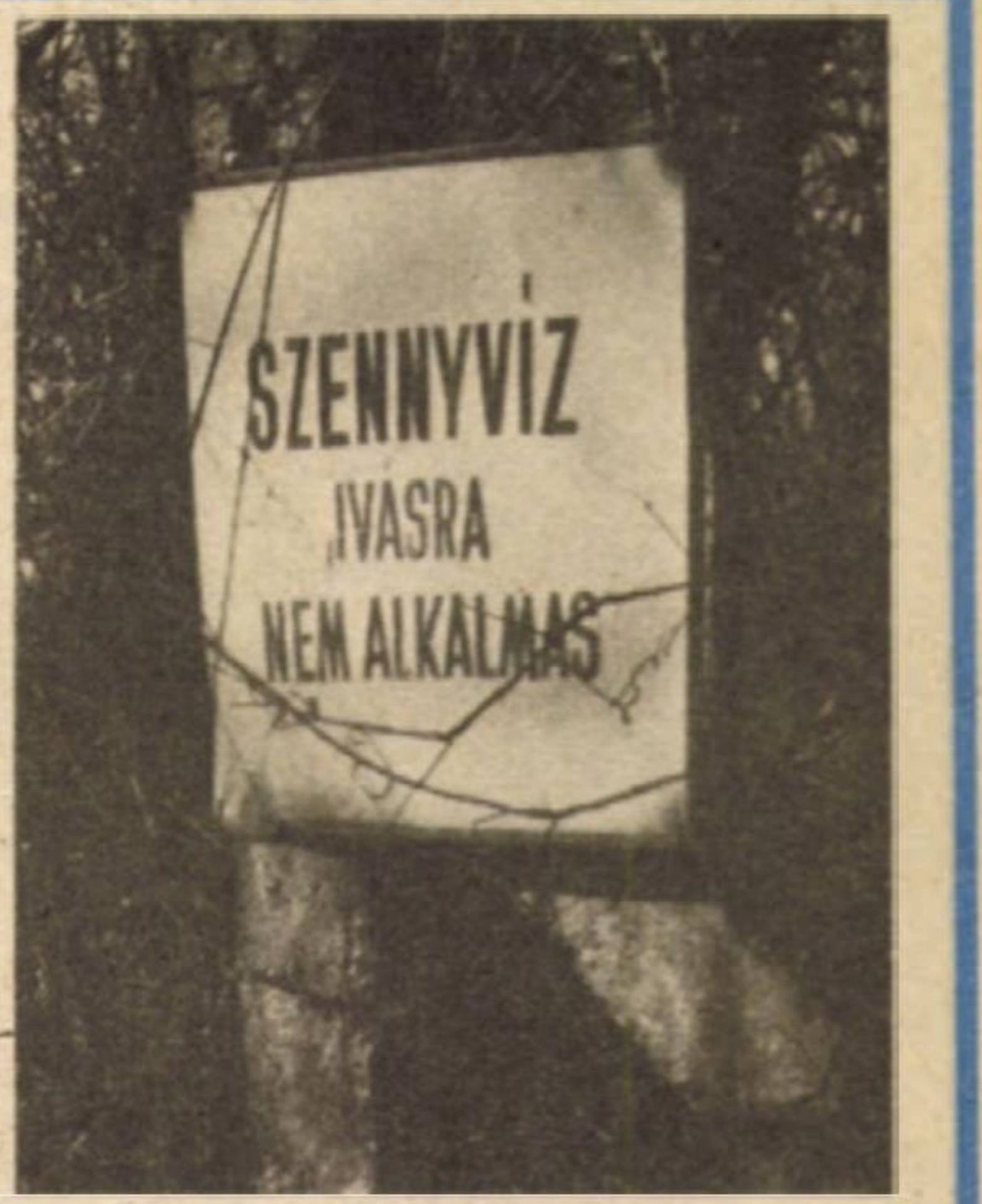
SZENNYVÍZ
IVASRA
NEM ALKALMAS

Ez csak logikus!

(A budai hegyekben fotózta Csóka Vince)

Farkasréti temető

Csökkent a vándorlás

Ez mindenesetre megnyugtató hír

(A Közmű c. lapban fedezte fel Bertalan György)

— **A nagyvárosok patkánymentesítéséről** kezdődött hétfőn nemzetközi tanácskozás Budapesten. A megbeszélésre 14 európai ország 21 fővárosából érkeztek külföldi vendégek. A háromnapos tanácskozáson 39 előadás hangzik el.

Nehéz tudomány a földrajz!

(A Magyar Nemzetben találta Finck Antalné, soproni olvasónk)

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

NE MARADJON LE,
a világ halad!
RÉGI HŰTŐGÉPÉT, MOSÓGÉPÉT CSERÉLJE KI A LEGKORSZERŰBBRE
CSERE-AKCIÓ A
KERAVILL-NÁL
FELVILÁGOSÍTÁS: SZAKÜZLETEINKBEN

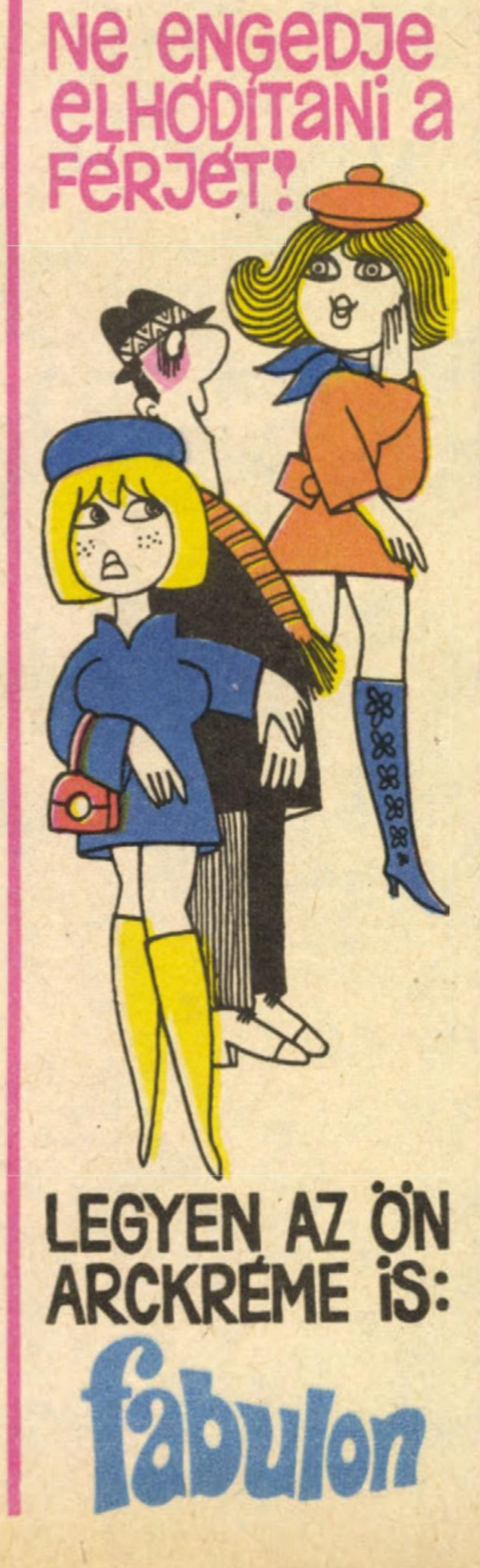
NE ENGEDJE ELHÓDÍTANI A FÉRJÉT!
LEGYEN AZ ÖN ARCKRÉME IS:
fabulon

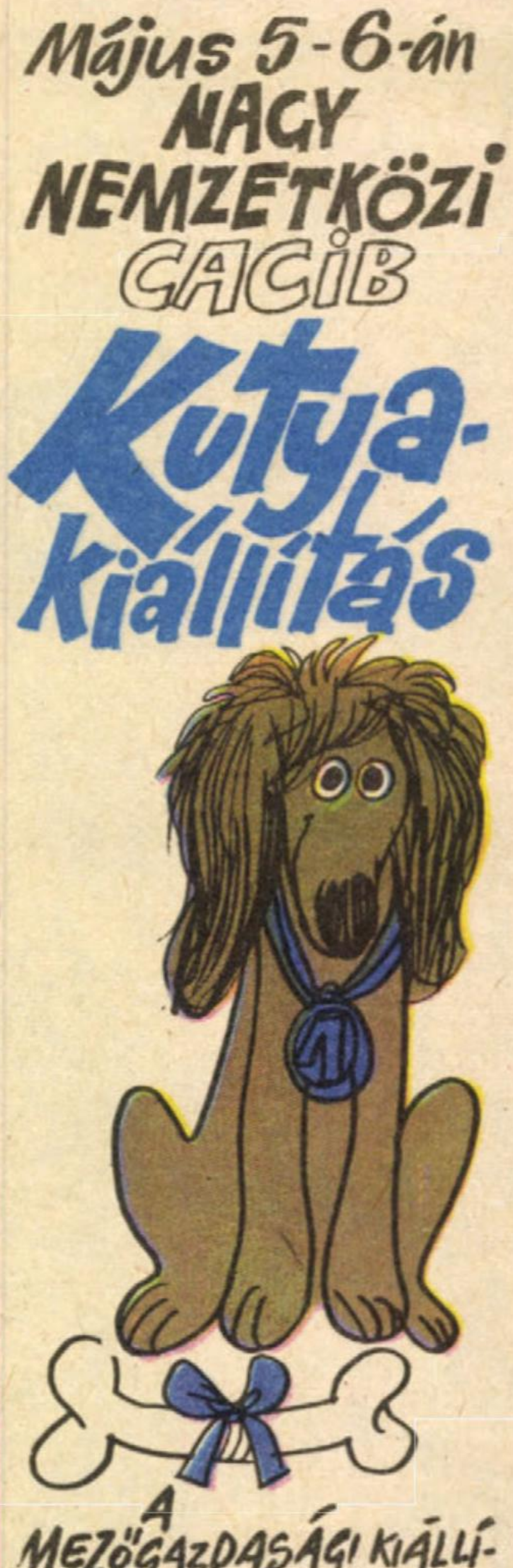
Május 5-6-án
NAGY NEMZETKÖZI
CACIB
Kutya-kiállítás
A MEZŐGAZDASÁGI KIÁLLÍTÁS TERÜLETÉN

Budapest X., Albertirsai út 10. 3-as kapu. Megközelíthető: a Népszínház utcából induló 29-es villamossal, a metróval és a végállomástól külön autóbusszal.

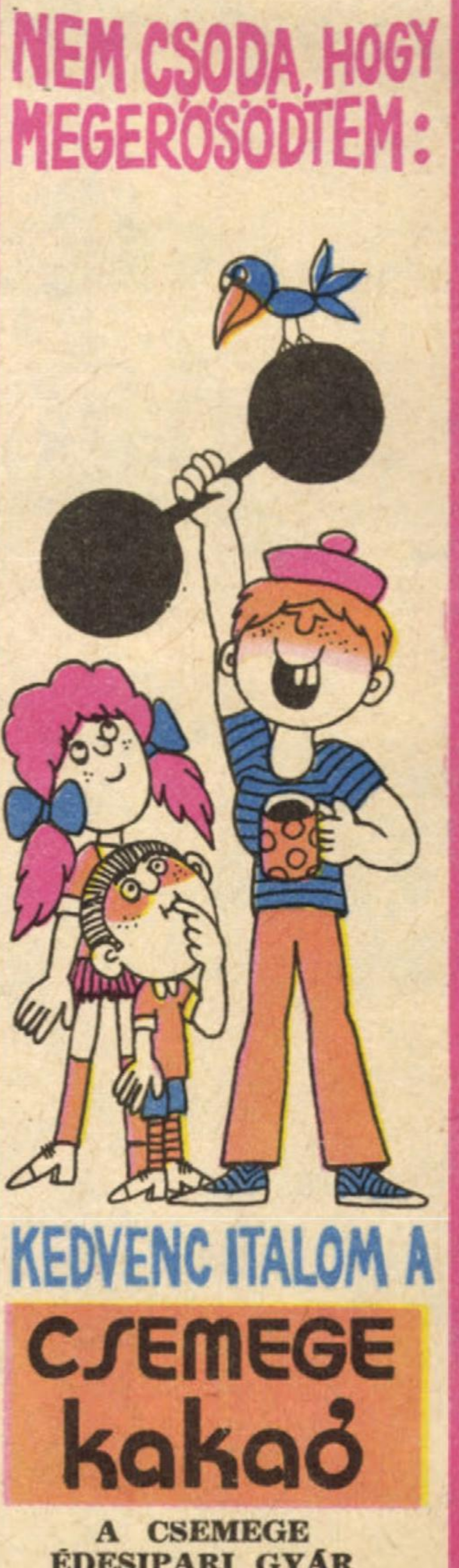
NEM CSODA, HOGY MEGERŐSÖDTEM:
KEDVENC ITALOM A
CSEMEGE
kakaó

A CSEMEGE ÉDESIPARI GYÁR TERMÉKE

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

HALLOTTUNK EGY VICCET

A chicagói „Simon és Simon és Simon és Simon cég üzletházának irodájában cseng a telefon. Egy alkalmazott felveszi.

— Halló, Mr. Simont keresem!

— Éppen ma reggel Alaszkába repült üzleti ügyben.

— Akkor Mr. Simonnal szeretnék beszélni.

— Sajnálom igazgatói értekezleten van.

— Kérem kapcsolja Mr. Simont!

— Házon kívül van. Tessék később hívni.

— Halló! Adja nekem Mr. Simont!

— Ja? Az én vagyok.

MIÉRT VAN KÖZLEKEDÉSI DUGÓ?

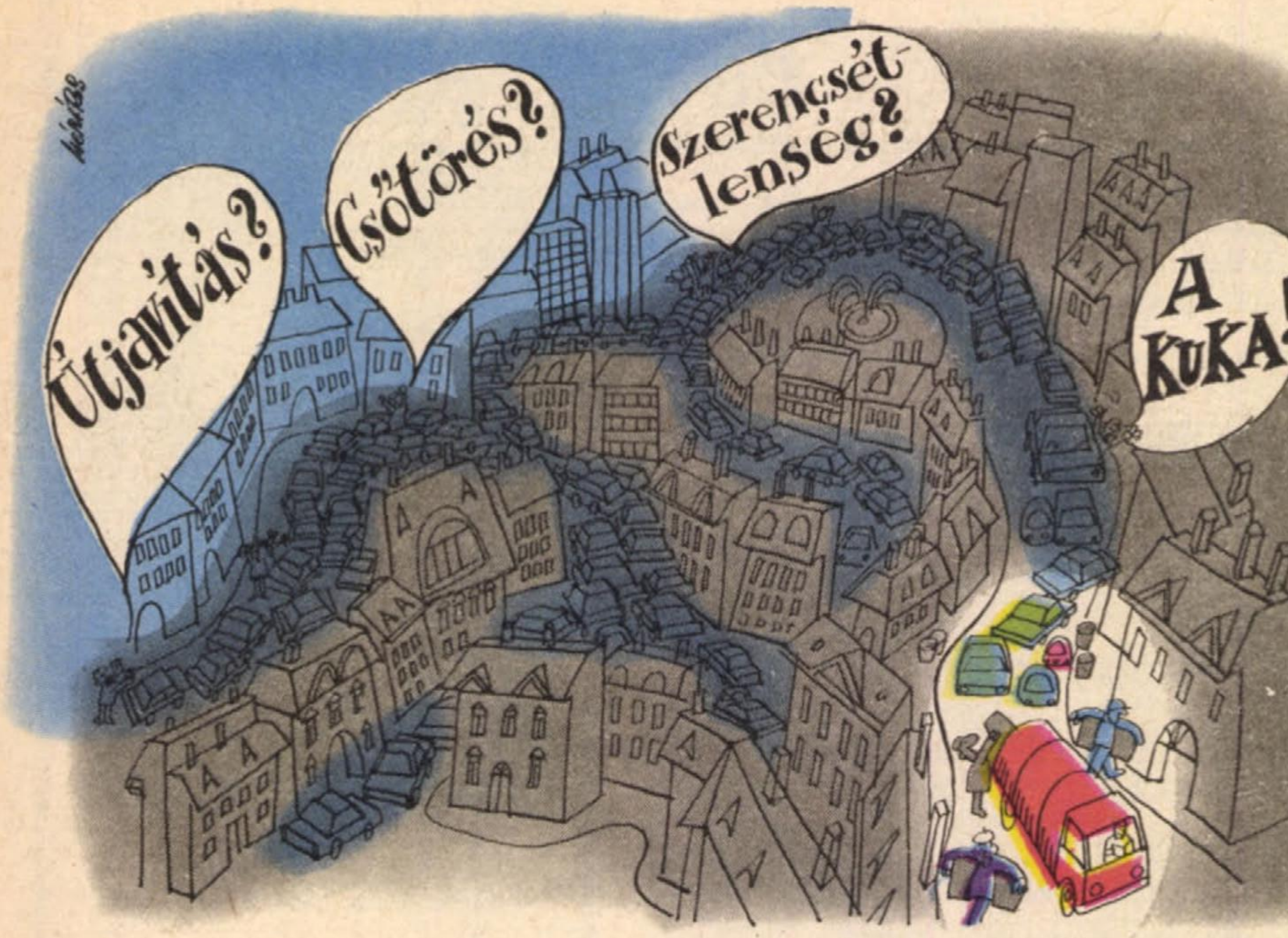
Útjavítás?
Csőtörés?
Szerencsétlenség?
A KUKA!

JÓSLAT

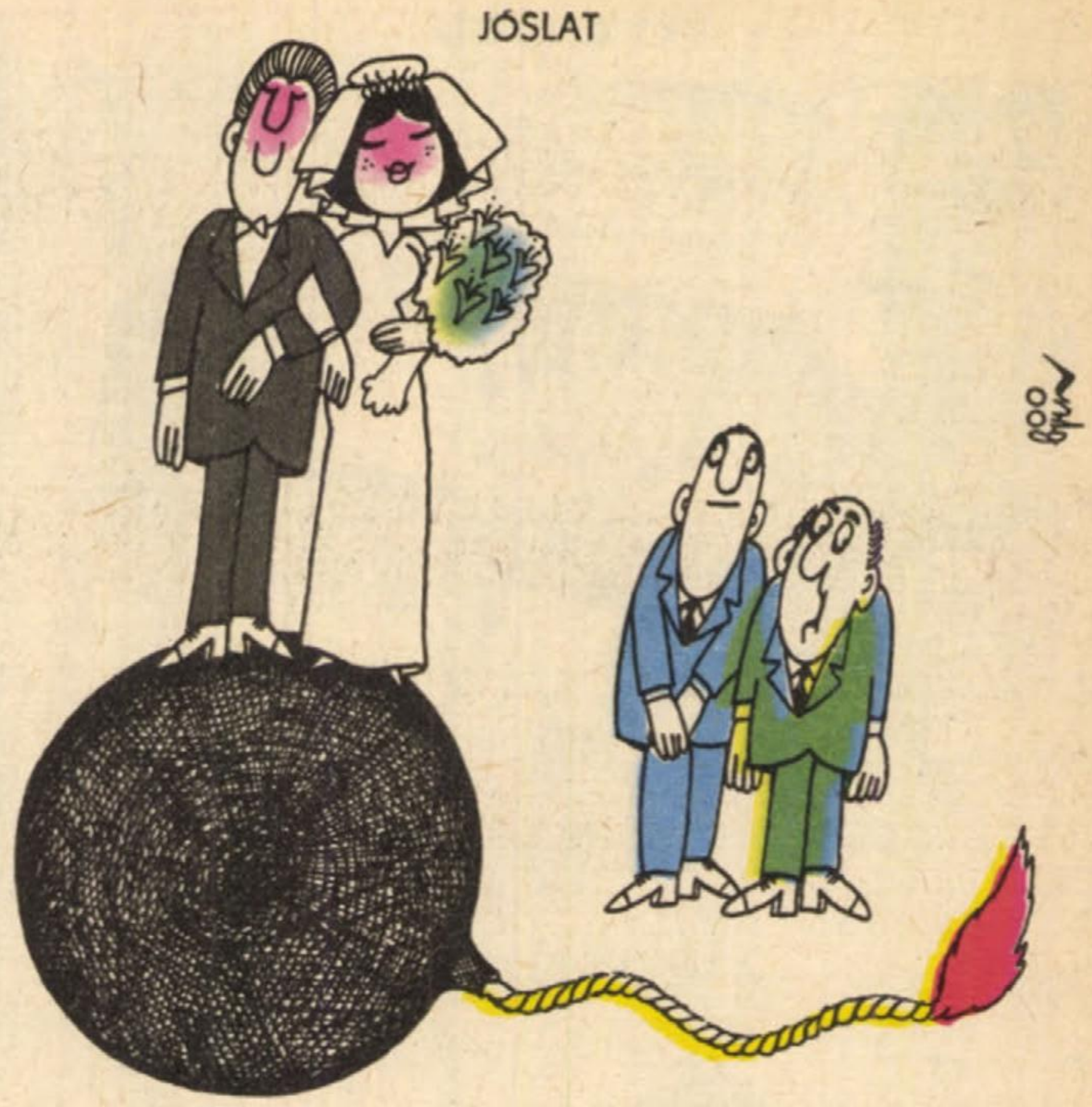

– Na, ez a házasság sem lesz hosszú életű!...

EJSZAKAI TÁRSASJÁTÉK

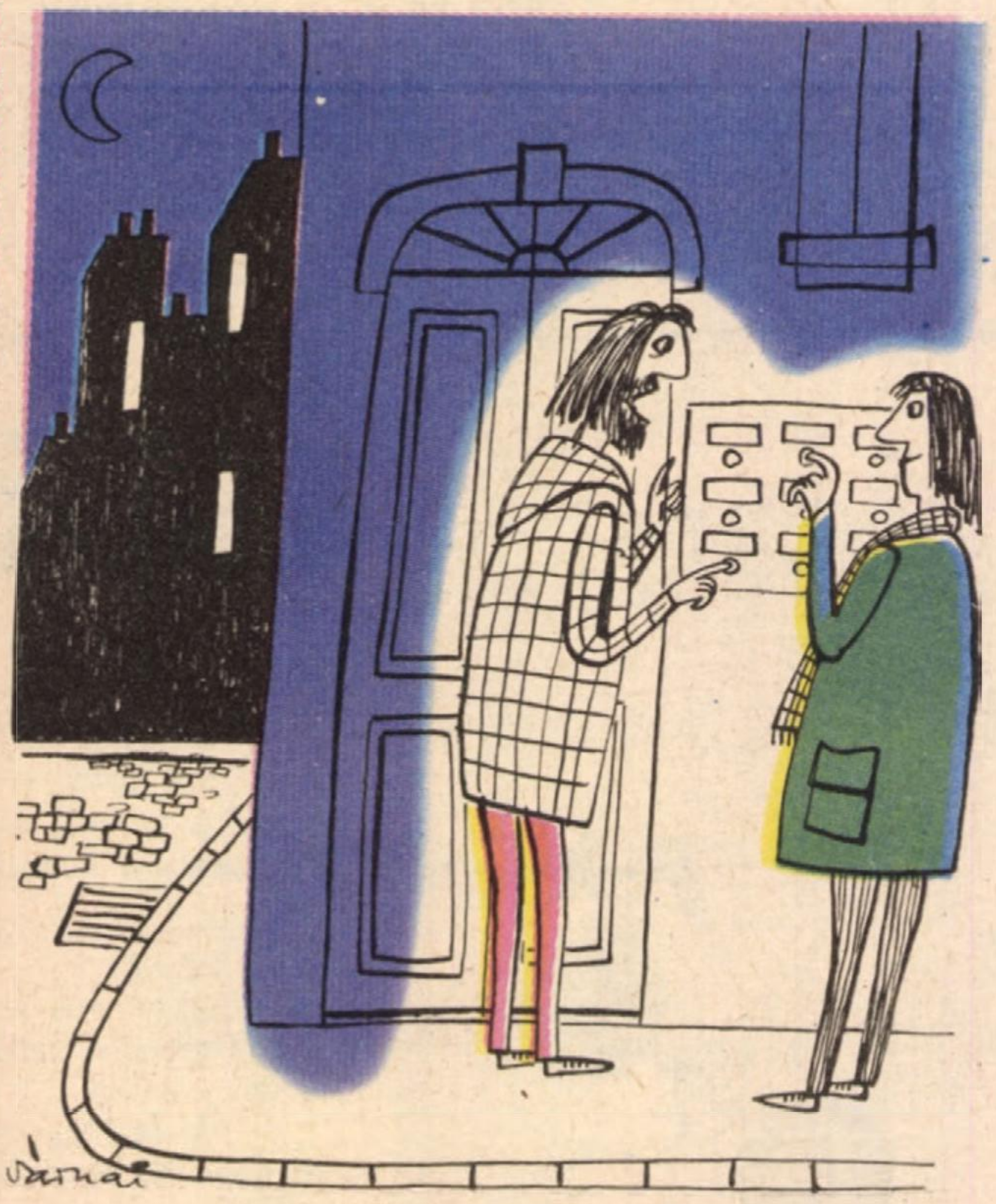

– Egyszerre csengetünk, és amelyikünk lakója előbb kezd el káromkodni, az nyert...

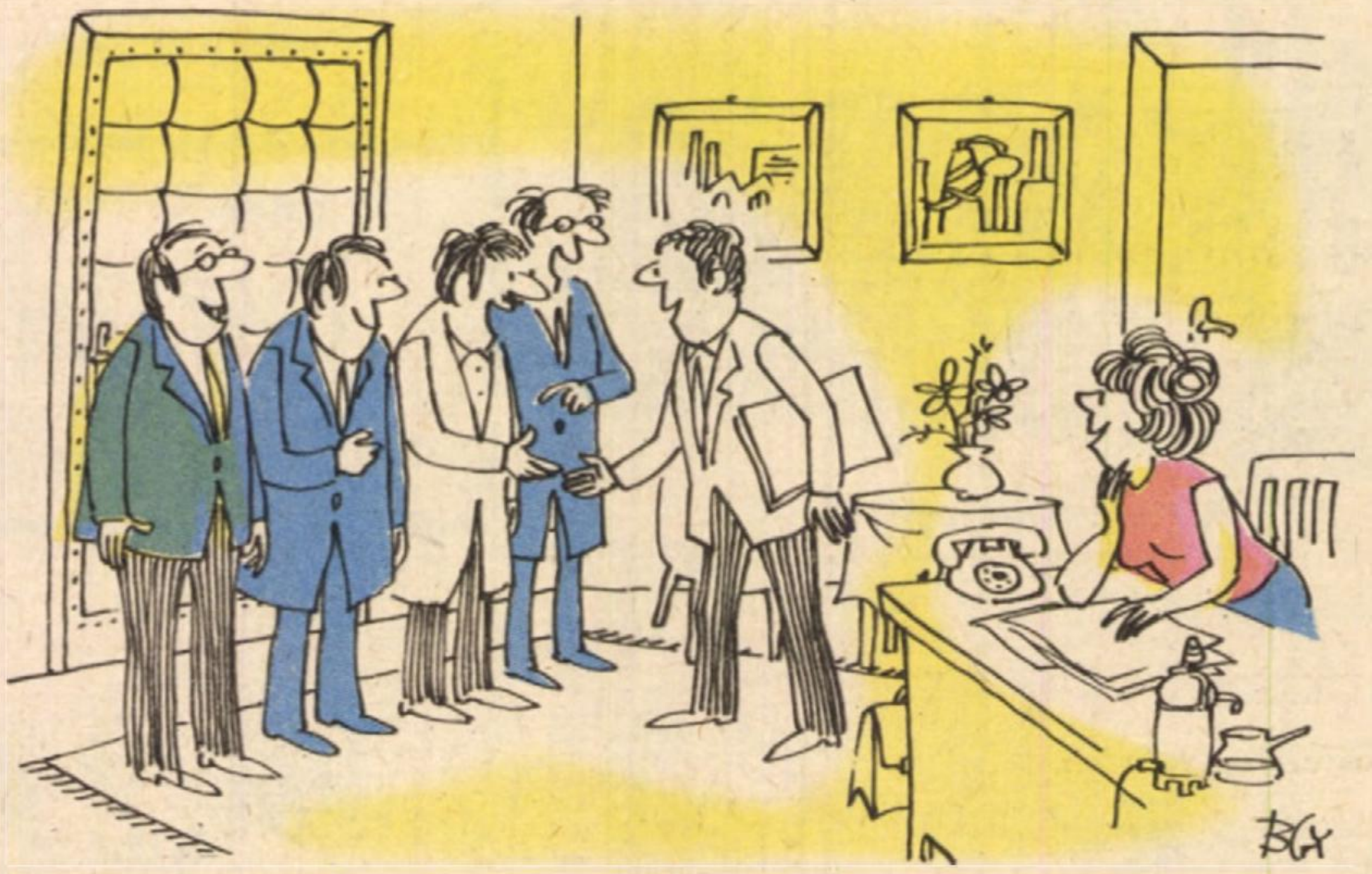

ANYANYELVÜNK

– Elvtársam, engedje meg, hogy bemutassam Kiss szaktársat, Nagy kartársat és az igazgató urat.

JOGOS AGGÁLY

– Kíváncsi vagyok, mit fog szólni ehhez a pápa?

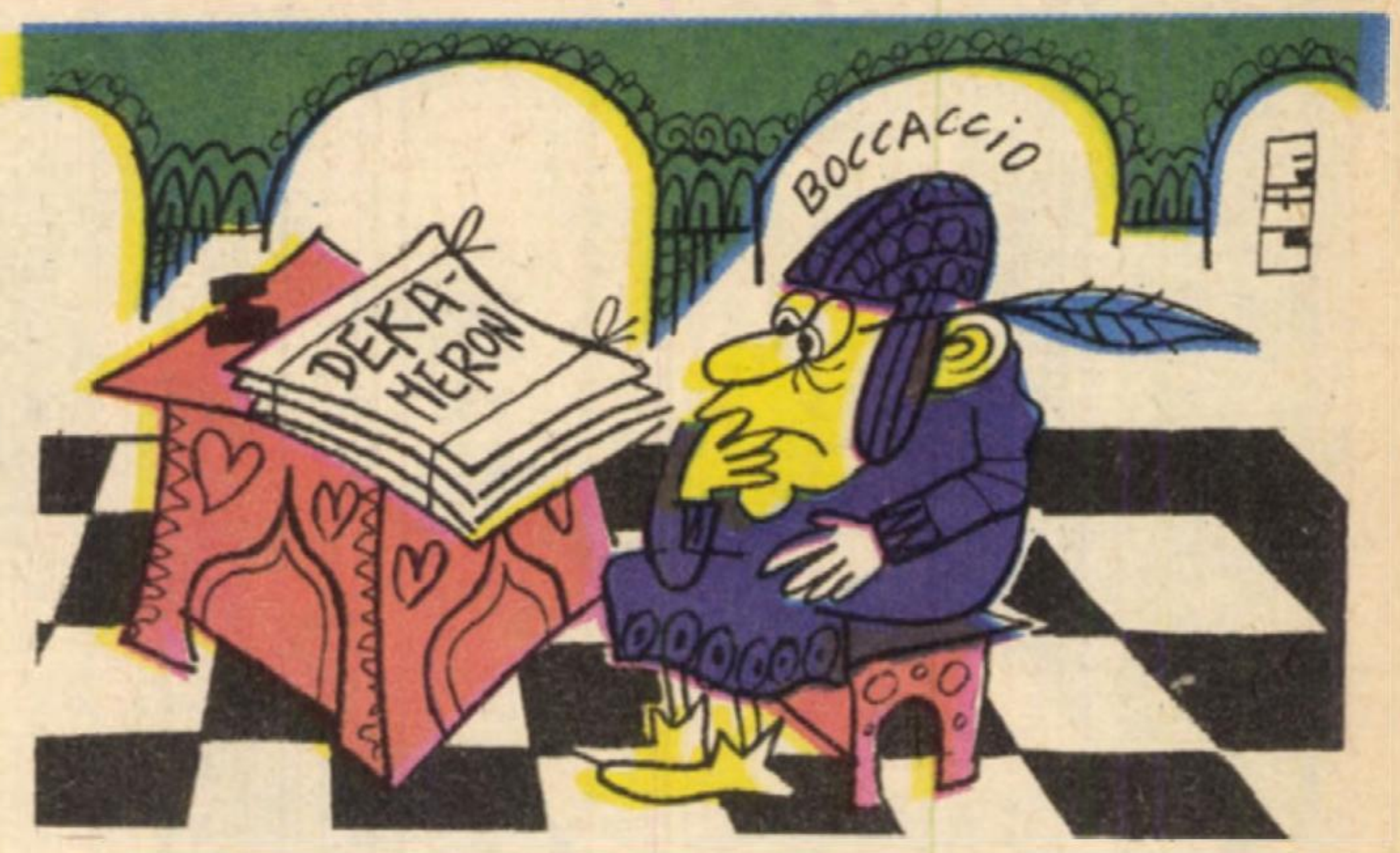
DEKA-MERON
BOCCACCIO

HOZZÁK A NYUGDIJAT

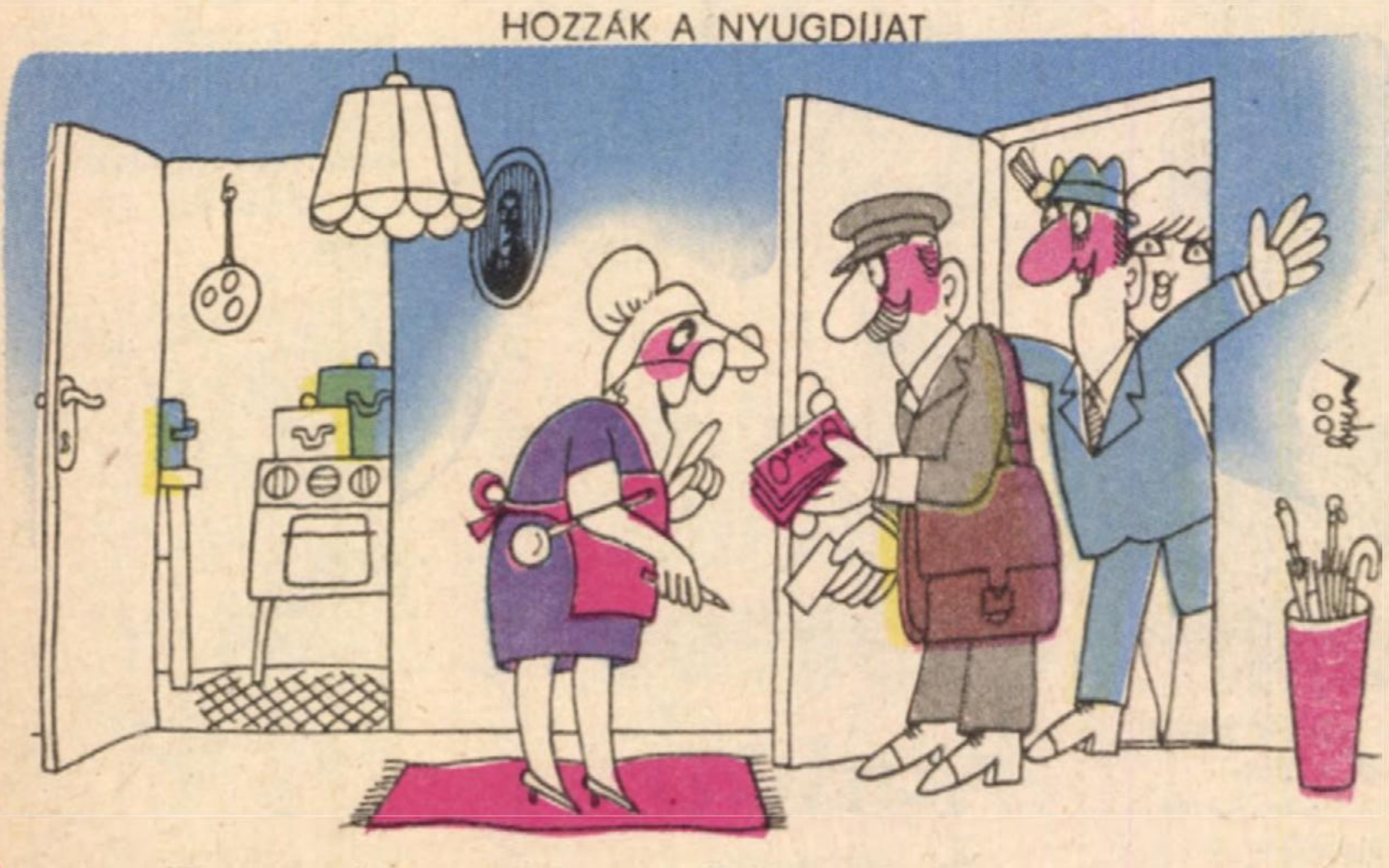

– Álljon egy kicsit arrébb az ajtóból, postás bácsi, hogy be tudjanak jönni a gyermekeim...

NÁSZUTASOK

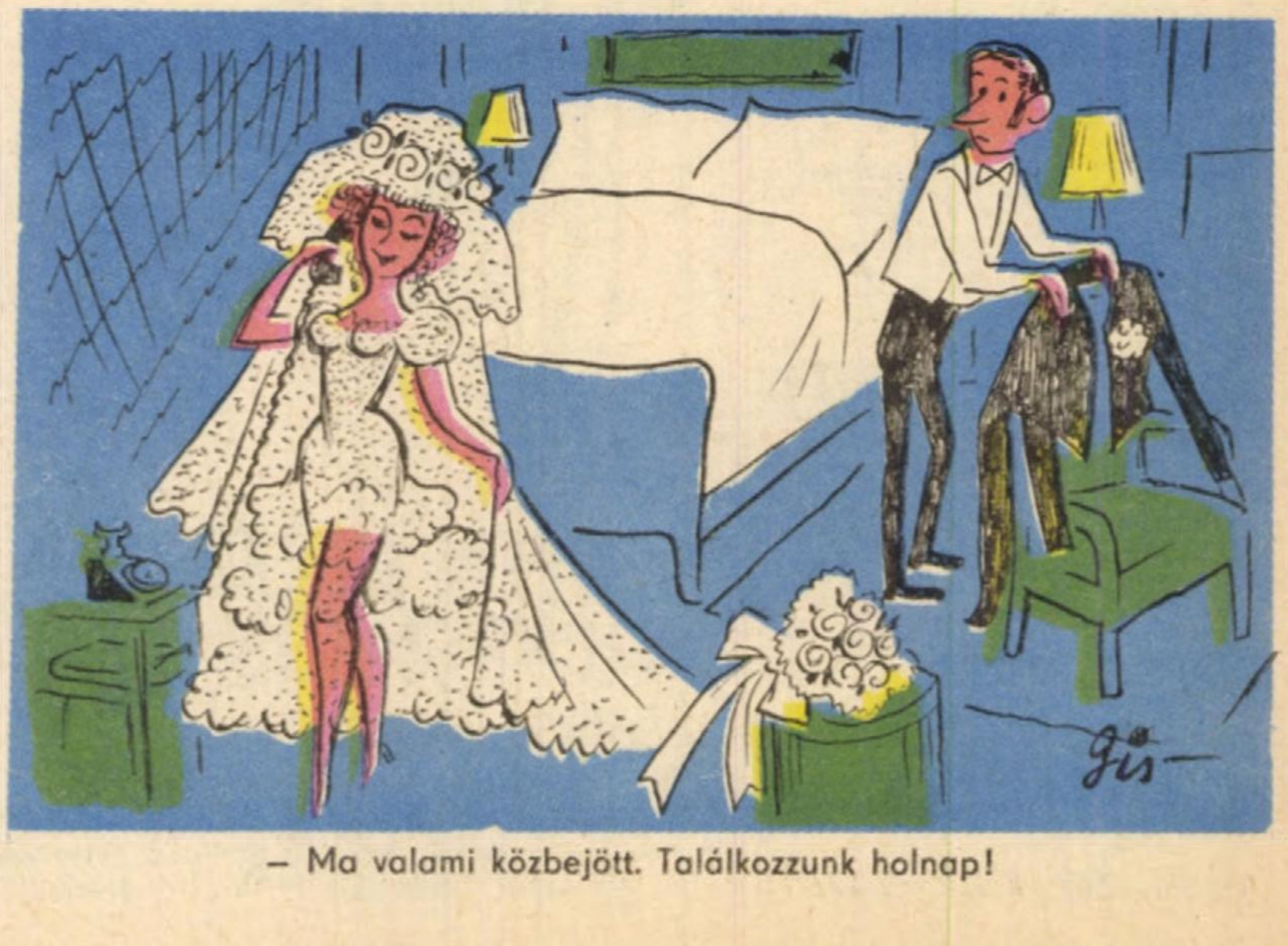

– Ma valami közbejött. Találkozzunk holnap!

ÖSZTÖNZÉS – SPORTOLÁSRA

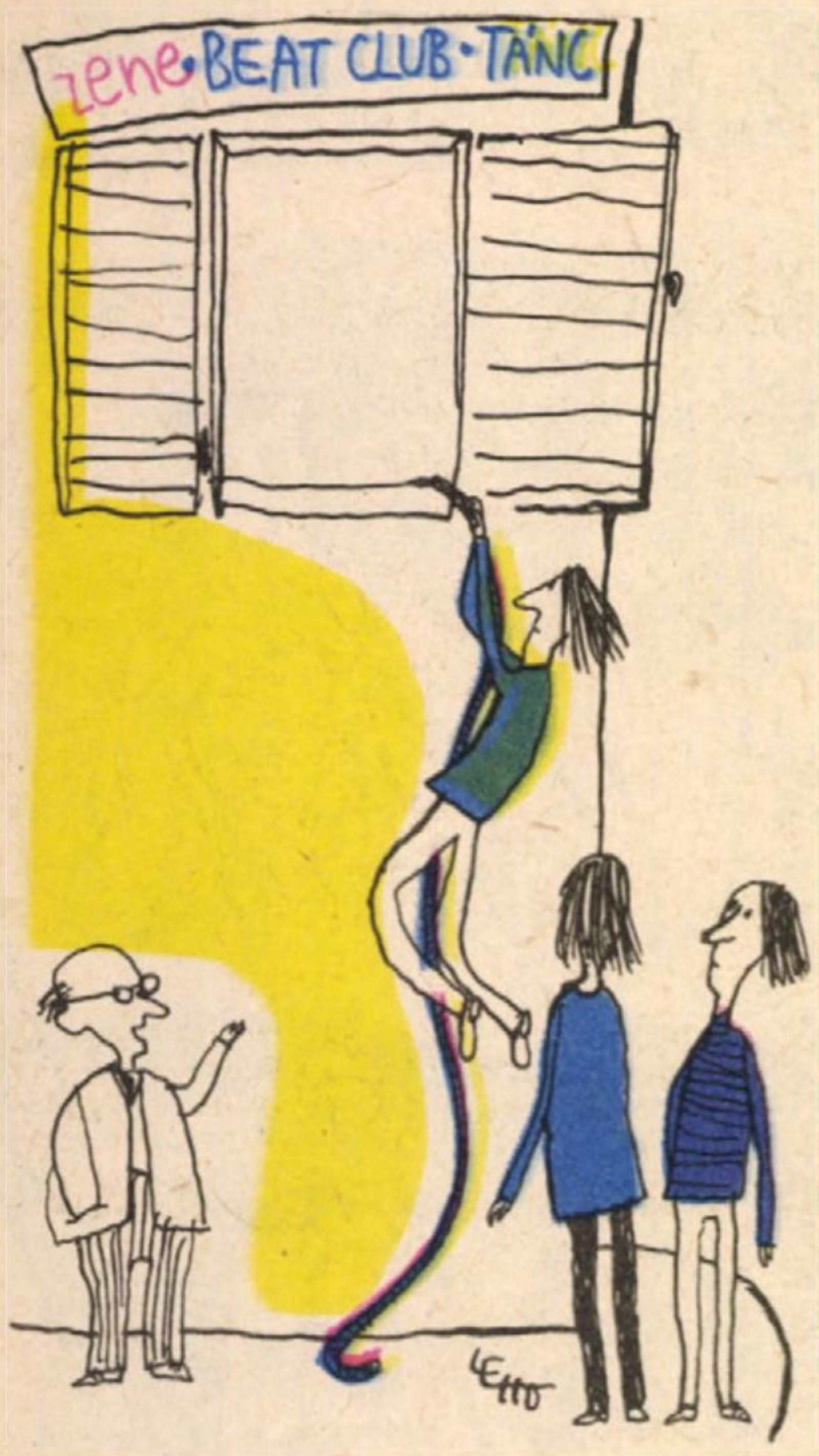

– Igyekezzetek, fiúk, mindjárt kezdődik a zene!

RÉBUSZ

256. rejtvényünk megfejtése:

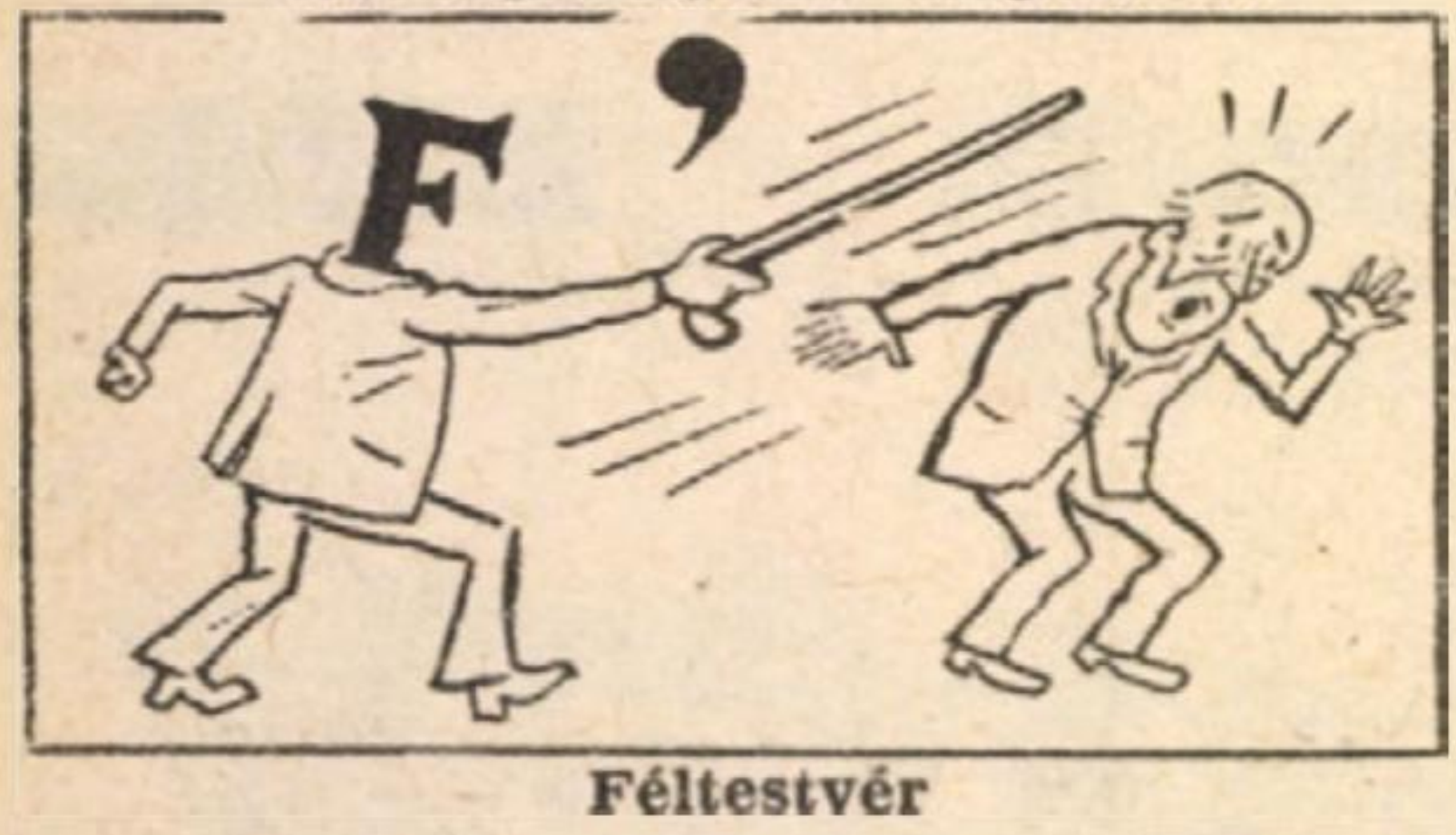

Féltestvér

A 100 forintos díjak nyertesei:

Sikó Anna, 1025 Budapest, Pusztaszeri u. 54/a.; Szabó László, 2635 Vámosmikola, Dózsa u. 14.; Ruzsa Sándorné, 1053 Budapest, Tolbuhin krt. 4.

A nyereményeket postán küldjük el.

257. rejtvényünk:

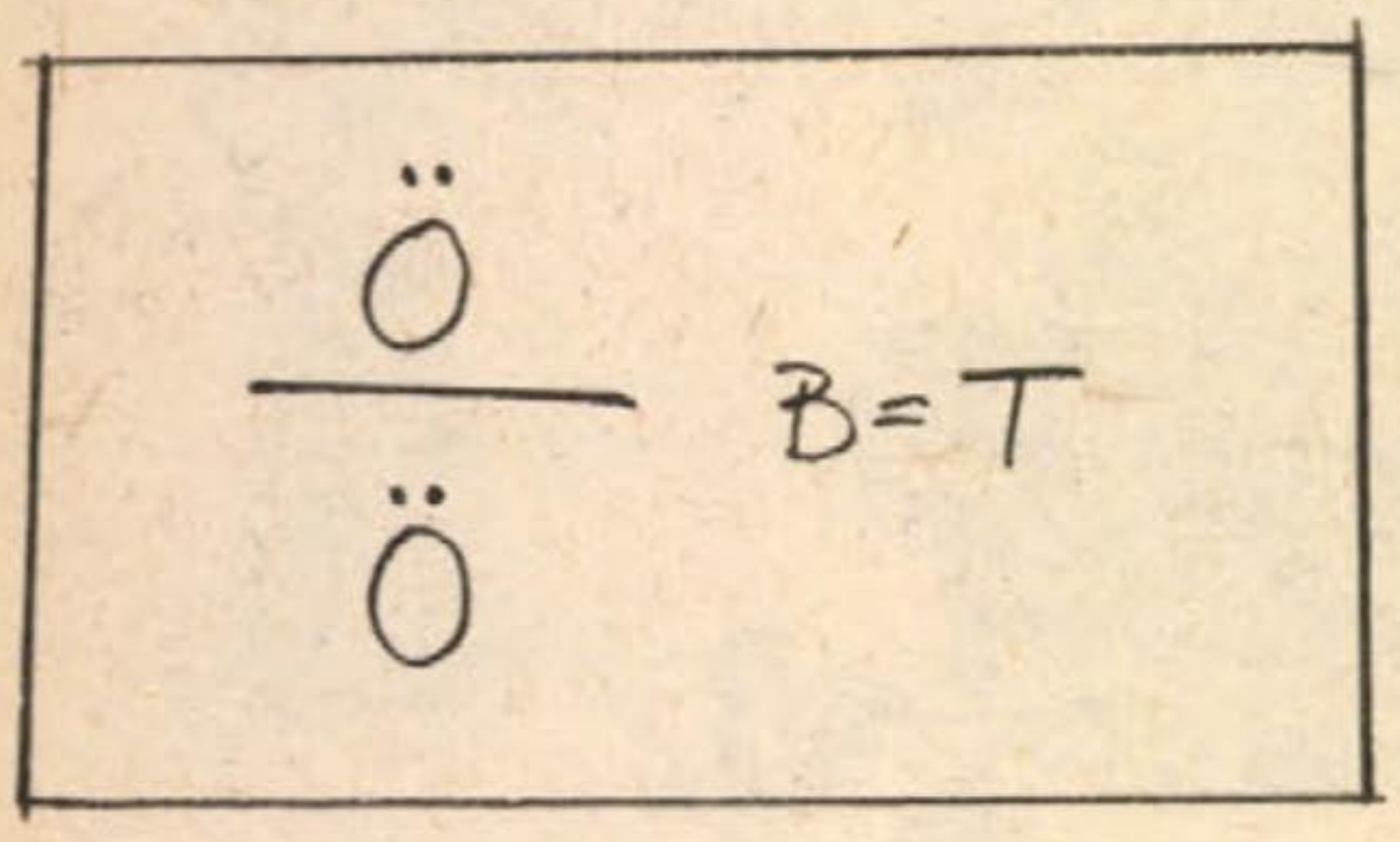

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb május 7-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-18 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

RÉGI PESTI INNEN-ONNAN

REKVIRÁLÁS

Nem olyan biztos, hogy a „rekvirálás" kifejezést mindenki ismeri. Szerencsére az elmúlt negyedszázadban módunk volt elfelejteni, talán elfelejtették sokan azok közül is, akiknek több történelmi ciklusban lehetett benne részük.

Szóval: élelmiszert, közszükségleti cikket rekviráltak háború idején, a fronton és a front mögött a katonák és az általános nélkülözés és nyomor elhatalmasodásakor — a hátországban — a civilek is.

Így például az első világháború végefelé a nincstelenek megsegélyezésére remek ötletnek ígérkezett a fölös ruhaneműek és lábbeliek elrekvirálása azoktól, akik efféle javaknak bővében voltak. A remek ötlet kivitele azonban kevésbé remeknek bizonyult. Azok, akiknek sok ruhájuk és cipőjük volt, egyáltalán nem tolakodtak felajánlásokkal megelőzni a rekvirálás műveletét. Mivel pedig a rekvirálás ötletét olyanok agyalták ki, akik maguk sem jártak kölcsönruhában és kölcsöncipőben, a rekvirálásra kiszemelt közegeket sem irányították nyílegyenesen arrafelé, ahol rekvirálnivaló akadt volna.

De ha már dobra verték a megváltó leleményt, ha már kiharangozták a meztelenek felruházásának eme kegyes és bölcs módját, valahova, valamerre csak el kellett indulni a ruha- és cipőösszeszedőknek. Nagy kanyarral elkerülve tehát a tele szekrények gazdáinak házát, szerényebb hajlékokba kopogtattak be, határozott fellépéssel és hivatali eréllyel.

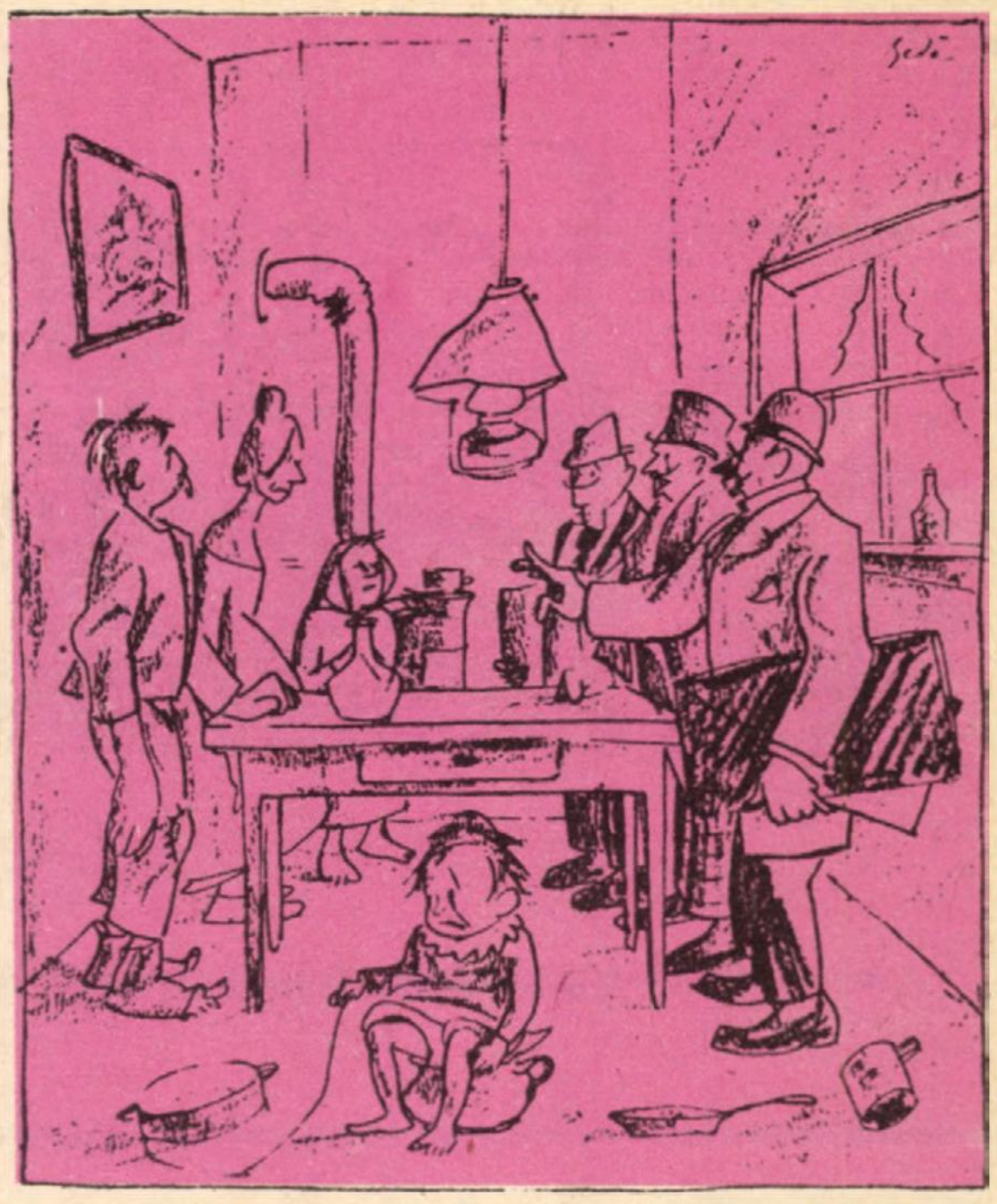

A színvonalas háborúvégi élclap: a *Szamár* egyik 1918 májusi számában *Gedő* Lipót maró gúnnyal pellengérezte ki az álhumanista nyomorenyhítőket. Egy pesti szükséglakásban három jól öltözött rekviráló jelenik meg és szigorúan rádördülnek a mezítlábas famíliára:

— *Ide azokkal a cipőkkel!*

Békés István

PRAKTIKUS JAVASLAT

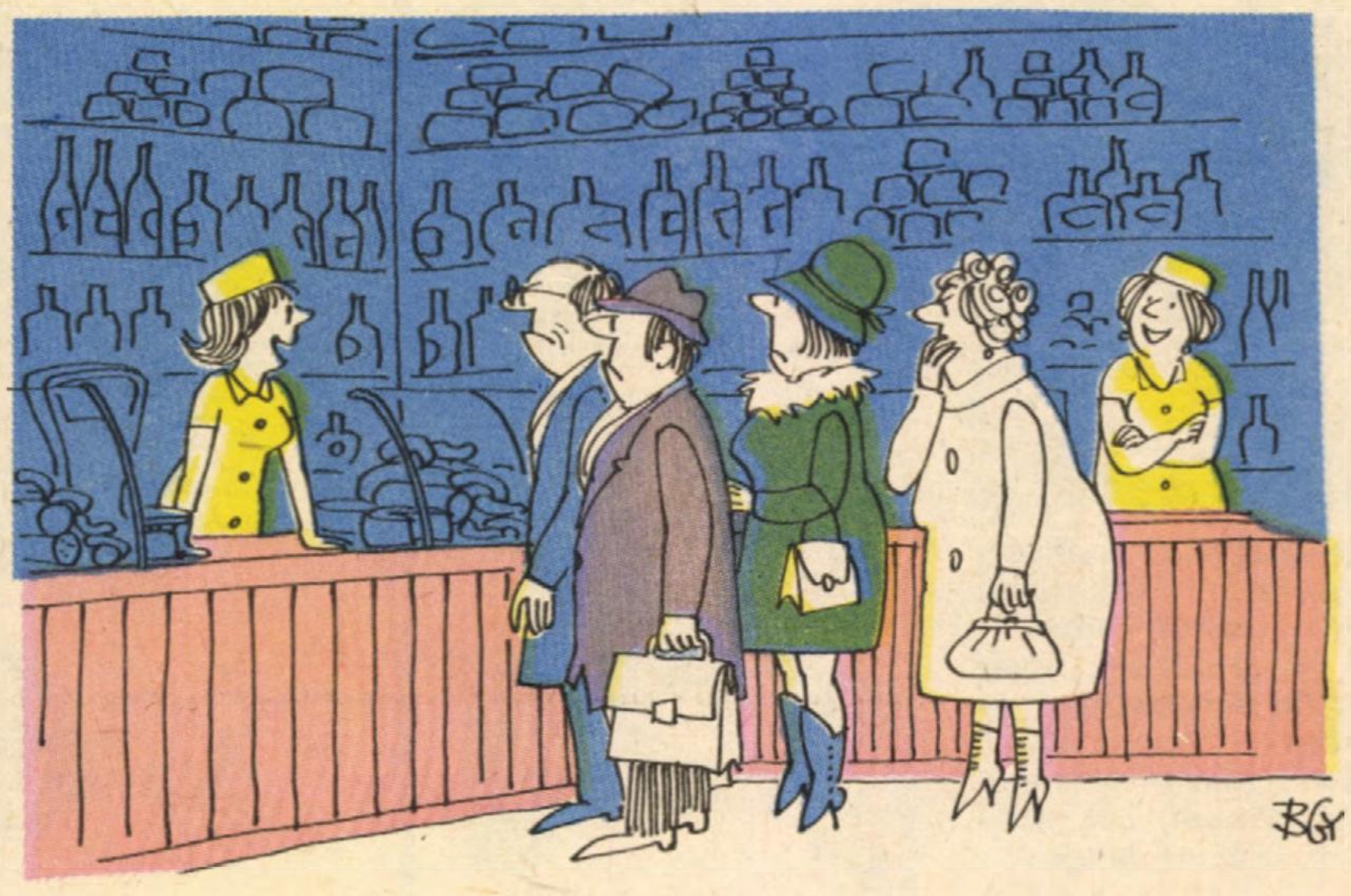

– Veszekedjük ki magunkat, és akkor nem kell az a csúnya panaszkönyv.

LOGIKUS

Felirat egy dél-francia városka templomának gyűjtőperselyén:

— A pénzedet úgysem viheted magaddal a túlvilágra. Hát akkor miért ne küldenéd előre?

DOB

Pierre Trudeau, Kanada miniszterelnöke részt vett az ottawai jazz-vetélkedőn. A dobosok versenyében indult, ezerkétszáz gyors kezű legény mezőnyében. A miniszterelnök teljesítményét Jean-Guy Morin, a Rennaisance együttes dobosa értékelte.

— Kiegyensúlyozott produkciót nyújtott, a jobb keze éppoly gyenge volt, mint a bal.

Trudeau lábmunkájáról nem érkezett híradás.

GYAKORLATIAS ÉSZREVÉTEL

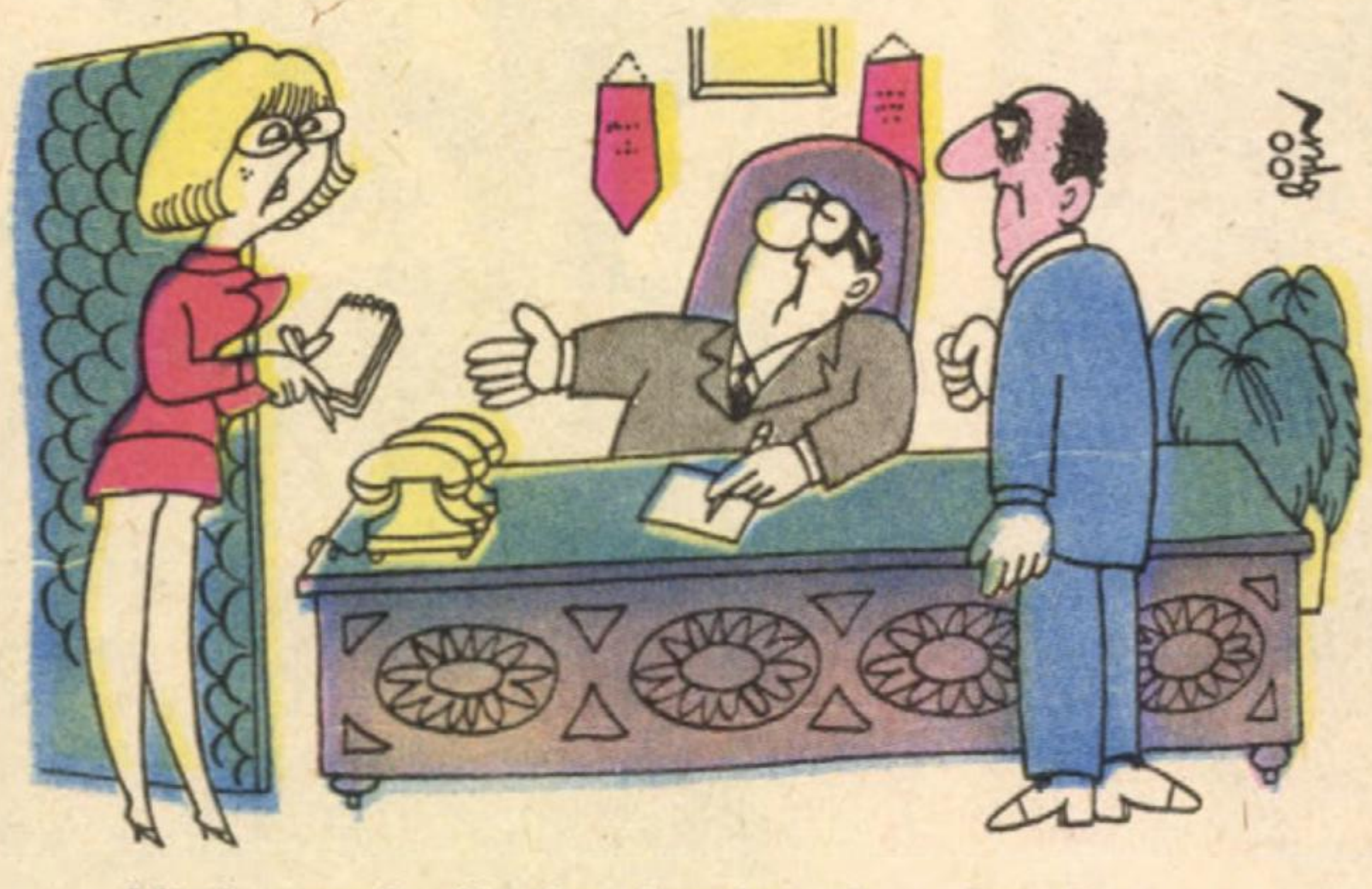

– Micike, amíg Kovács kartárs elmondja őszinte és bátor bírálatát a vállalat vezetéséről, kérem, keresse ki és hozza be a munkakönyvét...

CSALFA NŐ

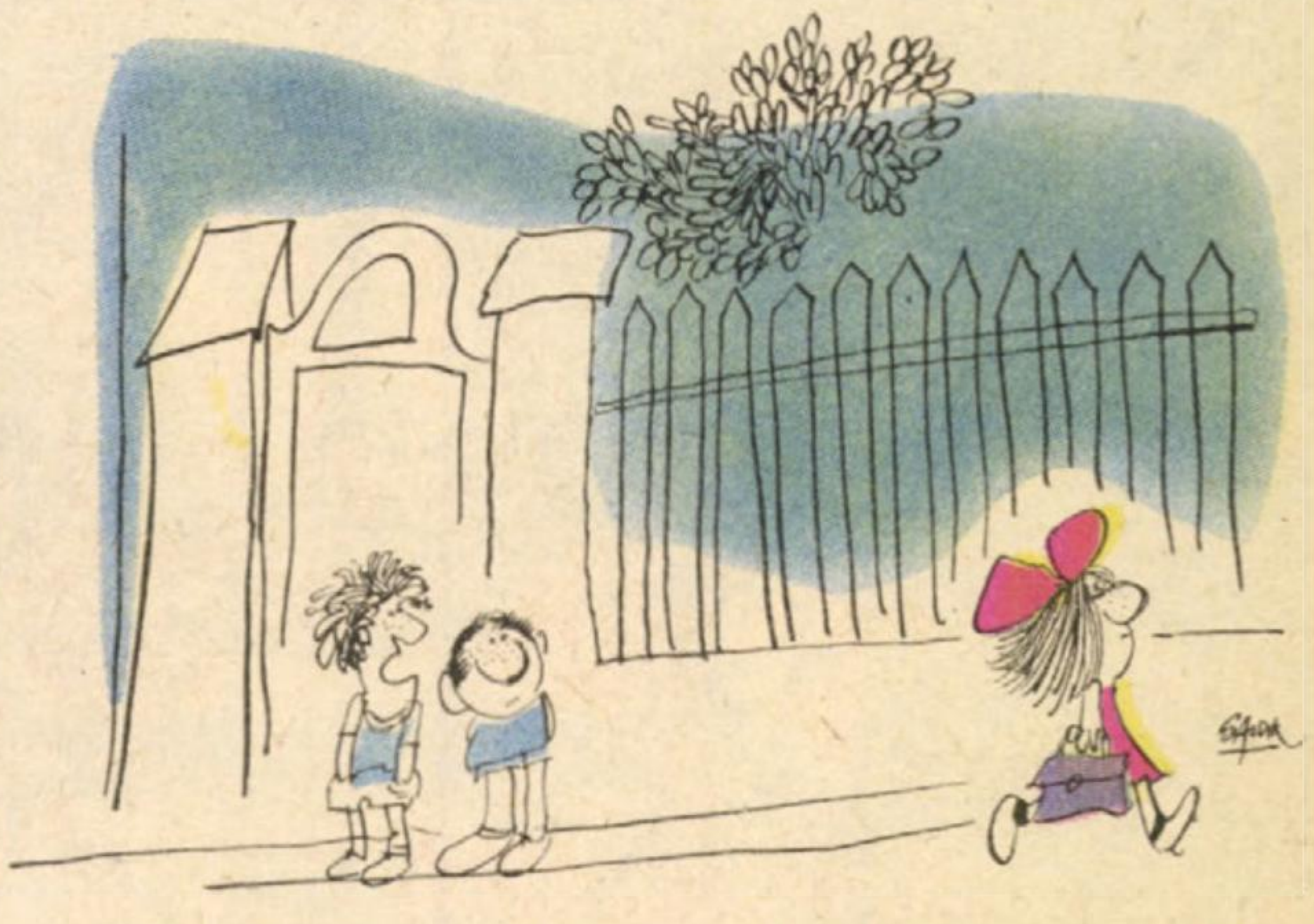

– Félévi könyörgés után végre hazakísérhettem. Ekkor jött az a Ben Quick és engem teljesen elfelejtett!

MEGNYÍLT A MŰVÉSZ FILMEK MOZIJA

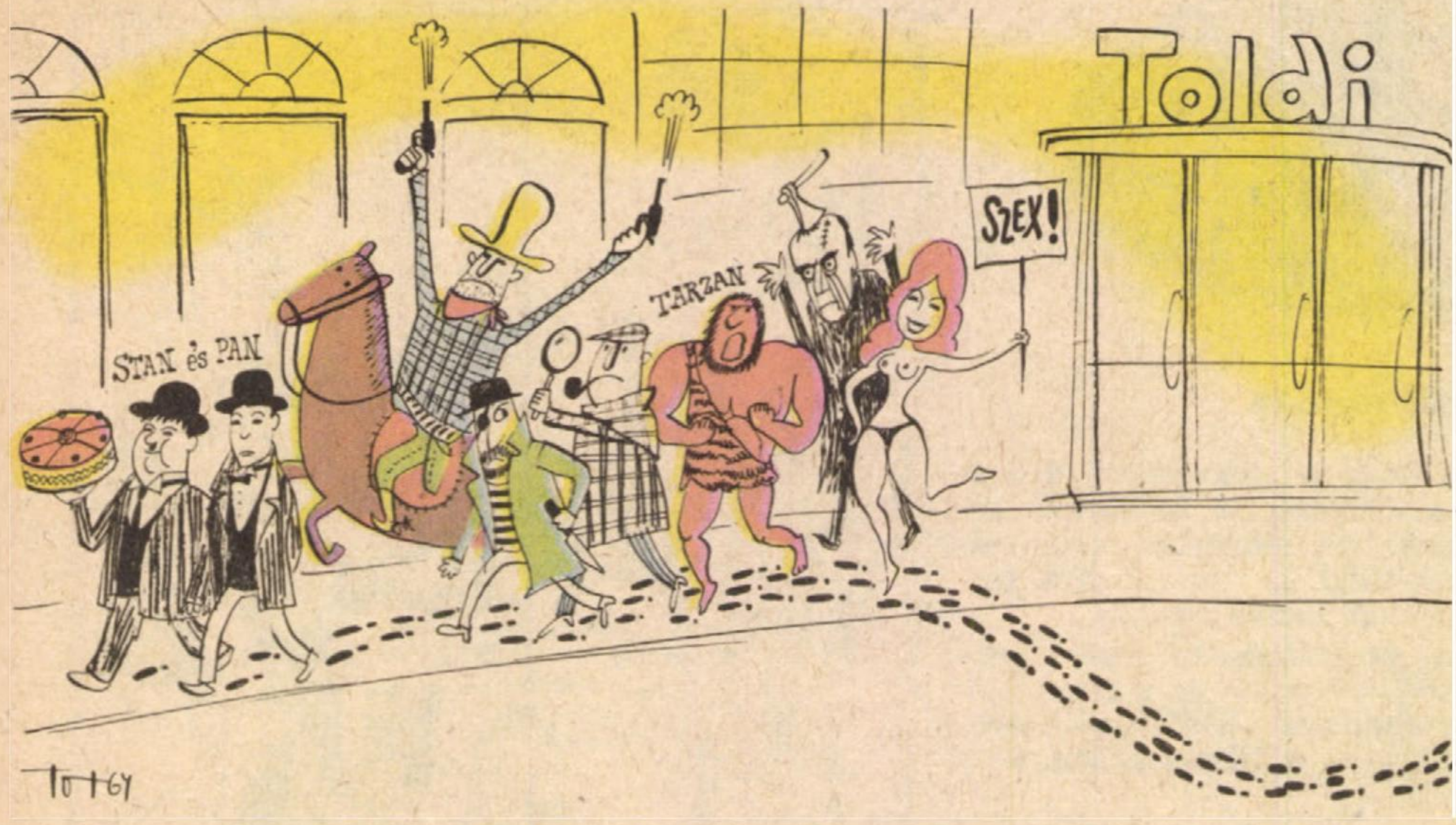

S akik elkerülik a mozinak még a tájékát is.

tribün

A Fülöpszigetek teniszbajnokságát a rendező szerv félbeszakította és bizonytalan időre felfüggesztette. Hogy miért? Nagyon egyszerű: elfogyott a labdájuk!

Jim Hickmant, a Chicago Cubs baseballjátékosát megkérdezték, hogy mire gondolt a legutóbbi mérkőzésen, amikor a győztes pontot megszerezte csapatának?

— Amire mindig — hangzott a válasz. — Semmire.

Gerd Müller, a Bayern München aranycipős sztárja szinte varázslatosan rövid idő alatt felépült a lábtöréséből. Most már újró szórja a gólokat, de azért — panaszkodik.

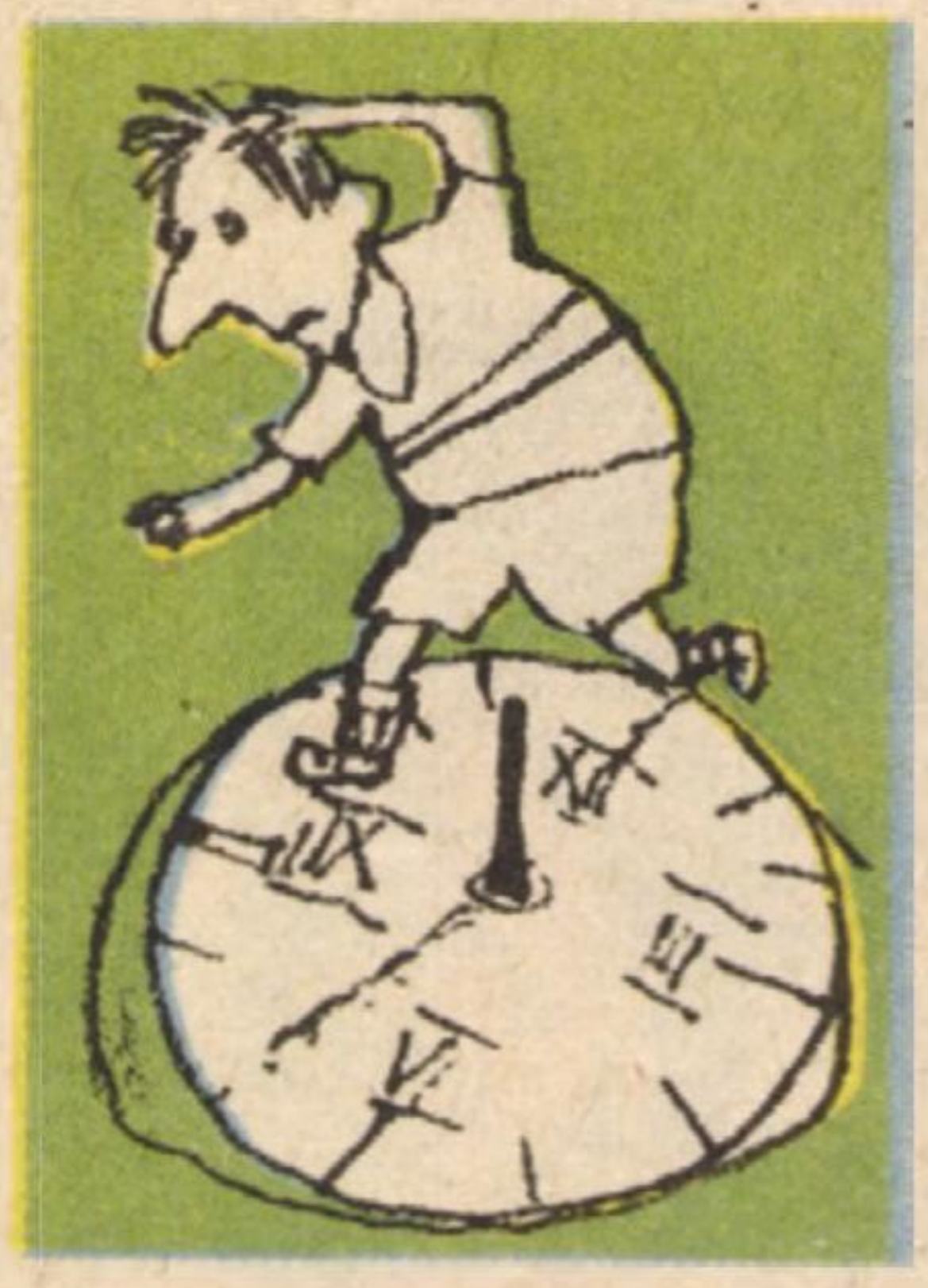

— A sérülésem alatt annyira lelassultam — mondja — hogy, ha az edzésen száz métert kell időre futnom, azt napórával is lemérhetik.

Lynn Schachelford, a Los Angeles Lakers hatalmas termetű kosárlabdázója 49-es cipőt hord.

— Nem is tisztogatja — mondta Bob Lanier a csapat edzője — hanem elküldi az autómosóba.

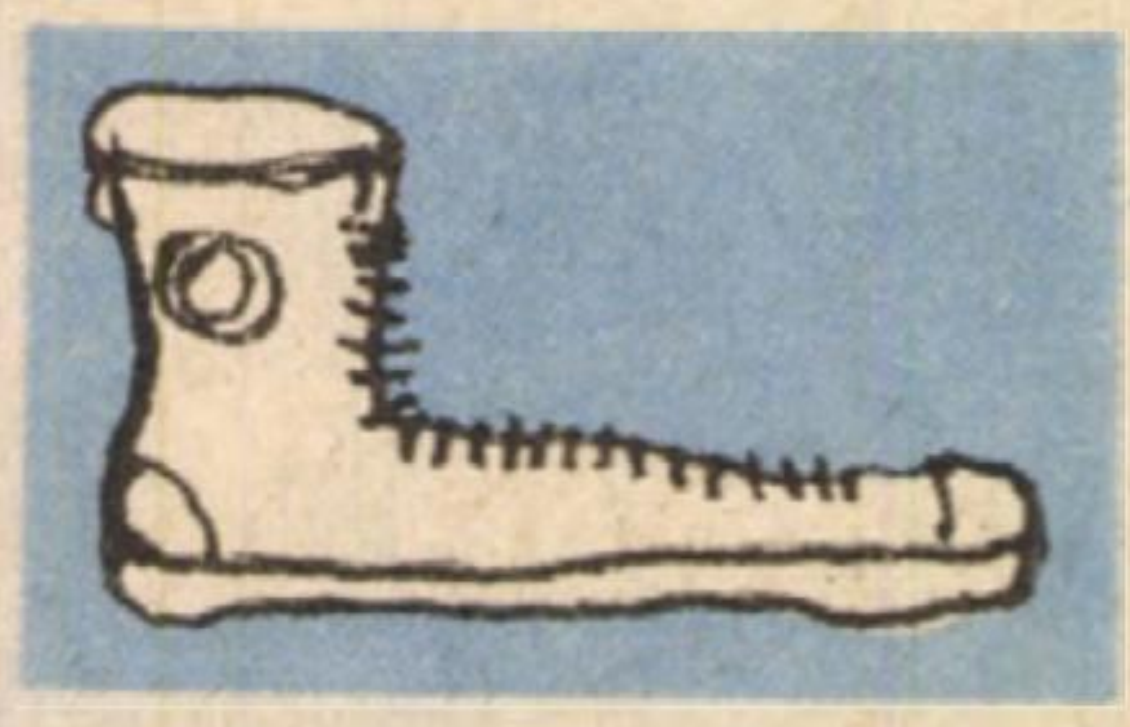

Mind több helyütt válik divattá az okos intézkedés: az egyes játékosok nevét jó nagy betűkkel felírják a mezük hátára.

— Az én esetemben ez nem olyan egyszerű — mondta Bob Grabarkiewicz, a Los Angeles Dodgers játékosa. — Szét kell tárnom a karomat, ha azt akarom, hogy bárki is elolvashassa.

(p. p.)

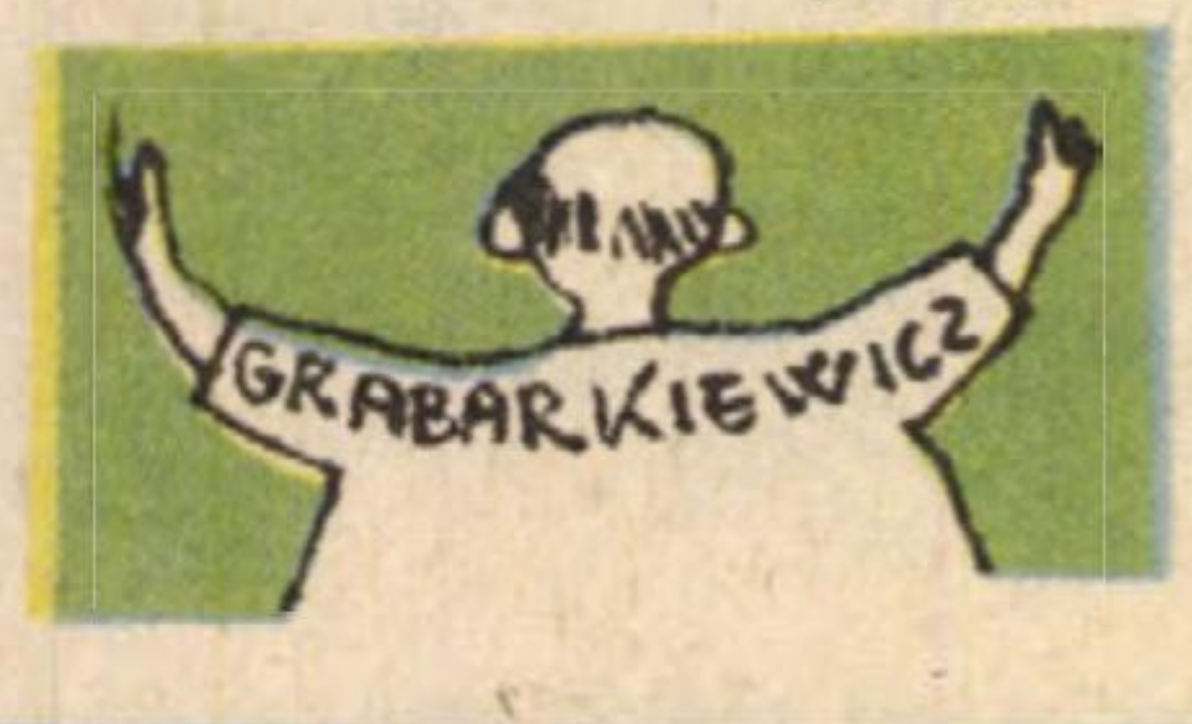

MEGJELENT!

LUDAS MAGAZIN

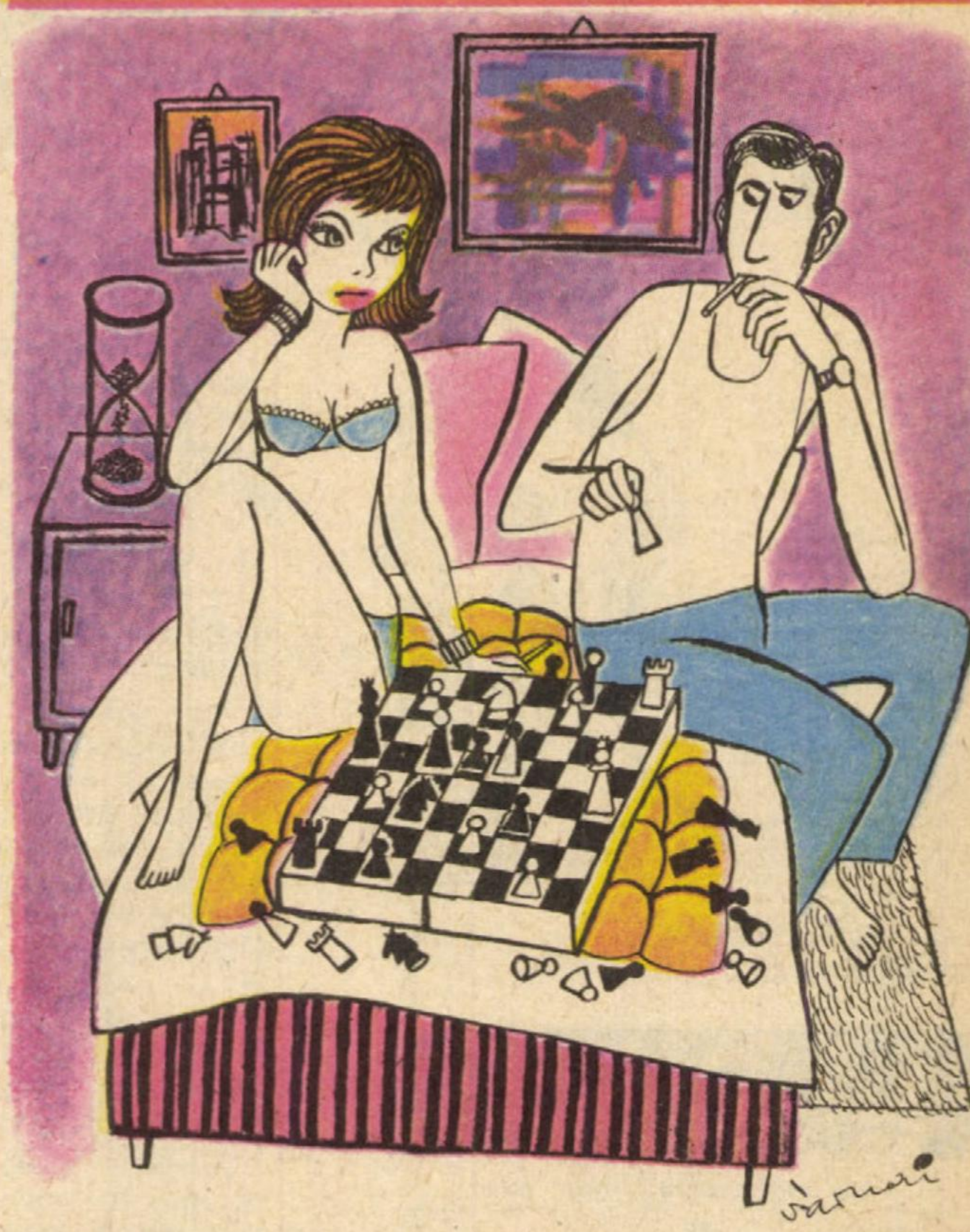

1973 5. SZÁM **SZABAD IDŐ** ÁRA: 3 FORINT

MUNKAIDŐBEN

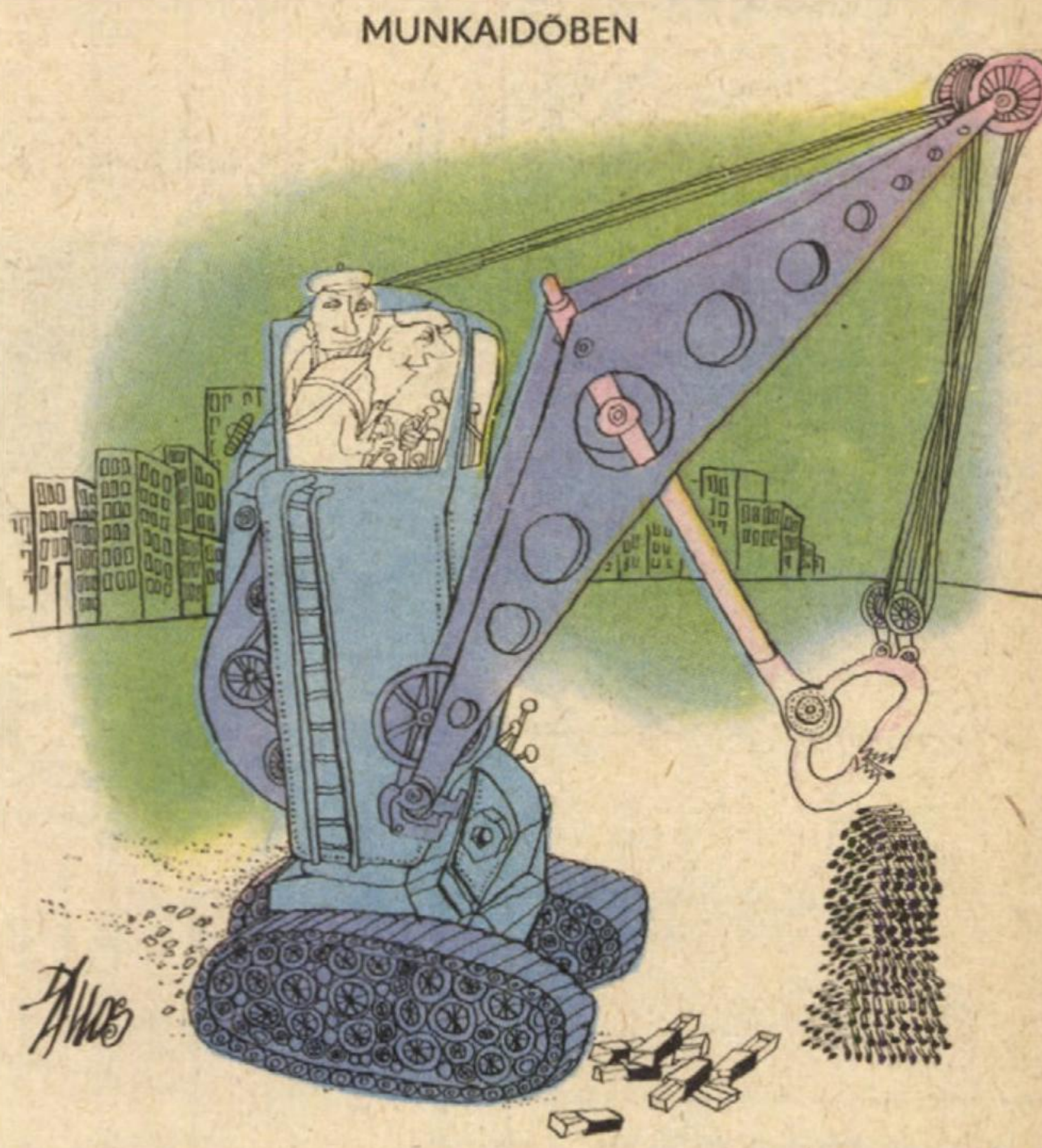

– Még két gyufaszál, és megnyertem a fogadást! . . .

ELVÁLT SZÜLŐK GYERMEKE

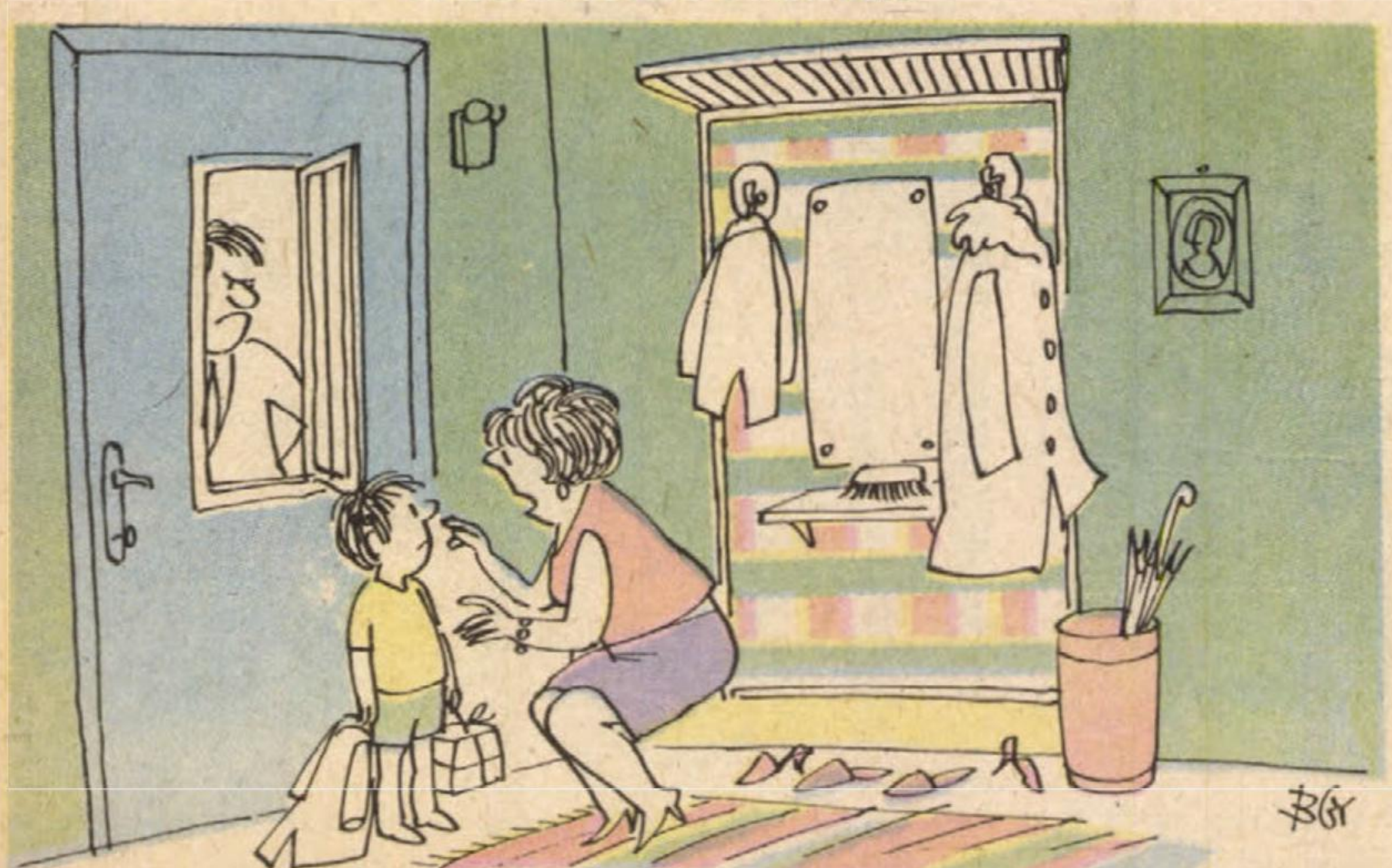

– Most könnyebb a lelke az apádnak? Megint halálra etetett!

KIRÁNDULÓ IDŐ

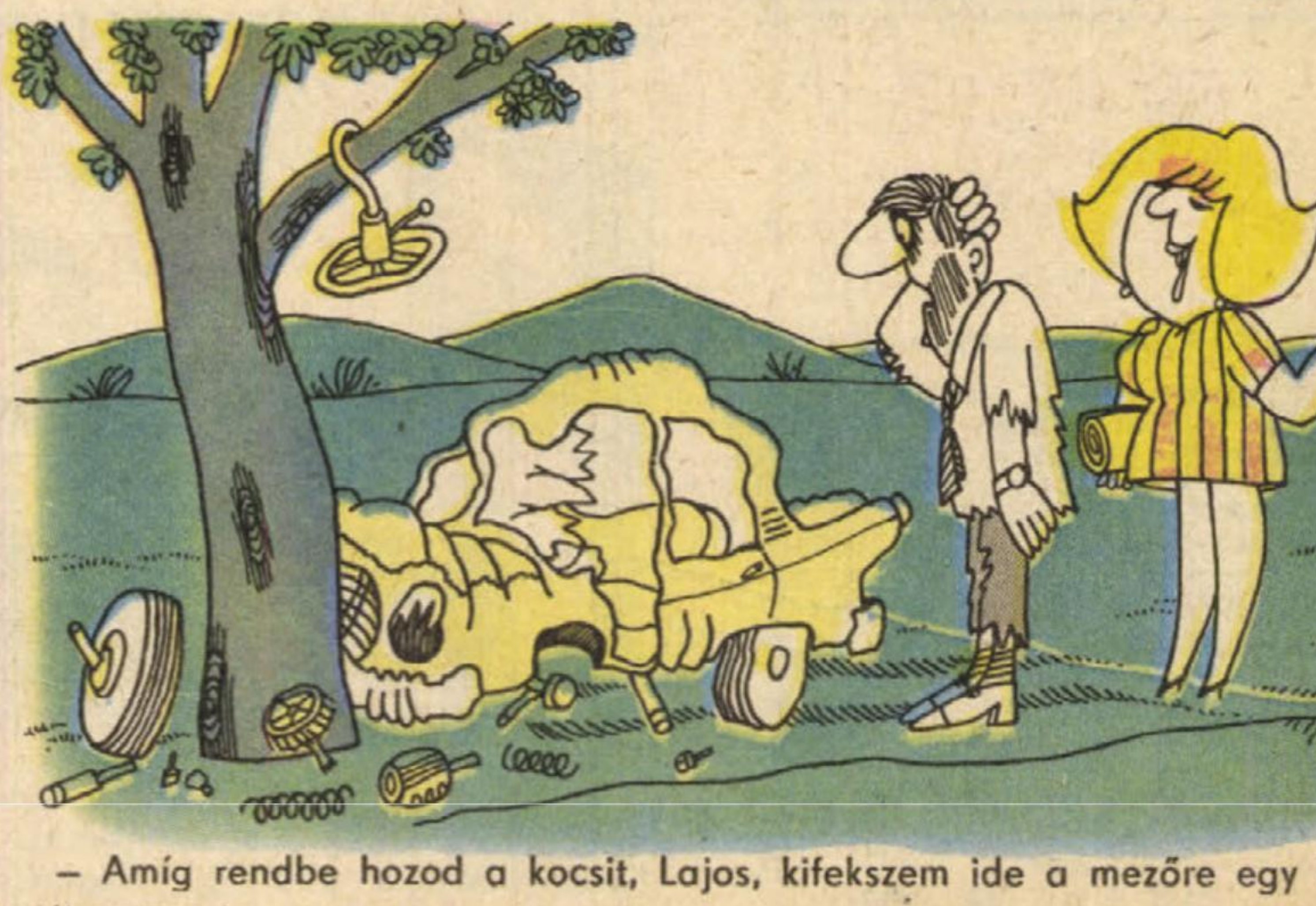

– Amíg rendbe hozod a kocsit, Lajos, kifekszem ide a mezőre egy kicsit napozni . . .